

 HARLEQUIN[®]
TM

BOUQUET

Ontbrandende
hartstocht
LYNNE GRAHAM

Ontbrandende hartstocht

Lynne Graham

Bouquet

4005

HARLEQUIN

Korte inhoud

Ontbrandende hartstocht
LYNNE GRAHAM

Een verstandshuwelijk, gebaseerd op begeerte...

De machtige tycoon Alex Leonelli is zijn oude mentor veel verschuldigd, maar dat die hem nu vraagt om met zijn kleindochter te trouwen, gaat wel erg ver. Tia is in een klooster in Brazilië opgevoed, en het bed delen met zo'n saai, onervaren schepsel staat bepaald niet op Alex' bucketlist. Tot hij oog in oog staat met een adembenemende jonge vrouw, en geen woord meer kan uitbrengen. Is dít Tia?

Wanneer Tia de ongelooflijk sexy man bekijkt die haar komt ophalen, gaat er een rilling van opwinding door haar heen. Strijden tegen de begeerte die er tussen hen oplaait is zinloos, dus ze kan zich alleen maar overgeven. Des te groter is de schok als ze, na een nacht vol passie, zijn ware beweegredenen ontdekt...

Hoofdstuk 1

‘Het is een heel grote gunst. Eigenlijk kan ik die niet van je vragen,’ zei Andrew Grayson, terwijl hij zijn rolstoel dichterbij het vuur toe reed. Zijn bleke, afgematte gezicht stond gespannen.

Alex Leonelli, een financier die op zijn achtentwintigste al multimiljonair was en Andrew al kende vanaf zijn twaalfde, fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zeg het maar,’ zei hij zonder aarzelen.

Andrew bekeek de jongere man met stille trots. Destijds had hij met Alex’ tante moeten trouwen en Alex moeten adopteren, besepte hij, maar daarvoor was het nu natuurlijk veel te laat. Het neefje van zijn huishoudster was als ontheemde, ouderloze tiener zijn leven in gekomen, getraumatiseerd, bang en wantrouwig. Nu was daarvan geen blijk meer te bekennen bij de machtige, mondaine zakenman die Alex was geworden.

Vrouwen waren gek op hem. De mooie jongen met de gekwetste blik in zijn ogen was uitgegroeid tot een opvallend knappe man, met een gebruide huid, prachtige jukbeenderen en een harde, uitdagende blik in zijn ogen. Alex was een taaie, en door zijn nederige afkomst en vreselijke jeugd was hij nog taaier geworden. Ook was hij heel loyaal. Sinds Andrew zich vanwege zijn afnemende gezondheid had moeten terugtrekken uit zijn internationale zakenimperium, stond Alex aan het roer. Hij had de teugels stevig in handen. Al was het een vuurdoop voor hem geweest, hij had bewezen dat hij de uitdaging aankon.

‘Dit gaat heel ver, en je zult het niet leuk vinden,’ waarschuwde Andrew.

‘Oké...’

Toen Andrew inademde, maakte zijn adem een rasp geluid in zijn tegenstribbelende longen. ‘Ik wil dat je met mijn kleindochter trouwt.’

Vol ongeloof keek Alex de oudere man aan. ‘Je kleindochter woont in een klooster in Brazilië.’

‘Klopt. En ik wil dat je met haar trouwt. Het is de enige manier om haar te beschermen als ik er niet meer ben,’ zei Andrew vol overtuiging. ‘Ik had de strijd met haar vader moeten aangaan, toen hij haar verbood me te bezoeken. Maar tot afgelopen jaar had ik nog steeds de hoop dat Paul naar

huis zou komen om in mijn voetsporen te treden, en ik wilde hem niet van me vervreemden. Ze was tenslotte zijn dochter, niet die van mij. Het was zijn goed recht te beslissen hoe hij haar wilde opvoeden.'

Alex blies zijn ingehouden adem langzaam uit. Met een vrouw trouwen die hij nog nooit had ontmoet? Een vreemde, grootgebracht in een klooster, die sinds haar geboorte niet meer in Engeland was geweest? Het was een opmerkelijk verzoek, maar ook het enige offer dat Andrew ooit van hem had gevraagd. En het zou onvermijdelijk zijn laatste verzoek zijn, want Andrew was stervende. Bij die gedachte begonnen Alex' ogen te branden. Hij vermande zich en hield zijn gezichtsuitdrukking neutraal, want Andrews kalme waardigheid vereiste dat hij zich beheerste.

'Tia is mijn enige overlevende bloedverwant.' Andrew sloeg zijn doffe ogen neer en draaide zijn grijzende hoofd weg, overmand door verdriet over het verlies van zijn beide zoons. Er was drie jaar verstreken sinds zijn oudste zoon, Steven, kinderloos was overleden. En slechts twee maanden geleden had Andrew het bericht ontvangen dat zijn jongste zoon, Paul, plotseling aan een hartinfarct was overleden in Afrika, waar hij in stilte was begraven. Hij had de banden met de vader van wie hij was vervreemd nooit meer aangehaald. Tia was Pauls dochter, het resultaat van zijn korte huwelijk met een Braziliaans fotomodel. 'Ze had allang deel van ons leven moeten uitmaken,' verzuchtte hij.

'Ja,' zei Alex, die dacht aan het weinige wat hij over Tia's vader Paul te weten was gekomen. Alex, die een generatie jonger was dan Andrews zoons, had alleen Steven gekend. De oudste zoon had jarenlang voor zijn vader gewerkt, een plichtsgetrouwe ploeteraar zonder eigen initiatief. Alex was verteld dat Paul veel slimmer en veelbelovender was geweest, maar hij had midden dertig zijn baan vaarwelgezegd om missionaris te worden. Hij had zijn banden met zijn vader en de zakenwereld doorgesneden, en uiteindelijk was hij ook zijn vrouw kwijtgeraakt. Tijdens Pauls eerste stationering in Brazilië was zijn vrouw ervandoor gegaan met een andere man, haar man en dochtertje alleen achterlatend. Paul had die onwelkome verantwoordelijkheid keurig afgehandeld door de zorg voor het meisje toe te vertrouwen aan de plaatselijke nonnen. Zo kon hij de wereld over blijven reizen om te preken voor de armen op de ellendigste plekken ter wereld.

'Waarom wil je dat ik met haar trouw?' vroeg Alex voorzichtig.

‘Denk eens na, Alex. Ze weet niets van onze wereld af, en ze wordt een rijke erfgename. Het zou zijn alsof je een pasgeboren baby in een tank vol haaien gooit. Ze zal heel hard iemand nodig hebben die voor haar zorgt en haar begeleidt totdat ze op eigen benen kan staan.’

‘Ze is geen kind meer, Andrew. Ze is... hoe oud? Tweeëntwintig?’

‘Bijna tweeëntwintig. Toch heeft ze een veilige haven nodig, totdat ze haar eigen weg in deze genadeloze wereld kan vinden.’

‘Ook al is ze opgegroeid in het Amazonegebied, het zou best kunnen dat ze veel beter op de hoogte is van de moderne wereld dan je denkt.’

‘Dat betwijfel ik, en zolang duizenden werknemers afhankelijk zijn van de stabiliteit van mijn bedrijven, ben ik niet bereid het risico te nemen. Het is ook mijn plicht zorg te dragen voor hen. Tia zal een makkelijk doelwit voor gelukszoekers zijn. Ik heb contact gehad met de moeder-overste van het klooster. Mijn grootste zorg was dat Tia van plan was uiteindelijk non te worden, maar blijkbaar heeft ze die wens nooit uitgesproken.’

‘Waarom woont ze als begin twintiger dan nog steeds in een klooster?’ vroeg Alex met een vleugje spot in zijn stem.

‘Ik heb begrepen dat ze er nu werkt. Oordeel niet te snel over haar, Alex. Ze heeft nooit iets anders gekend. Paul was een heel rigide man en eerlijk gezegd meer dan een beetje seksistisch in zijn opvattingen. Hij leek bezeten van het idee dat hij haar puur moest houden en moest beschermen tegen moderne invloeden. Volgens mij hoopte hij dat ze uiteindelijk non zou worden.’

‘Maar dat is niet gebeurd.’ Alex haalde zijn lange vingers door zijn warrige, zwarte haar. Hij begreep Andrews standpunt wel. Als erfgename van de Graysons zou Tia inderdaad een doelwit zijn. Hij wist hoe dat voelde, want sinds hij zijn eerste miljoen had verdiend, was hij dat ook. Hij wist beter dan de meeste mensen hoe het was als vrouwen je vooral vanwege je rijkdom wilden.

‘Gelukkig niet, nee. Als zij non was geworden, zou alles waaraan ik mijn hele leven heb gewerkt worden verkocht en aan het klooster geschonken,’ zei Andrew. ‘Ik ben mijn werknemers meer verschuldigd dan dat. Ik zou haar ook graag willen ontmoeten.’

‘Uiteraard.’ Alex perste zijn lippen op elkaar. ‘Maar ik hoef niet met haar te trouwen om die wens te vervullen.’

‘Het is niets voor jou om zo traag van begrip te zijn,’ zei Andrew zacht. Met een fronsrimpel tussen zijn wenkbrauwen keek hij de jongere man aan. ‘Ik wil alles aan Tia en jou nalaten.’

‘Aan ons sámen?’ vroeg Alex verbijsterd.

‘Als stel. Als je met Tia trouwt, word je familie en is mijn hele imperium van jou. Wat er ook tussen jullie gebeurt, ik weet dat je na mijn dood zowel haar belangen als die van jou zult blijven behartigen. Daar vertrouw ik op. Dat huwelijk zou heel voordelig zijn voor jou.’

Geschokt staarde Alex hem aan. Het was nooit bij hem opgekomen dat hij iets van Andrew zou erven. ‘Dat kun je niet menen.’

‘Jazeker wel. Vandaar dat ik al een nieuw testament heb laten opstellen.’

‘Je bent bereid me om te kopen zodat ik met haar zal trouwen?’ fluisterde Alex ontzet.

‘Het is geen omkoping. Ik noem het liever een realistische stimulans. Het is tenslotte een groot offer voor je je vrijheid op te geven. Dat weet ik. Ik weet dat je niet van plan was in de nabije toekomst te trouwen en je te settelen. En Joost mag weten hoe het met Tia gesteld is. Ze is immers opgegroeid in een klooster. Ze zal beslist niet het type vrouw zijn met wie jij meestal uitgaat.’

Alex staarde in zijn glas. Daar wilde hij liever niets over zeggen, want gewoonlijk ging hij niet uit met vrouwen, hij ging met ze naar bed. Hij deed niet aan vriendinnen en dates. Zijn affaires waren veel losser dan dat, zonder bloemen, verklaringen of exclusiviteit. Op die manier was er geen sprake van misverstanden, verwachtingen of zinspelingen op iets vasters. Hij hield van seks en wilde zich daarbij niet tot één vrouw beperken.

‘Ik zal er geen doekjes om winden: ik begrijp best dat het voor jullie beiden misschien een startershuwelijk is. Zo noemen ze dat tegenwoordig toch? Misschien kunnen Tia en jij niet goed met elkaar overweg en wil een van jullie uiteindelijk je vrijheid terug hebben. Ik ben niet onredelijk. Ik heb er vertrouwen in dat je Tia rechtvaardig zult behandelen, zelfs als jullie uit elkaar gaan. Wat heb je dan nog te verliezen?’

‘Je hebt me een hoop gegeven om over na te denken. Ik zie dat je dit van alle kanten hebt bekeken.’ Alex’ knappe gezicht verraadde niets.

‘En jij hebt mijn verzoek niet botweg afgewezen,’ merkte Andrew tevreden op.

‘Je gaat ervan uit dat Tia met me zal willen trouwen. Dat is nogal een aanname.’

‘Alex, je maakt al sinds je veertiende vrouwen het hof.’

Alex’ gezicht vertrok. ‘Ik doe niet aan romantiek, en ik ben niet bereid om tegen haar te liegen. Ik zal het idee in overweging nemen; meer kan ik niet beloven.’

‘De tijd loopt door,’ zei Andrew met zwaar gemoed. ‘Ik heb de moeder-overste verteld dat ik ziek ben en dat jij naar Brazilië zult vliegen om Tia op te halen en haar hiernaartoe te brengen. Ze stelde zich heel beschermend op naar Tia toe, eiste een hoop details van mij en een referentie voor jou.’

‘Oké,’ verzuchtte Alex. Hij voelde een stalen band van spanning om zijn hoofd. Dat, en zo nu en dan een nachtmerrie waren de enige overblijfselen van zijn disfunctionele jeugd. Hij kreeg akelige migraines en voelde er nu een opkomen.

‘Tia zou ook de liefde van je leven kunnen zijn,’ zei Andrew optimistisch. ‘Niet zo pessimistisch doen.’

Alex liet Andrews inwonende verpleegkundige weten dat hij zijn patiënt verder met rust zou laten en liep de trap van het grote huis op. Liefde, dacht hij met groeiend ongeloof. Alleen Andrew, veteraan van een lang, gelukkig huwelijk met een vrouw die ver voor Alex’ aankomst was overleden, kon als kenner vol zelfvertrouwen over liefde praten.

Zelf had hij nooit liefde gekend. Zijn ouders hadden niet van hem gehouden, en zijn tante Carina, Andrews voormalige huishoudster, die hem een onderkomen had geboden toen hij het nodig had, ook niet. Carina, een weinig sentimentele vrouw die geen kinderwens had, had gewoon haar plicht gedaan tegenover de zoon van haar overleden zus, meer niet. En gezien zijn onverkwikkelijke jeugd kon Alex zijn tante haar kille houding niet kwalijk nemen. Zelf worstelde hij zo met de herinneringen aan zijn verleden, dat hij er nog nooit met iemand over had gepraat en er liever niet aan terugdacht. Hoeveel moeilijker moest het dan voor de zus van zijn moeder zijn geweest om oprechte warme gevoelens voor hem te hebben? Niets kon immers het feit veranderen dat hij de zoon van zijn vader was.

Bovendien had hij een goede reden om de liefde te wantrouwen. Hij wist wat voor schade dat soort gevoelens konden aanrichten. In zijn tienerjaren was hij stapelverliefd op een meisje geworden, en dat was rampzalig afgelopen. Zijn zogenaamd beste vriend en het meisje op wie Alex verliefd

was geweest hadden tegen hem samengespannen in de hoop hem kapot te maken en hun eigen zonden te verhullen. Hij wist uit de eerste hand hoeveel schade het kon aanrichten als je de verkeerde persoon vertrouwde en van haar hield.

Dus nee, hij zocht geen liefde in zijn leven. Hij schaamde zich er een beetje voor dat de vrouwen in zijn leven min of meer onderling verwisselbaar waren. In feite waren ze puur een egoïstisch middel om een doel te bereiken. Hij gaf ze sieraden, en zij gaven hem seks. Een echtgenote was iets volkomen anders. Bij het idee een vrouw te hebben brak het kille zweet hem uit. Een vrouw zou er altijd zijn. Hij kon natuurlijk nee zeggen. Ja, toch?

Helaas werd hij gedreven door twee sterke karaktertrekken. De ene was loyaliteit, en de andere ambitie. Andrew had hem een heel verleidelijk pakket aangeboden. Hij was Alex' mentor geweest en had nog het meest op een vader geleken. Alles wat hij had bereikt, had hij aan Andrew te danken, die de dure opleiding had betaald waardoor Alex met zijn messcherpe brein regelrecht een daverend zakelijk succes was geworden. Goed, Andrew had zijn eigen beweegredenen gehad, maar dat veranderde niets aan het feit dat Alex sterk had geprofiteerd van zijn steun en advies. Hoe kon hij dan weigeren Andrews laatst levende familielid diezelfde steun te bieden?

Bovendien had Andrew het woord 'familie' laten vallen. Alex zou familie worden, als hij met Tia trouwde. Het woord en zijn bijbetekenissen oefenden een grote aantrekkingskracht op Alex uit. Op de een of andere manier was Alex zijn hele leven een buitenstaander geweest. Hij had graag ergens bij willen horen, maar dat was nooit gelukt. Zijn straatarme, weezinwekkende jeugd, die hij nooit kon vergeten, hield hem in veel opzichten geïsoleerd. De andere leerlingen op zijn exclusieve school kwamen uit geprivilegieerde families, dus had hij zijn ellendige kindertijd geheimgehouden, uit angst dat ze medelijden met hem zouden hebben. Het gezin waarin hij was geboren was geen gewoon gezin geweest, en Andrews achteloze opmerking dat Alex lid van zijn familie zou worden, had meer indruk op hem gemaakt dan de oudere man ooit zou kunnen gissen.

De regen kwam in bakken naar beneden. De stortbui die de weg had veranderd in een gevaarlijk modderbad sloeg in glinsterende, luidruchtige

vlagen tegen de voorruit en de motorkap van de solide fourwheeldrive die hij had gehuurd om van Belém naar het Santa Josepha-klooster te komen.

In het flikkerende licht van de autolampen zag hij niet het mijnbouwdorpje voor zich liggen dat hij half had verwacht te zien, maar iets wat meer weg had van een sloppenwijk. Aan weerszijden van de weg stonden vervallen gebouwen, sjofele hutjes en zelfs tenten, zo ver als het oog kon zien. De aanblik deed hem sterk denken aan een vluchtelingenkamp. Ondertussen bleef zijn chauffeur honderduit praten. Alex verstond een op de tien woorden, want hoewel hij verschillende talen vloeiend sprak, hoorde Portugees daar helaas niet bij.

Voor hen rees een sierlijke klokkentoren op. Hij boog zich naar voren en zag de donkere omtrek van de grote gebouwen die achter een hoge, keurig gesnoeide heg oprezen.

‘*Estamos aquí...* We zijn er!’ verkondigde zijn chauffeur met een brede armzwaai. Hij stopte bij een gewelfde poort en riep uit het raam tot er een bejaarde man verscheen. Die liep heel langzaam naar de zware poort om hem te openen, zijn smalle schouders gebogen tegen de wind en de regen.

Alex onderdrukte een zucht. Hoewel hij na de onverwacht zware reis en zijn verlate aankomst moe was, suisde adrenaline door zijn lijf. Hij hoopte dat hem in het onderkomen dat de moeder-overste hem voor de nacht had geboden een warme douche en een maaltijd wachtten. Bovenal stond hij te popelen om Constancia Grayson te ontmoeten en uit te vinden of Andrews laatste wens te verwezenlijken was.

Tia, die niet wist dat Alex was aangekomen, had een plastic regenponcho aangetrokken om op een gebutst blikken deksel eten te brengen naar een treurig hondje dat onder de struiken buiten de kapeldeuren geduldig op haar zat te wachten. ‘Teddy,’ fluisterde ze, en ze keek schuldbewust om zich heen om te controleren dat niemand haar zag. Vervolgens boog ze zich omlaag om het diertje te aaien, dat het eten dat ze had meegebracht gulzig naar binnen werkte.

Huisdieren waren verboden in het klooster. Wanneer mensen honger leden, was het onacceptabel dieren die zelf geen voedsel opleverden kostbare levensmiddelen te geven. Tia zei tegen zichzelf dat ze Teddy haar eigen eten gaf, niet dat van anderen. Toch drukte het zwaar op haar geweten dat ze Teddy had aangemoedigd zich aan haar te hechten. Wat ze deed, mocht gewoon niet. Maar ze was stapelgek op Teddy. Voor haar gevoel was

hij het enige levende wezen dat ooit van haar was geweest, en ze hoefde maar een glimp op te vangen van zijn spitse snuitje om op te fleuren en te glimlachen. Wat zou er met hem gebeuren nu ze geacht werd naar Engeland te verhuizen?

Waarom zou haar Engelse grootvader plotseling hebben besloten dat hij haar bij zich wilde hebben, terwijl hij haar bestaan zo lang had genegeerd? En nu was Andrew Graysons afgevaardigde niet komen opdagen, wat haar zorgen baarde. Volgens moeder-overste Sancha kwam het waarschijnlijk door het weer, maar daar was Tia niet van overtuigd. Ze was het gewend dat beloftes werden gebroken. Hoe vaak had haar vader niet gezegd dat ze uiteindelijk voor hem zou kunnen komen werken? Dat was er alleen nooit van gekomen. Bij zijn laatste bezoek, ruim twee jaar geleden, had hij gezegd dat het tijd werd om op eigen benen te staan. Hij kon haar onderhoud niet langer betalen. Voor de zoveelste keer had hij haar voorgesteld non te worden. Toen ze had gevraagd waarom ze niet bij hem kon wonen om hem te steunen in zijn werk, had hij botweg tegen haar gezegd dat een jonge, aantrekkelijke vrouw hem alleen maar zou hinderen bij zijn werk.

Na haar vaders dood had de notaris uitgelegd dat ze geen geld had geërfd. Paul Grayson had haar zijn bijbel nagelaten, en het missionarissenteam waarmee hij had werkt zijn spaargeld. Dat had Tia geenszins verbaasd. Het was haar altijd wel duidelijk geweest dat haar vader niet veel om haar gaf. Ze wist hoe het voelde afgewezen en in de steek gelaten te worden. Eerst had haar moeder dat gedaan, en daarna haar vader, toen hij haar in het klooster had achtergelaten. Vervolgens had hij geweigerd haar door te laten leren, waardoor ze werkelijk onafhankelijk van zowel hem als het klooster had kunnen worden. Hoe kon ze Teddy dan in de steek laten? Hij rekende op haar. Waarschijnlijk was hij achtergelaten door een van de mijnwerkers met goudkoorts die teleurgesteld was vertrokken toen grote vondsten waren uitgebleven en zijn geld was opgebraakt. Goudzoekers lieten regelmatig vrouwen, kinderen en dieren achter.

Ze liep snel terug naar haar kamer in het logeergedeelte van het klooster, trok haar poncho uit en hing hem op. Omdat haar haar vochtig was, maakte ze haar vlechten los en borstelde ze haar dikke, honingblonde haar uit om het los te laten drogen. Ze zou zo naar bed gaan en naar het radiootje luisteren dat een van de meisjes op de kloosterschool haar had gegeven. Zo

nu en dan kwam ze in de prullenbakken in de school tijdschriften en boeken tegen waardoor ze voeling hield met de buitenwereld.

Er werd op haar deur geklopt, en ze deed open. Een van de zusters liet haar weten dat moeder-overste Sancha op haar wachtte in haar kantoor.

‘Je bezoeker is aangekomen,’ vertelde zuster Mariana haar met een glimlach.

Snel kamde Tia haar haar. Helaas was er geen tijd om het weer te vlechten. Ze streek haar verkreukelde kleren glad, ademde diep in en liep naar beneden, naar het hoofdgebouw van het klooster. Haar grootvaders afgevaardigde was aangekomen. Ze was oprecht verbaasd. Betekende het dat ze echt naar Engeland zou gaan, naar de grootvader die haar als pasgeboren baby voor het laatst had gezien?

‘Tia is een heel aardig, hartelijk en vrijgevig meisje. Misschien zal ze op u wat stiller overkomen,’ zei de moeder-overste tegen Alex. ‘Maar ze kan ook koppig, wispelturig en opstandig zijn. Regels waarmee ze het niet eens is, overtreedt ze. Op het ogenblik voert ze een hond die ze heeft geadopteerd, wat niet is toegestaan, al heeft ze geen idee dat ik het weet.’

Alex keek de kalme non met de heldere blik in haar ogen aan. Waarschijnlijk ontging haar heel weinig. ‘Ze is geen kind meer,’ merkte hij op.

‘Dat klopt,’ zei de moeder-overste. ‘Ze wil graag zelfstandig zijn, maar ik weet niet hoeveel zelfstandigheid ze aankan, en hoe snel.’

‘Dat zal ik in gedachten houden,’ zei Alex, die opluchting voelde. Op de een of andere manier had hij door Andrew een verontrustend beeld gekregen van een vrome jonge vrouw met hoge idealen, die niets verkeerd zou doen. Hij vond de omschrijving die de bejaarde non van haar karakter had gegeven geruststellend in plaats van ontmoedigend.

Op dat moment ging de deur open en verdwenen alle gedachten uit Alex’ hoofd. Een buitengewoon mooie jonge vrouw liep de kamer binnen, die zich ademloos verontschuldigde. Een dikke bos honingblond haar viel rond een hartvormig gezicht met hoge jukbeenderen, korenbloemblauwe ogen en een perfecte, kleine mond met volle lippen. Hij ademde diep in, van zijn stuk gebracht en tijdelijk sprakeloos. En dat overkwam hem bij vrouwen nooit.

Een paar passen over de drempel bleef Tia als aan de grond genageld staan. In het licht van de lamp benam één blik op Alex haar letterlijk de

adem. Hij had een van die gezichten uit de renaissance, die ze in geïllumineerde handschriften had gezien. Een gladde, gebronsde huid over geprononceerde jukbeenderen, een rechte, mannelijke neus, een brede, sensuele mond en ogen zo donker als chocolade, omgeven door volle zwarte wimpers. Hij was prachtig. Die reactie trok als een bliksemschicht door haar heen. Plots zag ze alleen nog wat zij niet had. Ze had geen make-up, geen fatsoenlijke kleren. Met haar handen streek ze haar rok glad, een nerveus, onbeholpen gebaar.

‘Tia, dit is Alessandro Leonelli, die je grootvader namens hem hierheen heeft gestuurd,’ verkondigde moeder-overste Sancha.

‘Noem me maar Alex.’ Net op tijd had Alex zijn tong teruggevonden. Hij sprong overeind en stak haar een slanke hand toe.

‘Ik ben Tia...’ mompelde ze bijna onverstaaanbaar, en ze raakte zijn hand nauwelijks aan. Verrast keek ze naar hem op, want ze stond versteld van zijn lengte. Hij moest tegen de een meter negentig lang zijn, en zij was maar een meter vijfenzestig. De weinige mannen die ze had ontmoet, waren meestal kleiner, veel ouder en gedrongener van postuur geweest. Alex daarentegen was een en al slanke, gespierde kracht en energie. In zijn prachtig gesneden donkergrijze pak torende hij boven haar uit.

Ze had de ogen van haar grootvader, zag Alex, terwijl hij probeerde te doorgronden wat er onder haar lange, truttige rok en de versleten zigeunerblouse met het verbleekte borduursel schuilging. Ze was klein van stuk en óf heel mager, óf heel frêle gebouwd. Haar borsten waren nauwelijks zichtbaar in de wijde blouse, net zomin als haar smalle heupen in de rok. Aan haar voeten droeg ze espadrilles met vlekken.

‘Je kunt Mr. Leonelli zijn kamer laten zien en zorgen dat hij de maaltijd krijgt die ik voor hem heb besteld,’ zei moeder-overste Sancha. ‘Morgen vertrek je hier, Tia.’

Met een ruk draaide Tia zich om. Ze sperde haar ogen wijd open. ‘Echt?’

‘Ja,’ bevestigde Alex.

De klok voor het avondgebed begon te luiden, en Tia verstrakte.

‘Vanavond heb je vrij,’ zei de moeder-overste tegen haar. ‘Mr. Leonelli is geen praktiserend katholiek.’

‘Maar je ziel dan?’ vroeg Tia hem duidelijk ontzet.

‘Mijn ziel redt zich heel goed zonder de mis bij te wonen,’ zei Alex luchtig. ‘Je zult moeten wennen aan een seculier leven.’

Tia, die de waarschuwende blik van de moeder-overste opving, perste haar lippen op elkaar. Haar grootvader ging ook nooit naar de kerk, wist ze, en dat vond ze verontrustend. Haar vader had gezegd dat zijn vader, haar grootvader, in een goddeloze wereld leefde. Blijkbaar had hij de waarheid gesproken.

‘Bidden vormt vast een onontkoombaar onderdeel van het leven in een klooster,’ merkte Alex op, toen ze samen door de gang liepen.

‘Ja.’

‘Niemand zal je tegenhouden als je in Engeland naar de kerk wilt,’ verzekerde hij haar. ‘Je bent vrij om je eigen keuzes te maken.’

Tia knikte. Het vooruitzicht dat ze keuzes zou krijgen vond ze geweldig.

‘Wat houdt je werk hier precies in?’ vroeg Alex terwijl ze de trap op liepen. Hij zag dat haar haar tot aan haar middel viel, of waar haar middel zo ongeveer moest zitten. Door de grote hoeveelheid stof waarin ze was gehuld, was geen lichaamsdeel te onderscheiden.

‘Van alles. Elke dag ga ik naar plekken waar ik nodig ben. Ik bak, maak schoon, werk in het weeshuis met de jonge kinderen. Ik geef Engelse les aan de meisjes op school. Soms ga ik de gemeenschap in om de zusters bij te staan.’

‘Die gemeenschap ziet eruit als een vluchtelingenkamp,’ merkte Alex op.

‘Een tijdje geleden is hier weer goud gevonden, een klein beetje, en daarom kwamen mijnwerkers van heinde en verre hiernaartoe. Sindsdien is er uiteraard niets meer gevonden, dus zal het wel weer rustig worden. De meeste goudzoekers trekken dan naar een veelbelovender plek toe. Op het ogenblik lijkt het hier inderdaad een beetje op het Wilde Westen.’

Alex keek naar de perfecte cupidoboog van haar bovenlip en de zachte, uitnodigende volheid eronder. Zijn lichaam reageerde. Sensuele beelden verschenen in zijn hoofd, en voor het eerst schaamde hij zich ervoor. Toen zei hij tegen zichzelf dat hij haar moest begeren om met haar te kunnen trouwen. Hij kon niet met een vrouw trouwen die hij niet aantrekkelijk vond. Waarom probeerde hij dan een natuurlijke lichaamsreactie te onderdrukken? Andrews kleindochter was een klassieke, onbedorven, volkomen natuurlijke schoonheid. Logisch dat hij op haar reageerde.

Tia bracht hem naar zijn kamer, die zich aan een kant van de gang bevond. Die van haar lag aan de andere kant. ‘Alleen zuster Mariana, jij en ik slapen boven, dus het zal hier best rustig zijn.’

Alex trok een donkere wenkbrauw op. ‘Zijn nonnen dan luidruchtig?’ Net voordat Tia haar ogen neersloeg, ving hij haar geamuseerde blik.

‘Dat zou klikken zijn...’

Hij leek wel in trance. Snel dwong hij zichzelf de kamer te bekijken in plaats van haar. Die was zo kaal als een cel, met een ijzeren bed onder een groot houten kruis en het absolute minimum aan meubilair. Het gebarsten linoleum op de vloer kraakte onder de zolen van zijn handgemaakte leren schoenen.

‘De badkamer is hiertegenover. Wil je eerst iets eten?’ Ze keek naar hem op en vroeg zich af hoe vaak hij zich moest scheren, want hij had nu al een stoppelbaard op zijn krachtige kaken. Ze was heel nieuwsgierig naar hem. Het bleek ontstellend moeilijk haar aandacht van hem los te rukken.

‘Ja... voed me,’ zei Alex plagerig. Vol verwondering keek hij naar haar huid, die zelfs in het onflatteuze licht van het kale peertje boven hun hoofd een prachtige bloes had. ‘Ik heb honger.’

‘Ik neem je wel mee naar de eetzaal beneden.’

‘En vertel me over de hond,’ zei Alex.

‘Wie heeft je over Teddy verteld?’ vroeg ze ontzet. ‘O, lieve hemel. Moeder Sancha weet het, hè?’

‘Volgens mij ontgaat die vrouw niet veel. Natuurlijk heeft ze me over de hond verteld. Als je hem wilt meenemen naar Engeland, zal ik maatregelen moeten treffen, zodat hij mee mag reizen.’

Haar hartvormige gezicht lichtte op van vreugde. ‘Mag ik Teddy meenemen? Weet je het zeker?’

‘Natuurlijk mag je hem meenemen, maar hij zal waarschijnlijk wel een poos in een quarantainekennel moeten blijven voordat je hem kunt meenemen naar huis,’ waarschuwde Alex, gefascineerd door de emotie op haar gezicht. ‘Ik zal de wet- en regelgeving checken en het organiseren.’

‘Niet te geloven,’ zei Tia verbluft. ‘Kost dat niet een heleboel geld?’

‘Je grootvader is een rijk man, en hij wil dat je gelukkig bent in Engeland.’

‘O, dank je wel... Dank je wel!’ Zonder erbij na te denken sloeg ze enthousiast haar armen om Alex heen en gaf hem een knuffel.

Heel even verstrakte Alex, want hij was het niet gewend geknuffeld te worden. Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit was omhelsd en voelde zich er erg ongemakkelijk bij. Het riep gevoelens op die hij liever

onderdrukte. Heel langzaam hief hij zijn armen, en hij legde zijn handen nogal stijfjes op haar smalle schouders. ‘Je moet mij niet bedanken, maar Andrew. Ik vertegenwoordig hem immers.’

Dolgelukkig leidde Tia Alex naar de eetzaal. Haar eerdere onzekerheid was ze nu kwijt. ‘Hou je van honden?’

‘Ik heb er nooit een gehad, maar volgens mij had je grootvader honden toen hij jonger was.’ Een stemmetje in zijn hoofd waarschuwde hem niet alle lof naar Andrew toe te schuiven. Hij wilde immers indruk maken op Tia. Helaas had hij geen idee hoe hij een vrouw kon imponeren, omdat hij dat nooit had hoeven doen. Met een stel diamanten oorbellen zou dat bij Tia waarschijnlijk niet lukken. Wat hij niet wist, was dat hij daarnet precies het juiste had gedaan om de poorten naar Tia’s hart te openen.

In de eetzaal werden Alex en Tia niet lang met rust gelaten. In tegenstelling tot de school en het weeshuis kreeg het klooster weinig bezoek, dus kwamen veel vrouwen kennismaken met Alex. Hij weerstond de overvloedige aandacht met een bewonderenswaardige kalmte. Omdat maar weinig nonnen Engels spraken, stond Alex ze in het Frans, Duits en Spaans te woord. Tia was onder de indruk. Zuster Mariana wist bij hem los te peuteren dat hij single was, en zelfs dat hij nog niet was getrouwd om dat hij ‘de ware’ nog niet was tegengekomen. Beleefd sloeg hij het aanbod af in de zitkamer een dvd te kijken met de laatste boodschap van de paus. Tia was helemaal in de ban van hem. Ze was ervan overtuigd dat ze nooit een man zou tegenkomen die zelfverzekerder en mondainer was dan hij. Alex glimlachte naar haar en keek haar met zijn fascinerende ogen vanonder zijn dikke wimpers aan. Vlinders fladderden rond in haar buik, en haar hart klopte zo snel dat ze zich vreemd duizelig voelde.

Zuster Mariana liep met hen mee naar boven en liet Alex de kleine zithoek op de overloop zien. ‘Jullie hebben vast veel te bespreken,’ zei ze opgewekt, voordat ze zich terugtrok in haar eigen kamer.

‘Denkt ze soms dat ik je zal bespringen, als je met me meekomt naar mijn kamer?’ vroeg Alex.

Ook al was het een grapje, Tia schrok ervan. Ze trok wit weg en keek hem met grote ogen aan. ‘Nee, ze wilde alleen maar vriendelijk zijn,’ antwoordde ze krampachtig. ‘Ze weet dat ik niet met je zou meegaan naar je kamer.’

Toen een diepe blos Tia's bleekheid verjoeg, beseftte Alex dat hij een fout had gemaakt. 'Sorry. Ik dacht dat we werden beperkt door de regels die hier gelden, wat natuurlijk een beetje belachelijk zou zijn, aangezien je hier morgen weggaat.'

'Dat "hier" is anders wel jaren mijn thuis geweest.'

'Dat begrijp ik maar... Dit alles...' Hij maakte een handgebaar. 'Ik voel me als een vis op het droge.'

Tia zoog de soepele elegantie van het gebaar in zich op. Ze zag dat hij verward was en forceerde een glimlach. 'Ja, dat begrijp ik. Ik mag hopen dat ik me in mijn grootvaders huis niet zo zal voelen.'

Alex keek Tia aan en zag dat de lachende, ontspannen Tia zich na zijn grapje resoluut had teruggetrokken. 'Niet wanneer ik er ben,' zwoer hij automatisch. Om de een of andere onverklaarbare reden voelde hij zich belachelijk beschermend naar haar toe.

'Woon je bij mijn grootvader?' vroeg ze hoopvol.

Weer een blunder. Bijna vloekte hij hardop. 'Nee, maar ik ga wel vaak bij hem langs.'

'Ik ben blij dat te horen.'

Haar oprechtheid spotte met alles wat hij voor haar verborgen hield. Zijn kaken spanden zich. Regen sloeg tegen het raam naast hen. Hij werd gegrepen door een seksuele spanning die zo sterk was dat hij er bijna van schrok en spande al zijn spieren aan om zichzelf te beheersen. Kijkend in haar heldere, korenbloemblauwe ogen streek hij een los lokje goudblond haar van haar wang en haakte het achter haar oor.

Dat intieme gebaar, het strijken van zijn vingers langs haar oorlel, leek een vurig pad over haar huid te branden. De adem stakte haar in de keel, en het geluid van de regen weerspiegelde plots de storm die in haar raasde. Ze voelde haar borsten gespannen worden en een gênante warmte verspreidde zich tussen haar benen. Zo stil als een standbeeld bleef ze staan. Dom genoeg wilde ze dat hij het nog eens deed. Als volwassene was ze het niet gewend aangeraakt te worden, behalve door de jongere kinderen. O, als kind hadden de nonnen haar meer dan genoeg genegenheid getoond. Maar toen ze volwassen was geworden, hadden ze hun gevoel minder openlijk getoond. Wat Tia de laatste jaren het meest had gemist, was het soort aanraking waardoor je wist dat je niet alleen op de wereld was. En dat realiseerde ze zich pas, toen Alex haar dat getoond had.

Alex dwong zich zijn hand te laten zakken en ademde langzaam en diep in. Hij was verschrikkelijk opgewonden, maar door haar naïviteit werd zijn lust beteugeld en de kop ingedrukt. ‘Ik moet Andrew bellen. Hij zit vast op nieuws over je te wachten.’ In elk woord klonk het Italiaanse accent door dat in de jaren dat hij in Engeland had doorgebracht vrijwel was verdwenen.

Tina knikte. ‘Ik zal Teddy vóór het ontbijt vangen, zodat hij niet kan weglopen en zijn kans op een grote reis misloopt,’ grapte ze. Zonder verder nog iets te zeggen draaide ze zich om.

Nog steeds ademend als een man die een berg had beklommen om er vervolgens achter te komen dat er nog een achter lag, nam Alex een douche om af te koelen. Het was de koudste douche die hij ooit had genomen, en ondanks het feit dat hij luxe en comfort als vanzelfsprekend zag, viel het hem niet op. Hij werd volledig in beslag genomen door zijn eigen gedachten.

Hoofdstuk 2

Toen de ochtend aanbrak, was Alex allang wakker. Hij had slecht geslapen, op een bobbelige matras in een bed dat kraakte. Snakkend naar de zwarte koffie die hij 's ochtends gewoonlijk dronk was hij opgestaan, maar hij moest zijn dag zonder koffie beginnen. Hij had meteen contact opgenomen met zijn persoonlijk assistente om de reis voor de hond en verschillende andere zaken te regelen.

‘Neem haar mee naar Rio om kleren te kopen,’ had Andrew hem de vorige avond op het hart gedrukt. ‘Ik heb nog nooit een vrouw ontmoet die niet van kleren houdt.’

Er verscheen een harde trek om Alex' sensuele mond. Hij betwijfelde of Andrew zo vrolijk over het onderwerp had gepraat als hij zelf had gezien hoe armoedig gekleed zijn kleindochter erbij liep. Haar vader had haar af en toe opgezocht, maar waarschijnlijk had het hem niets kunnen schelen. Alex verwonderde zich over de hypocrisie van een man die blijkbaar veel goeds had gedaan in de wereld en toch zijn dochter volkomen had verwaarloosd. Dat was nu verleden tijd. Er zou een nieuw hoofdstuk in Tia's leven beginnen.

Hij had geprobeerd Andrew te vertellen dat zijn plan niet zou werken, omdat Tia veel te 'lief' was voor hem en hij niets gemeen had met 'lieve' meisjes. Hoewel hij weinig remmingen kende, zou het verleiden van een maagd nooit op zijn bucketlist staan.

Andere mannen zouden op haar azen, en die zouden er geen twee keer over hoeven na te denken om met haar naar bed gaan, bedacht hij grimmig. Die gedachte maakte hem woedend. Wat was er in vredesnaam mis met hem? Waarom stond hij zo in tweestrijd? Gewoonlijk was hij heel besluitvaardig. *Dio mio!* Hij kon met haar trouwen of een pas achteruit doen en toekijken hoe een of andere rotzak die haar alleen wilde vanwege haar erfenis haar hart verbrijzelde. Beide kon niet.

Hij liep de slaapkamer uit en zag tot zijn verrassing dat Tia met iets op haar schoot op de overloop zat. Het was de hond. Toen hij naar haar toe liep, begon de hond te grommen. Hij ontblootte zijn tanden en zou van haar

schoot zijn gesprongen om Alex aan te vallen, wanneer ze het dier niet had tegengehouden.

‘Goedemorgen,’ zei Tia met een stralende glimlach. ‘Ik heb nooit echt met Teddy kunnen troetelen, want ik durfde hem niet hier naar binnen te smokkelen en heb hem stiekem gevoerd... Nou ja, blijkbaar niet stiekem genoeg.’

Teddy begon te blaffen, en ze gaf hem een standje, maar Teddy had discipline noch goede manieren. Hij worstelde zich onder Tia’s arm uit en grauwde naar Alex toen die dichterbij kwam. ‘Het is geen vriendelijke hond, hè?’

‘Waarschijnlijk is hij mishandeld. Hij vertrouwt alleen mij. Triest, eigenlijk.’

‘Heb je je spullen gepakt?’

‘Ik had niet veel te pakken. Gisteravond heeft een van de zusters me een tas gegeven, en daar heb ik mijn spullen in gestopt. Daarna ben ik naar beneden gegaan om afscheid van iedereen te nemen...’

Toen haar schorre stem wegstierf en er tranen in haar ogen glinsterden, ging Alex op een veilige afstand van Teddy vandaan op zijn hurken zitten. ‘Het is niet erg dat je verdrietig bent. Zoals je al zei, is dit heel lang je thuis geweest.’

Zijn diepe, volle tenorstem ging als een streling langs Tia’s ruggengraat. Nee, zei ze streng tegen zichzelf. De afgelopen nacht had ze veel langer wakker gelegen dan ze had geslapen. Natuurlijk voelde ze zich tot hem aangetrokken, want hij was jong, ongelooflijk knap en aardig. Maar ze had zich plechtig voorgenomen dat ze zichzelf niet voor gek zou zetten door zich dom te gedragen, zoals ze de tienermeisjes op school zo vaak had zien doen bij een knappe jonge tuinman die een paar maanden voor het klooster had gewerkt. Ze zei tegen zichzelf dat ze oud en volwassen genoeg was om beter te weten.

Maar toen ze in Alex’ prachtige donkere ogen keek, werd haar keel dichtgesnoerd en kreeg ze weer vlinders in haar buik. Ze voelde een warme blos op haar wangen, en toen zijn blik naar haar mond ging, leken zelfs haar lippen te tintelen. Nog nooit had ze zich zo als een vis op het droge gevoeld als op dat moment. Ze had zich ooit beter gevoeld dan de tieners, maar zij hadden veel beter geweten hoe je je tegenover een man moest gedragen dan zij. Wanneer Alex dichtbij kwam en ze naar hem keek, voelde ze zich bijna

verstikt door verlegenheid en onbeholpenheid, en alles wat ze voelde werd uitvergroot tot absurde proporties.

Alex voelde zich merkwaardig opgebeurd door die blos. Hij liet haar dus niet onverschillig. Blijkbaar wachtte ze tot hij het initiatief nam. Ze zou het vast leuk vinden bloemen te krijgen, dacht hij voor het eerst in zijn leven in de nabijheid van een vrouw. ‘Over een uur worden we opgehaald,’ zei hij tegen haar.

‘Moeder Sancha heeft gevraagd of we met haar komen koffiedrinken voordat we gaan. Eerst zal ik een ontbijt voor je regelen.’

Over Tia’s schouder keek Teddy hem nijdig aan en ontblootte zijn tanden. Blijkbaar was het haat op het eerste gezicht. Alex vond het wel grappig. ‘Als je iets speciaals kon kiezen, Tia, wat zou je dan willen hebben?’

‘Een mobieltje,’ zei Tia gênant snel. Ze was bang dat ze hebbertig klonk.

‘Heb je er dan geen?’ vroeg hij vol ongeloof.

‘Moeder Sancha heeft ze verboden. Ze staat niet toe dat de meisjes hier op school ze hebben. Ik moet iets uitleggen...’ Ze aarzelde. ‘In eerste instantie was de school hier een gewone kostschool, maar dat veranderde toen het aantal leerlingen terugliep. De meisjes die hier nu verblijven, zijn er vaak maar kort. Ze worden door hun ouders hierheen gestuurd omdat ze... problemen hebben. De zusters hebben de reputatie dat ze probleemteners goed op het rechte pad kunnen krijgen.’

Alex’ mond vertrok. ‘Ja, ik kan me voorstellen dat het op de meeste pubers een ontnuchterend effect heeft naar deze uithoek gestuurd te worden en zelfs geen mobieltje te mogen hebben.’

‘Door het schoolgeld kan het weeshuis blijven draaien en kunnen de zusters hun werk in de gemeenschap blijven doen!’ riep ze een beetje verontwaardigd uit.

‘Ik dreef er niet de spot mee. Ik maakte alleen een opmerking.’

‘Je klonk sarcastisch.’

‘Dat ben ik vaak,’ gaf hij kalm toe. ‘Aan dat soort dingen zul je moeten wennen. Mensen denken en gedragen zich niet allemaal hetzelfde.’

Onder aan de trap aangekomen draaide Tia zich met een ruk om, op haar tenen getrapt omdat hij zo neerbuigend deed. Ze was een volwassen vrouw, en daar was ze trots op. ‘Denk je dat ik dat niet weet?’

‘Ik denk dat je in een instelling woont waar ze afkeurend staan tegenover anders zijn. Je hebt waarschijnlijk weinig ervaring met het leven buiten de

kloosterpoort.'

'Nou, dat heb je dan mis. Ik heb vaak genoeg de gevolgen van alcoholisme, verslaving, huiselijk geweld en prostitutie gezien,' zei Tia nijdig. Dacht hij nou werkelijk dat ze een of ander naïef muurbloempje was? 'Had je soms gedacht dat je me ergens op een heuvel zou aantreffen, zingend tussen de veldbloemen? Ik weet heus wel wat sarcasme is, Alex!'

Hij stond paf. Ze was in een paar seconden van nul naar negentig gegaan en boos geworden. 'Betekent dat dat je tegen me moet gaan schreeuwen?'

Die opmerking zette haar weer met beide benen op de grond. Ze haalde diep adem om zichzelf te kalmeren, geschokt door haar onbeleefdheid. 'Sorry. Die tirade had je niet verdiend. Ik maak me gewoon zorgen over hoe ik op mijn grootvader zal overkomen. Misschien pas ik helemaal niet in dat nieuwe leven.'

'Daar hoeft je je geen zorgen om te maken. Zelfs als je hoorns en een staart had gehad, zou Andrew je welkom heten. Je bent de enige familie die hij nog heeft.'

'Ik heb een kort lontje. Wanneer ik boos ben, moet ik een wandeling gaan maken en adem oefeningen doen, zodat ik niet naar mensen uithaal,' vertrouwde Tia hem beschaamd toe.

'Ik kan aardig wat hebben, Tia. Een paar harde woorden kan ik best aan.'

Tia schaamde zich diep. Dit was de man in wie haar grootvader zoveel vertrouwen had, dat hij hem had gestuurd om haar op te halen. 'Sorry,' zei ze nogmaals.

Alex legde een hand om haar arm om te zorgen dat ze niet kon weglopen. 'Het geeft niet,' zei hij met wat meer nadruk. 'Je leven wordt immers nogal op zijn kop gezet.'

Tia knipperde de tranen weg die in haar ogen prikten. 'Zoek geen excuses voor me. Ik was vreselijk onbeleefd.'

'Je hebt vuur, en dat mag ik wel, *bella mia*,' bekende Alex schor.

De diepe klank van zijn stem veroorzaakte een golf van hitte in haar onderbuik.

'Ik deed neerbuigend, en het was goed van je dat je me erop aansprak.'

'Je bent erg... begripvol,' zei ze zacht. Ze keek in zijn prachtige ogen, toen hij zich naar voren boog. Allebei negeerden ze Teddy, die bij haar voeten stond en waarschuwend gromde. Heel even dacht ze echt dat hij haar zou kussen, en ze hunkerde naar die kus zoals ze op een hete dag naar water

hunkerde. Ze wilde weten of die volle onderlip van hem hard of zacht op die van haar zou aanvoelen. Hard, besloot ze, voor het eerst in haar leven opgaand in een sensuele dagdroom.

‘Mr. Leonelli’s ontbijt staat klaar,’ riep zuster Mariana door de gang.

Alex deinsde terug, liet haar arm los en hief zijn hoofd, met een veelzeggende kleur op zijn hoge jukbeenderen. Daar liet je je bijna gaan in een klooster, zei hij spottend tegen zichzelf. Uit alle macht verzette hij zich tegen zijn opwinding. Hij vond het fijn wanneer Tia naar hem keek alsof hij over water kon lopen, en dat verbaasde hem hooglijk.

Bij het ontbijt was Tia verbijsterd. Ze wist alle feiten over seks en had altijd gevonden dat de techniek nogal walgelijk klonk: wat de man deed, wat de vrouw moest toestaan et cetera. Maar nu Alex de vorige avond haar leven binnen was gewandeld, was haar mening veranderd. Nu zag ze hem als de man in het hele seksverhaal, en ze merkte dat ze enorm nieuwsgierig en schokkend opgewonden was bij die gedachte. Waar ze nog het meest van schrok, was de diepe begeerte die door haar heen trok wanneer ze naar hem keek. Wanneer ze zelfs maar aan hem dácht. In zijn nabijheid had ze het gevoel dat haar lijf niet meer van haar was, dat ze er geen controle meer over had.

‘Vanaf welke luchthaven vliegen we?’ vroeg ze, terwijl ze in de 4x4 stapte. Teddy was er niet van onder de indruk dat hij in de hondendraagtas moest blijven zitten en jankte klagerig. Zijn nieuwe officiële eigenaar wilde niet dat hij Alex zou bijten en was bang dat hij dat bij de minste of geringste gelegenheid zou doen. Het hondje waarop ze al zo lang stilletjes dol was, toonde onverwachte trekken nu hij gedwongen werd met andere mensen om te gaan.

Tia’s ogen waren nog vochtig na het afscheid van moeder Sancha, die ze al sinds haar vroege kindertijd kende. Ze had het gevoel dat ze aan het begin van een groot avontuur stond en deed haar uiterste best haar tranen te onderdrukken.

‘Vanaf Rio,’ vertelde Alex haar. Hij rukte zijn blik even los van de tablet waarop hij bezig was. ‘Sorry dat ik afgeleid ben. Ik moest een e-mail van het werk beantwoorden.’

‘Gaan we naar Rio? Ik dacht dat we naar Belém gingen.’

‘Klopt, maar we vliegen naar Rio voordat we naar Engeland gaan.’

‘Ik hou van Belém. Het is er zo groot en druk.’ Ze vertelde hem over de jaarlijkse boottrip die de zusters over de rivier de Guama maakten om de Círio de Nazaré-processie te zien, het grootste en belangrijkste religieuze evenement in Brazilië.

Wanneer Tia zag hoe groot Rio de Janeiro was, zou ze vast een cultuurschok krijgen, want in vergelijking daarmee was de stad Belém piepklein. Alex vroeg zich af wat hij met haar moest in Rio, want hij had werk te doen. Het was allemaal goed en wel dat Andrew hem de halve wereld over stuurde om haar op te halen, maar Grayson Industries runde zichzelf niet. Elke dag moesten er snelle beslissingen worden genomen, zodat Andrews bedrijven soepel bleven draaien.

‘Als we naar Rio gaan,’ zei Tia ademloos, ‘zou ik heel graag bij een schoolvriendin langsgaan die daar woont. Ik heb Madalena al sinds ons achttiende niet meer gezien, toen ze van school ging om terug naar huis te gaan. We schrijven elkaar... Nou ja, zij schrijft zo nu en dan. Ze heeft het erg druk.’

‘Is ze een van die probleemteners over wie je het had?’

‘Natuurlijk niet. Madalena was onze klassevertegenwoordiger in ons laatste jaar.’

‘Ga een avondje bij haar langs.’

‘Ja. Het zou geweldig zijn even bij te kunnen praten.’ Madalena’s familie was rijk, en haar voormalige klasgenoot leek een dynamisch sociaal leven te hebben. Het zou leuk zijn de montere brunette weer te zien. Met Madalena kon je lol hebben, en lol was iets wat Tia sinds het einde van haar schooldagen niet meer echt had gehad.

Op de luchthaven gingen ze aan boord van een privévliegtuig. Tia was verbijsterd toen Alex het logo van Grayson op het kielvlak aanwees en uitlegde dat dit vliegtuig van haar grootvader was. Toen hij ‘rijk’ had gezegd, had ze zich niet gerealiseerd dat hij zó rijk bedoelde. Ze zat stilletjes in haar leren stoel, terwijl ze een heerlijke lunch geserveerd kreeg. Alex zat te werken, en ze vroeg zich af of dat de norm voor hem was of dat ze hem gewoon verveelde. Dat laatste leek haar waarschijnlijk. Ze hadden zo’n verschillend leven, hadden niets met elkaar gemeen, dacht ze treurig. Wat kon een internationale zakenman als Alex Leonelli nou interessant vinden aan een vrouw die haar hele leven in een klooster had doorgebracht? Zwaar gedeprimeerd door die gedachte aaide ze Teddy, die na de episode in

de hondendraagtas een stuk rustiger was geworden. Teddy viel in slaap, en uiteindelijk dutte ze zelf ook in.

Tijdens de landing in Rio dacht Alex voldaan terug aan het werk dat hij die ochtend had verzet. Een beetje laat herinnerde hij zich dat hij gasten had, dat zij het hele punt van de reis naar Rio de Janeiro waren. Hij werd geacht van deze gelegenheid gebruik te maken om Tia te leren kennen. Anders dan de meeste vrouwen die hij kende, had ze niet een keer geklaagd dat hij haar negeerde. Met een beetje gewetenswroeging keek hij haar aan. In haar slaap was haar mooie gezicht ontspannen, en in ruste waren die volle lippen verleidelijker dan ooit. Teddy's kraal oogjes vlogen open, alsof hij zelfs in zijn slaap Alex' nabijheid kon voelen, en hij ontblootte zijn tanden in een stille grauw.

'Tja, je zult aan me moeten wennen,' mompelde Alex droogjes. 'Ik ga nergens heen.' Hij zou met Tia trouwen. Het was waar dat hij nooit aan trouwen had gedacht totdat Andrew hem had klemgezet, maar Tia was mooi, aardig en niet veeleisend. Wat wilde een man nog meer? Bovendien bracht ze een gigantische erfenis met zich mee, al was dat niet iets waarnaar hij op zoek was geweest. Zelfs voordat hij Andrews aanbod had geaccepteerd de rol van CEO tijdelijk op zich te nemen, zodat Andrew zijn – helaas onsuccesvolle – behandeling kon ondergaan, was Alex van zichzelf al rijk genoeg geweest.

Tia slaakte een kreet van verrukking, toen ze het enorme standbeeld van Christus de Verlosser zag, het meest opvallende baken van Rio. Alex beseftte al snel dat hij waarschijnlijk niet onder de toeristische pelgrimstocht uit zou komen en haalde diep adem. Nou ja, nu was er in ieder geval iemand die de privékapel op Andrews landgoed zou kunnen waarderen. De oudere man had de kapel zorgvuldig laten restaureren in de hoop dat hij zijn religieuze zoon Paul zo zou kunnen overhalen om naar Engeland terug te komen.

Toen de limousine die hen van de luchthaven had opgehaald ze buiten het gigantische luxueuze hotel afzette waar ze zouden verblijven, voelde Tia zich even overweldigd. 'Logeren we hier? Maar dit is een beroemd hotel!'

'Ja.' Er danste een glimlach om Alex fraai gevormde mond, en zijn ogen glommen. 'Ik dacht wel dat je het leuk zou vinden.'

Zijn glimlach kwam over haar heen als een vloedgolf die alle heldere gedachten wegspoelde en de fysieke reacties deed ontbranden die ze

tegelijkertijd opwindend en beangstigend vond. Ze streek met haar vingers over haar beste rok, gemaakt van katoen dat ooit smetteloos wit was geweest maar nu een gelige tint had gekregen. 'Ik ben niet gepast gekleed voor een plek zoals deze, Alex,' zei ze ongemakkelijk.

'Binnenkort wel. Ik heb geregeld dat je een nieuwe garderobe krijgt. Er komt iemand naar onze suite om je maten op te nemen, en daarna komt er iemand met een selectie kleding waaruit je zelf mag kiezen.'

'Meen je dat?' fluisterde Tia verbaasd.

'Ja. Je grootvader wil dat je alles krijgt wat je nodig hebt.'

'Maar daar heb ik niet om gevraagd.' Ze kreeg een kleur. 'Nou ja, ik weet wel dat ik nieuwe kleren nodig heb.'

'Laten we er dan geen drukte over maken. Andrew is een genereus man.' Hij knikte naar de chauffeur om aan te geven dat hij het portier naast Tia moest openen.

Zenuwachtig stapte Tia uit, en ze streek haar rok nog eens glad. Met zweet op haar handpalmen bekeek ze de elegante entree en het nog luxere interieur dat ze door de open deuren kon zien. Binnen zag ze elegant geklede mensen rondlopen, en de moed zonk haar bijna in de schoenen, want ze wist hoe sjofel ze eruitzag. Wat in het klooster ermee door had gekund, kon zelfs de vergelijking niet doorstaan met de keurige uniformen van het personeel dat op hen af kwam om hun bagage af te handelen. Teddy werd ondergebracht in het equivalent van een luxekennel, en Tia nam met tegenzin afscheid van haar huisdier.

Alex legde een hand tegen haar onderrug en leidde haar terug naar de lift. 'Doe niet zo nerveus,' fluisterde hij in haar oor. 'Je bent een Grayson, en je vader heeft van die naam iets gemaakt om trots op te zijn. Kleding is niet belangrijk.'

Ja, hij had makkelijk praten, dacht Tia een beetje verbolgen. Alex had de mondaine uitstraling van een man die net van de omslag van een glossy was gestapt. Van kop tot teen zag hij er chique en keurig verzorgd uit. Hij rook naar geld en zelfverzekerdheid, en met geen van beide was ze bekend. Toch wist ze dat moeder Sancha het met zijn visie eens zou zijn geweest, niet die van haar, en ze knarste met haar tanden. Binnen een paar minuten stonden ze met hun bagage in de lift.

De prachtige suite deed Tia denken aan kamers die ze in een populaire Braziliaanse soapserie had gezien, gebaseerd op het leven van een

steenrijke familie. Het uitzicht was fantastisch, aan de ene kant over de enorme stad en aan de andere over een breed strand en de zee. Alle ramen gaven toegang tot een balkon, en het meubilair was prachtig gestoffeerd in kleuren die haar volslagen onpraktisch leken voor dagelijks gebruik. Ze liep achter de kruier een prachtige slaapkamer in en liep door naar een aangrenzende luxebadkamer met marmer, spiegels en gouden kranen. Met haar vingertoppen streek ze over een rulle witte handdoek en daarna over de changeant zijden sprei op het bed.

‘Tia,’ riep Alex, ‘ik heb iets voor je.’

Op wankelende benen liep ze naar voren, overweldigd door alle luxe om haar heen en het verwarrende vermoeden dat ze per ongeluk in de droom van iemand anders was beland. Ze staarde Alex aan. Meteen stakte de adem haar in de keel.

‘Van mij, voor jou,’ zei hij. ‘Hij is opgeladen, klaar voor gebruik.’

Het was een mobieltje met een glitterhoes, van het soort dat een tiener mooi zou hebben gevonden. Het was Tia om het even. Met een kreet van plezier, omdat ze eindelijk had gekregen wat ze al zo lang wilde hebben, danste ze door de kamer. Madalena had haar steeds weer haar telefoonnummer gestuurd, alsof Tia op de een of andere manier een telefoon uit de lucht kon toveren, maar ze had de brieven van haar vriendin wel bewaard. ‘Dank je wel, Alex.’

Die voelde zich een beetje van zijn stuk gebracht, omdat hij geen knuffel kreeg. Hij had zich er zelfs schrap voor gezet.

Wat hij niet wist was dat Tia beseftte dat ze bij hem meer op haar hoede moest zijn, omdat ze zich sterk tot hem aangetrokken voelde. Ze wilde zich niet als een verliefd schoolmeisje gedragen en zichzelf voor gek zetten.

Er werden bloemen afgeleverd, een prachtig boeket witte lelies met groen, dat door een dienstmeisje in een kristallen vaas werd gezet. ‘Voor mij?’ fluisterde Tia ademloos, terwijl ze een vingertop over een fluweelzacht blad liet gaan.

‘Uiteraard.’

Ze kon zich niet voorstellen waarom Alex haar bloemen gaf. Als romantisch gebaar? Nee, zei ze resoluut tegen zichzelf. Tijdens de vlucht had ze besloten dat ze alleen maar vernederd zou worden als ze zich domme fantasieën in het hoofd ging halen.

Alex begreep dat hij zijn interesse in haar niet duidelijk genoeg had uitgedrukt. Hij vond het jammer dat hij onderweg naar Rio niet genoeg aandacht aan haar had besteed. Hij keek naar haar stralende gezicht, terwijl ze de lelie streelde, en stelde zich die kleine, door hard werken ruw geworden hand op een veel gevoeliger deel van zijn lichaam voor. Begeerte trok door hem heen als een plotselinge vlam die op het punt stond onbeheersbaar te worden. Hij voelde zich keihard worden. Hoe kon het dat ze zo'n effect op hem had, zo snel? Zijn gebrek aan zelfbeheersing in Tia's buurt irriteerde hem, want hij had sinds zijn puberjaren geen last meer gehad van ongewenste erecties. 'Vind je de bloemen mooi?'

'Ja,' zei ze zacht. 'Ik ben dol op bloemen. Ik heb altijd gedroomd van een echte tuin voor mezelf.'

'Ik dacht dat je lerares wilde worden.' Die informatie had de moeder-overste met hem gedeeld.

'Ik was bereid lerares te worden om een opleiding te kunnen volgen. In mijn leven is het altijd een kwestie geweest van wat mogelijk is, niet wat je zelf wilt,' legde ze uit. 'Er is een onderwijzersopleiding in Belém, en ik dacht dat studeren daar haalbaar was. Helaas wilde mijn vader de opleiding niet betalen, en dat was dat.'

'Andrews landhuis heeft een prachtige tuin,' vertelde Alex haar. Terwijl ze hem aankeek, zag hij het puntje van haar tong naar buiten komen om haar volle onderlip te bevochtigen. Hij kreunde bijna, zo opgewonden was hij.

Zijn donkere ogen glommen als goudstaven, en het lukte haar niet haar blik van zijn gezicht los te rukken. Zonder te weten wat ze deed, zette ze een kleine stap naar Alex toe. Bijna tegelijkertijd strekte hij zijn handen naar haar uit. Hij liet zijn handen om haar rug glijden en trok haar tegen zijn slanke lijf aan. Eigenlijk zou ze geschokt moeten zijn, maar in plaats daarvan vond ze het enorm opwindend.

Het was haar eerste kus – in feite was alles nieuw voor haar – en de harde, hongerige druk van zijn mannelijke mond op de hare maakte zoveel gevoelens in haar lijf los dat ze duizelig werd. Haar stijve tepels prikten tegen het ruwe katoen van haar topje. Een vochtige hitte tintelde tussen haar benen, waardoor ze ze tegen elkaar drukte. Plots was ze zich waanzinnig bewust van een deel van haar lijf waar ze nooit aan dacht, van de

gevoeligheid en een schokkend lichaamsbewustzijn dat ze nooit eerder had ervaren.

Zijn tong gleed over haar volle onderlip, waar hij zacht aan knabbelde, voordat hij hem naar binnen liet glijden en weer terugtrok. Op dat moment zou ze door haar benen zijn gezakt, als hij haar niet met zijn handen omhoog had gehouden, want de seksuele trillingen die door haar lijf trokken werden alleen maar sterker. Een verstikte zucht ontsnapte haar, toen hij zijn vingers om haar smalle schouders legde en haar stilhield, zodat hij haar kon kussen tot ze geen adem meer kreeg.

Alex verzette zich hevig tegen de krankzinnige neiging haar zijn slaapkamer in te dragen. Plots drong geklop op de deur door de nevel van zijn passie heen. Waar was hij in vredesnaam mee bezig? Snel liet hij haar los en zette een pas achteruit, bijna overweldigd door de gepassioneerde reactie die hij haar had ontlokt. Hij wilde meer, zoveel meer dat het ettelijke seconden duurde tot hij zichzelf weer onder controle had. Hij deed de deur open.

Vier vrouwen begroetten hem met een brede glimlach en stelden zich voor als het team dat Tia van een nieuwe garderobe zou voorzien. Toen hij Tia vanonder zijn wimpers een blik toewierp, zag hij dat ze een hoogrode kleur had en er nogal daas uitzag. Hij stelde voor dat ze de vrouwen meenam naar haar slaapkamer.

Diavolo, zei hij berispelend tegen zichzelf, zodra de slaapkamerdeur dicht was. Hij had overhaast gehandeld, haar te snel te veel aangeboden en haar waarschijnlijk gechoqueerd, maar het langzaam doen met vrouwen, net als een normaal gesprek met ze voeren, was iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij had alle finesse getoond van een olifant in een porseleinkast, wat hem woedend maakte. Ontstemd liep hij weg om zich om te kleden en koud te douchen om het koortsachtige gevoel in zijn lijf weg te nemen. Het was niet alsof hij sekshonger had, dacht hij boos. Hoezo dan dat gebrek aan zelfbeheersing? Zo'n dwaze, wilde vrijpartij, zo ongeremd, was niets voor hem.

Tia was opgelucht dat ze aan de nasleep van die kus met Alex kon ontkomen. Ze liet zich graag afleiden door het opnemen van haar maten en het bekijken van catalogi met verschillende kledingstijlen. Eigenlijk had ze alleen spijkerbroeken, T-shirts en een paar fatsoenlijke schoenen gewild, maar tot haar verwondering ontdekte ze dat er een enorme hoeveelheid

verschillende kledingstukken was waaruit ze kon kiezen. Het kleine meisje en de teleurgestelde tiener die nooit mooie kleren hadden gekregen jubelden voor de volwassen vrouw die ze nu was. Ze liet zich een beetje gaan, totdat ze in paniek de kamer ernaast in liep om Alex te zoeken. ‘Wat is mijn budget? Hoeveel mag ik uitgeven, bedoel ik?’ vroeg ze bezorgd.

‘Er is geen limiet. Bestel alles wat je mooi vindt. Handtassen, schoenen, álles,’ zei Alex nadrukkelijk. ‘Je zult het in Engeland allemaal nodig hebben. Het is beter om goed voorbereid aan te komen.’

Ze glimlachte breed naar hem. Ze mocht alles kopen wat ze wilde, en Alex, de man van haar dromen, had haar gekust. Dat betekende dat hij zich ook tot haar aangetrokken voelde, al vermoedde ze dat hij eigenlijk niet van plan was geweest haar te kussen. Worstelde hij met dezelfde gevoelens als zij? Opgewekt bij het idee dat haar steeds sterker wordende gevoelens wederzijds waren, liep Tia haar slaapkamer weer in.

Hoofdstuk 3

‘Ik wil niet,’ zei Tia simpelweg toen Afonso, een van Madalena’s vrienden, probeerde haar de slaapkamer in te trekken waaruit zojuist een ander stel was gekomen.

‘Ik dacht dat je die M-kaart kwijt wilde.’ Geconfronteerd met haar afwijzing lukte het Afonso te glimlachen en sneren tegelijk. Hij was knap, en dat wist hij. Afgewezen worden was hij duidelijk niet gewend.

‘Maddie maakte een grapje,’ zei Tia. Hoewel ze zou willen dat dat waar was, was ze er niet meer zo zeker van. Ze kwam er door bittere ervaring achter dat een vriendin in vier jaar tijd kon veranderen in iemand die ze nauwelijks nog herkende.

‘Niet waar.’ Afonso wilde nog steeds niet accepteren dat in Tia’s geval nee nee betekende en trok haar vastberaden tegen zich aan.

Hij had zoveel aftershave gebruikt dat ze zo dicht bij hem nauwelijks adem kreeg. Ze wierp hem een emotionele blik toe en haatte ondertussen het duizelige gevoel in haar hoofd van de drank. Ze had tegen Madalena gezegd dat ze geen alcohol wilde drinken, en niet omdat ze bekrompen en preuts was, zoals Maddie had volgehouden. Zodra ze haar lijf veel te heftig voelde reageren op het tweede forse drankje, had ze meer alcohol geweigerd. Het laatste wat ze wilde riskeren was dronken worden op een wild feest met allemaal vreemden, van wie ze voor haar gevoel op niemand kon vertrouwen.

Het was ironisch dat ze lang niet de lol had die ze ooit had gedacht dat je bij dit soort sociale gelegenheden zou hebben. Of je lol had hing af van het gezelschap, dacht ze nu. En ze wist dat ze hier in het verkeerde gezelschap verkeerde. Het trok haar helemaal niet haar maagdelijkheid te verliezen aan een of andere vreemde tijdens een avondje uit. Maar Maddie had besloten dat het een geweldig idee was. De eerste keer was toch altijd “niks aan” voor vrouwen, had ze opgemerkt. Tia had haar mond gehouden, want Maddie had dat in gezelschap verkondigd. Ze had het gênant gevonden dat haar seksuele onervarenheid in het openbaar werd besproken, alsof het iets lachwekkends was.

Niets met Maddie was verlopen zoals Tia had gepland en gehoopt. Toen ze haar die middag had gebeld, had de brunette haar uitgenodigd 's avonds langs te komen. Tia was zo naïef geweest te denken dat ze lekker zouden bijkletsen. Maar die avond bleek Maddie al een groep vrienden over de vloer te hebben. Het eerste waarop ze had gestaan was dat Tia wat feestkleding van haar leende, zodat ze met hen mee uit kon. Ze was in een strakke satijnen short en een rugloos topje gepropt die zoveel van haar lijf bloot lieten dat ze zich er ongemakkelijk bij voelde. Maar de andere meiden hadden soortgelijke kleding gedragen, en ze had er heel graag bij willen horen. Ze wilde niet de spelbreker zijn die ze volgens Maddie was.

Maddie was verloofd met een knappe, jonge zakenman. Helaas was het stel binnen een paar minuten na aankomst op het feest verdwenen, waardoor Tia werd opgezadeld met Afonso en zijn makkers. Die leken alleen schuine, nogal infantiele grappen te kunnen maken. Voordat Maddie haar in de steek had gelaten, had Tia een beetje poeder onder de neus van haar oude schoolvriendin zien zitten, en ze had vermoed dat ze drugs gebruikte. Dat verklaarde waarschijnlijk haar vreemde, extreem extroverte en chagrijnige gedrag.

‘Waar zijn we precies?’ vroeg Tia nogmaals.

‘Waarom vraag je me dat steeds? Ik weet het adres niet. Dit huis is van Domingos Paredes. We zitten in Jardim Botânico, een exclusieve woonwijk.’ Suggestief streek Afonso met een hand over haar blote rug.

Tia moest ervan rillen.

‘Kom op, niet zo preuts.’

‘Ik ben niet preuts,’ zei Tia terwijl Afonso haar met haar rug tegen de muur duwde. ‘Ik wil dit gewoon niet met jou.’

‘Je hebt het me nog niet eens laten proberen.’

Zijn handen waren overal, en hij probeerde haar te kussen, maar Tia vrijdelde zijn poging door haar hoofd snel weg te trekken. ‘Laat me los!’ zei ze boos. ‘Ik hoef dit niet te pikken!’

Afonso zette een stap achteruit en vuurde een paar hatelijke vloeken op haar af. ‘Je bent een freak. Een grote freak!’ Met gekrenkte trots beende de jonge Braziliaan de drukke ruimte weer in waar het feest werd gehouden.

Tia stond te trillen op haar benen. Tranen brandden in haar ogen. Ze liep naar de achterkant van het grote huis en stapte over languit liggende lijven en verstrengelde stelletjes heen om aan het ergste lawaai te ontkomen. Op

het terras groef ze met een trillende hand haar nieuwe mobieltje uit haar zak en belde Alex, die zijn telefoonnummer erin had gezet. ‘Ik wil terug naar het hotel,’ vertelde ze hem met verstikte stem.

‘Wat is het adres? Is er iets gebeurd?’

‘Ik ben op een feest, en iemand noemde me een freak. Dat ben ik waarschijnlijk ook,’ zei ze hem gehaast. ‘Ik weet het adres niet, maar ik weet van wie het huis is en in welke wijk het staat. Ik kan geen taxi bellen, omdat ik geen geld heb.’

‘Ik ga uitzoeken waar je bent en pik je dan zo snel mogelijk op.’

‘Ik wacht wel buiten.’

‘Nee, blijf binnen, waar het veilig is. En probeer wat kalmer te worden.’

Tia schaamde zich voor de tranen die haar zicht vertroebelden. Ze wilde graag een sterke, onafhankelijke vrouw zijn, maar daar bracht ze blijkbaar niets van terecht. Ze schoot een vrouw in de rij voor de wc aan en vroeg naar het adres, dat ze prompt aan Alex doorgaf.

‘Waar zat je in vredesnaam?’ vroeg Maddie haar in de hal. ‘En wat heb je die arme Afonso aangedaan? De laatste keer dat ik hem zag, zag hij je echt zitten.’

‘Ik hem niet.’

‘Dat doet er niet toe. We gaan nu met zijn allen naar een geweldige nachtclub.’

‘Ik ga terug naar het hotel, maar bedankt dat je me mee uit hebt genomen,’ zei Tia beleefd.

‘Moeder Sancha heeft je echt flink gehersenspoeld, hè?’ zei Maddie medelijdend. ‘Eerlijk gezegd heb ik altijd gedacht dat je non zou worden.’

‘Die roeping heb ik nooit gehad.’ Ze vroeg zich af hoelang het zou duren tot Alex er was en ging op een stoel bij de muur zitten, omdat ze zich duizelig voelde. ‘Ik zal deze kleren morgen terugbrengen.’

‘Doe niet zo mal. Nu jij ze hebt gedragen, trek ik ze heus niet meer aan.’ Maddie trok een pruilmondje van walging. ‘Ik zou ze weggooien.’

Tia kreeg een kleur. Ze voelde zich ongemakkelijker dan ooit. ‘Ik haal mijn spijkerbroek wel op,’ zei ze koppig. ‘Het is de allereerste die ik ooit heb gehad.’

‘Dat zegt alles wel, hè?’ zei Maddie, voordat ze wegliep.

Terwijl ze afwisselend rood aanliep en bleek wegtrok, dacht Tia aan Alex. Ze moest toegeven dat wat ze in zijn armen had gevoeld haar ook alles had

gezegd wat ze moest weten. Toen hij haar had gekust, had ze immers onmiddellijk geweten dat ze door niemand anders gekust wilde worden. Maar wat als het voor hem niet meer was geweest dan iets terloops? Een kus van het soort dat Afonso haar had aangeboden? Hoe wist ze het verschil nou?

Het enige wat ze wist, was dat het gevoel van Alex' mond op de hare het heerlijkste, opwindendste gevoel was geweest dat ze ooit had ervaren. Ze kon niet wachten totdat hij het weer deed. Maar zou hij dat wel willen? En hoe moedigde je als vrouw een man aan om dat soort toenadering te zoeken zonder over te komen als schaamteloos? Tot haar diepe schaamte moest ze erkennen dat ze met Alex zonder tegenstribbelen een slaapkamer in zou zijn gegaan. Wat zei dat over haar? Dat de kloosterleer dat je maagd moest blijven voor het huwelijk bij haar aan dovemansoren was gezegd? Of dat ze zich wel bewust was van dat morele ideaal, maar dat het voor haar niet meer was dan een ideaal? Ze was zich er goed van bewust dat veel mensen voor het huwelijk experimenteerden met seks.

Alex, die achter in een limousine zat die met grote snelheid door de wijk Jardim Botânico reed, voelde zich de grootste rotzak ter wereld. Hij hoorde voor Tia te zorgen, maar had geen ervaring met zorgen voor wie dan ook. En hij was duidelijk al bij de eerste horde gestruikeld. In plaats van met haar mee te gaan naar het huis van haar vriendin had hij haar in haar eentje laten gaan. Hij had niet eens gezorgd dat ze geld bij zich had. Toegegeven, hij had eerst vastgesteld dat Madalena Perez de dochter van een gerespecteerd diplomaat was en een veilig gezelschap leek. Het was niet bij hem opgekomen dat Tia het uitgaansleven in zou gaan, terwijl hij daar wel aan had moeten denken. Je hebt je plicht verzaakt, zei een snerend stemmetje in zijn achterhoofd. Hij had zich onttrokken aan zijn verantwoordelijkheid omdat hij had willen werken.

Wat zei dat over hem?

Tia was Andrew Grayson oneindig veel dierbaarder dan zijn imperium, en dat wist Alex. Als Alex' toekomstige bruid zou ze hem net zo dierbaar moeten zijn, zijn speciale aandacht waardig, maar hij had haar teleurgesteld. Voor de volgende dag had hij een spabezoek geregeld, en ook nog een uitstapje naar het gigantische religieuze beeld boven op de berg Corcovado. Maar dat waren oppervlakkige verwennerijen, die haar weinig troost

zouden bieden als ze zo van streek was als ze aan de telefoon had geklonken.

Alex schonk zichzelf een tweede drankje in. Zijn ingebouwde alcoholmonitor sprak er luidkeels schande van. Als zoon van een gewelddadige alcoholist beperkte hij zich gewoonlijk tot één drankje per keer. Hij was bang dat hij het gen had geërfd waardoor hij in hetzelfde verslavingsgat zou vallen als zijn vader.

Ook al reden auto's af en aan om gasten bij de villa af te zetten, Tia herkende de limousine waarin Alex zat meteen. Ze was al uit haar stoel opgesprongen voordat hij bij de deur verscheen. Toen iemand het portier opentrok en haar verwachtingsvolle blik op zijn donkere, knappe gezicht viel, voelde ze zich belachelijk huilerig. Ze moest zich inhouden, anders was ze hem als een kind om de hals gevlogen.

Alex schrok enorm toen hij Tia in een loeistrak roodsatijnen short, een bloot, zijden glittertopje en op hoerige perspex hakken zag staan. Hij had genoten van haar vormen in de spijkerbroek die ze eerder die middag had gedragen, zich bijna pijnlijk bewust van haar lange, slanke benen en sierlijke, vrouwelijke rondingen. Maar behaloos en in een short spreidde ze alles tentoon. Hij voelde een sterke neiging zijn jasje uit te trekken en het om haar schouders te hangen. De schaamteloze seksualiteit die ze in zo'n outfit uitstraalde paste van geen kant bij de onschuldige jonge vrouw die ze was.

‘Alex!’ Ze snelde naar hem toe.

In haar ogen zag hij duidelijk hoe graag ze bij dit feest weg wilde. Hij loodste haar mee naar buiten, naar de limousine. Ondertussen probeerde hij zo fatsoenlijk te zijn niet naar haar hupsende kleine borsten te kijken, toen ze de trap af liep. En ook niet naar de lange, roomblanke dij tot aan haar met knalrode stof bedekte kruis. Maar hij was nog steeds een man, en hij werd pijnlijk hard bij de gedachte aan die eerste aanblik van haar, toen de deur was opengedaan. In zijn hoofd verscheen een beeld van dun satijn over het intiemste gedeelte van een vrouwenlijf. Plots nam woede hem in haar greep, als een welkome bliksemschicht die alle seksuele reacties wegbrandde. Op een vreemde manier was het een opluchting. Zodra de chauffeur het passagiersportier had dichtgedaan, draaide Alex zich naar Tia toe en keek haar woedend aan. ‘Waag het niet ooit nog eens zo gekleed uit te gaan!’ bulderde hij.

Tia, overdonderd door die plotselinge aanval, reageerde verontwaardigd. Met vlamme ogen keek ze terug. ‘Waar heb je het in vredesnaam over?’

‘Je ziet eruit als een paaldanseres of een stripper. Je bent veel te bloot gekleed. Waar heb je die kleren vandaan? Ik kan niet geloven dat de styliste die short heeft goedgekeurd.’

‘Wat is een paaldanseres?’ vroeg ze op ijzige toon. Dacht hij nou werkelijk dat hij haar kon vertellen wat ze moest dragen? Dat waren zijn zaken niet.

‘Niet het type vrouw waarvoor jij wilt worden aangezien.’

‘Madalena heeft me deze kleren geleend, en ik voelde me er niet op mijn gemak in,’ gaf ze met tegenzin toe. ‘Maar haar vriendinnen droegen hetzelfde soort spul. En de styliste heeft geen “toestemming” gegeven voor de kleren die ik vandaag heb gekozen. Ik heb mijn eigen kleding gekozen. Daar heb ik niemands toestemming voor nodig.’

‘Mensen... vooral mannen zullen je op je kleding beoordelen,’ zei Alex met een rauwe ondertoon in zijn stem. Telkens als hij aan de mannen dacht die Tia zo hadden gezien, werd hij boos.

‘Dat is heel ouderwets,’ merkte Tia zonder aarzeling op. ‘Hoe dan ook, Maddie heeft er wel voor gezorgd dat haar vrienden wisten dat ik niet zo sexy was als ik eruitzag. Ze heeft ze verteld dat ik nog maagd was.’ Ze schaamde zich daar nu minder voor dan eerder die avond, toen Maddie het en plein public had bekendgemaakt.

‘Echt waar?’ Hij trok een donkere wenkbrauw op. ‘Waarom in ’s hemelsnaam?’

‘Ze probeerde me over te halen mijn “M-kaart” kwijt te raken, zoals zij het noemde, door met een van de mannen een slaapkamer in te gaan. Dat weigerde ik, en daarom werd ik een freak genoemd.’

‘Ze is geen vriendin van je,’ verklaarde Alex. ‘Beslist niet. Vrienden proberen je niet te kwetsen of te vernederen.’

‘Volgens mij was ik daar zo langzamerhand zelf ook wel achter, Alex. Ik vermoed zelfs dat het onderdeel van de grap was me zo aan te kleden. Ze is niet meer het meisje dat ik van school ken.’

Alex sloot zijn vingers over haar hand, die op de leren bekleding van de autobank gekruld lag. ‘Jou valt niets te verwijten. Het is mijn schuld. Ik had je niet alleen moeten laten gaan. Ik heb er niet eens voor gezorgd dat je geld bij je had.’

‘Nee, Alex.’ Tia trok haar hand weg, al kostte het haar moeite vrijwillig dat contact te verbreken. ‘Behandel me niet als een kind voor wie je moet zorgen. Ik moet leren verantwoordelijk te zijn voor mezelf en niet afhankelijk te zijn van anderen. Ik zal niet altijd een freak blijven.’

‘Je bent geen freak,’ gromde Alex, en hij sloot zijn vingers weer krachtig om haar hand. ‘Je loopt een beetje uit de pas met de moderne wereld, maar op een gegeven moment is dat voorbij, en dat zal niet lang meer duren. Je vader zou er gevierendeeld om moeten worden dat hij je zelfs na je middelbare school in dat klooster heeft laten zitten.’

‘Ik was een last voor hem, en wat hem betrof was het: uit het oog, uit het hart. Mijn moeder was niet veel anders,’ verzuchtte Tia. ‘Mijn vader stopte al zijn passie in zijn zendingsdrang en had geen plek voor wat hij als belemmeringen zag. Mijn moeder wordt eerder gedreven door geld en sociale status.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Heb je je moeder dan ontmoet? Ik ging ervan uit dat je haar niet meer had gezien nadat ze je vader had verlaten, toen je nog heel klein was.’

‘Op mijn dertiende is ze uit nieuwsgierigheid naar het klooster gekomen. Toen heeft ze me uitgelegd waarom ze me had achtergelaten.’

‘*Che diavolo!* Na zoveel tijd moet dat wel een hele verklaring zijn geweest.’

‘Nee, het was heel simpel.’ Tia’s mond werd een dunne streep. ‘Ze had het uitgemaakt met de man voor wie ze oorspronkelijk mijn vader had verlaten, en toen ontmoette ze een rijke man, met wie ze trouwde. Hoewel haar tweede echtgenoot wist dat ze eerder getrouwd was geweest, wist hij niet dat ze een kind had achtergelaten. Ze kregen samen kinderen, twee jongens en nog een meisje, als ik het me goed herinner.’

‘Je halfbroers en halfzusje,’ merkte Alex op.

Ze haalde een schouder op. ‘Ze weten niet eens dat ik besta, en mijn moeder wil ook niet dat ze erachter komen. Ze is bang dat ze haar man en haar geweldige leven hier in Rio anders kwijtraakt. Hij is belangrijker voor haar dan ik ooit zou kunnen zijn. Zo simpel was het eigenlijk.’

Om de een of andere reden maakte haar accepterende toon, het feit dat ze haar moeder niet veroordeelde, een soort moordlustige woede bij Alex los. Al waren zijn eigen ouders bar slecht geweest in het tonen van genegenheid, Tia’s ouders konden geen domheid, armoede of verslaving

opvoeren als excuus. Hij ademde diep in. Eigenlijk had ze alles wat hij kon zeggen zelf al bedacht. Ze was slimmer dan hij had verwacht, of ze nu in een klooster was opgegroeid of niet. Dat vond hij zowel verontrustend als een opluchting, want hoe intelligenter ze was, hoe sneller ze zich zou aanpassen aan een leven als Andrews erfgename.

De limousine kwam tot stilstand buiten het helder verlichte hotel. Alex sprong er als eerste uit. Hij bracht haar in verlegenheid door zijn jasje uit te trekken en het om haar schouders te hangen, toen ze uitstapte. ‘Is dat echt nodig?’ vroeg ze, een beetje wankel op haar benen. Ze vond het moeilijk op die belachelijke hakken haar evenwicht te bewaren.

‘*Si...* Als je mij zo snel en makkelijk kunt opwinden, terwijl ik mijn best doe het hoofd koel te houden, zullen andere mannen beslist naar je staren. En ik neem aan dat je liever niet verlekkerd bekeken wilt worden,’ zei hij met een rauwe ondertoon in zijn stem. ‘Aan de andere kant: als je het fijn vindt het middelpunt van mannelijke aandacht te zijn, geef me dan mijn jasje maar terug. Het is aan jou.’

Ze wond hem op. Tia voelde zich opgebeurd door die met tegenzin gegeven bekentenis, en ze hield zijn jasje, dat tot over haar knieën viel, vast alsof het een beschermende mantel was. Ze genoot van het intieme gevoel van de zijden voering die nog warm was van zijn huid en de lichte, suggestieve geur van zijn aftershave die in de stof hing. De aantrekkingskracht was dus wél wederzijds. Na die kus had ze dat natuurlijk wel vermoed, maar toen ze na het vertrek van de stylistes weer alleen waren geweest, had hij heel zakelijk en afstandelijk gedaan en was de moed haar in de schoenen gezakt. Nu ze gehuld in Alex’ jasje in de lift stond en moeite moest doen hem niet wellustig aan te kijken, had ze het gevoel dat ze was veranderd. Ze liet het gevoel van falen en schaamte varen dat de gebeurtenissen op het feest bij haar hadden losgemaakt. Als Alex haar ook wilde, dan kon niets haar toch meer schelen? Op dat moment was voor haar alleen belangrijk hoe ze zich voelde.

Ze was heel lang afschermd geweest van alle normale ervaringen die ze al in haar tienerjaren had moeten opdoen. In die jaren had ze haar eerste kus moeten krijgen, verliefd moeten worden en het weer uitmaken, moeten daten, roddelen en de vele dingen leren die een jonge vrouw onderweg naar volwassenheid zou moeten leren. Haar waren die ervaringen ontzegd, en nu ze Alex had ontmoet, kon ze niet wachten een inhaalslag te maken. Hordes

vlinders fladderden als een razende door haar buik, en haar hart klopte heel snel. Alex keek naar haar en ook snel weer weg. Zijn kaken spanden zich, waardoor zijn prachtige jukbeenderen nog beter uitkwamen.

‘Je wilt nu vast naar bed. Morgen moet je vroeg op,’ deelde hij haar kortaf mee, terwijl hij de deur van hun suite opende en opzij ging, zodat ze voor hem uit kon lopen.

‘Ik ben geen kind, Alex,’ bracht ze hem nogmaals in herinnering.

Hij knarste met zijn tanden, want hij had echt wel gezien hoe ze hem in de lift had aangekeken. Maar zo vroeg al intiem zijn stond niet op zijn agenda. Hij weigerde af te wijken van wat hij verstandelijk als de juiste manier zag om een relatie met Tia Grayson te beginnen. Die eerste kus was als dynamiet geweest, en hij speelde niet met dynamiet. Ook begeerde hij geen maagden, zoals die enorme loser die die avond had geprobeerd haar het bed in te lokken.

‘Over drie maanden word ik tweeëntwintig.’ Ze wiebelde met haar schouders om zijn jasje ervan af te laten glijden en legde het over de armleuning van een stoel.

Haar goudblonde manen vielen rond haar mooie gezicht, en op dat moment beseftte hij eindelijk waaraan ze hem deed denken. Ze leek sprekend op een filmster op een poster die zijn moeder had gekoesterd als vrouwelijk ideaal. Het kwam door de hoge, perfecte jukbeenderen, de heldere, korenbloemblauwe ogen, de sierlijke neus en de wulpse mond. Als verlamd keek hij toe, terwijl ze met haar lange, elegante benen gestrekt op zijn jasje ging zitten. Ze liet haar hoofd naar achteren vallen, waardoor haar elegante hals werd onthuld. Toen ze haar rug welfde, duwden haar stevige, kleine borsten tegen het dunne materiaal van het topje. Alex’ rigide tijdschema vloog zo snel zijn hoofd uit dat het was alsof ze een schakelaar had omgezet. ‘Je grootvader verwacht dat ik voor je zorg.’ Hij was zich ongemakkelijk bewust van het kloppende, bijna pijnlijke gevoel in zijn kruis.

‘En dat doe je prima.’

‘Vanavond niet, ben ik bang.’

‘Onzin.’ Tia sprong op en liep naar hem toe om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Je hebt me gekalmeerd, toen je me kwam ophalen. Ik voel me veilig bij jou –’

Sissend blies hij zijn adem uit. ‘Je bent helemaal niet veilig bij mij. Ik heb het niet in me de grote broer van een beeldschone vrouw te spelen.’

Ze vroeg zich af of hij dat ‘beeldschoon’ echt meende. ‘Ik wil je niet als grote broer, Alex. Ik wil eerlijk tegen je zijn.’

Alex deed een allerlaatste poging haar tegen zichzelf en hem in bescherming te nemen. Ze schrok, toen hij zich plotseling naar beneden boog, haar optilde en met haar naar de slaapkamer beende, waar hij van plan was haar buiten zijn bereik achter te laten. Ook al verlangde hij hevig naar haar, zo simpel was het niet. Hij stond zichzelf niet toe over de grenzen te gaan die hij had getrokken. Hij wilde niet dat ze eerlijk tegen hem was, wanneer hij niet eerlijk kon zijn tegen haar. Andrew had hem verboden zijn kleindochter te vertellen dat hij ongeneeslijk ziek was, omdat hij dat zelf wilde doen. Andrew wilde dat Tia over alles in het ongewisse werd gelaten: over zijn zakenimperium en haar erfenis, zijn angst en zijn wens dat ze met Alex zou trouwen. Jammer genoeg werd Alex’ rol door Andrews regels een heel stuk moeilijker.

Even nam Tia aan dat Alex haar voor immorele doeleinden meenam naar de slaapkamer, en gezien haar stemming vond ze dat prima. Maar nadat hij haar op het brede bed had neergelegd, begon hij overeind te komen. Toen pas beseftte ze dat hij haar in bed wilde stoppen alsof ze een stout kind was. Verbolgen greep ze hem bij een mouw beet en trok hem naar zich toe. ‘Alex!’

Hij zette een snelle pas achteruit en stootte daarbij zijn hoofd hard tegen een houten balk van het hemelbed. Een ogenblik lang zag hij sterretjes en wankelde hij op zijn benen.

Toen ze het zag, had ze meteen spijt van haar actie. ‘Dat was mijn schuld. Gaat het? Dat was een hele klap.’

‘Si...’ zei Alex. Hij knipperde snel met zijn ogen in een poging zijn hoofd weer helder te krijgen en de pijn te vergeten. Langzaam draaide hij zich om, en hij keek omlaag naar haar. Haar blauwe ogen stonden zo angstig, en de wulpse lippen eronder waren zo heerlijk vol en uitnodigend dat hij bijna hardop kreunde.

‘Ga even zitten. Je ziet ineens heel bleek.’

‘Ik hoef niet te zitten.’ In zijn verdwaasde hoofd was nog een vleugje gezond verstand over, en dat zag het bed als een valstrik van catastrofale afmetingen.

‘Ga toch zitten.’ Ze vroeg zich af of hij een hersenschudding had, zo daas leek hij. Ze trok hem omlaag, zodat hij naast haar neerkwam op de matras. Op haar knieën zittend tastte ze voorzichtig met haar vingers in zijn warrige zwarte haar. Ze voelde een lichte zwelling. ‘Eigenlijk moeten we naar het ziekenhuis.’

‘Het is maar een bult, Tia.’ Na een jeugd zoals de zijne was hij bulten, blauwe plekken en zelfs gebroken botten wel gewend.

‘Als ik dat niet had gedaan...’ Ze verwonderde zich over haar misplaatste en slecht getimede vrijpostigheid. ‘...zou het niet zijn gebeurd.’

En dan zou wat er nu ging gebeuren ook niet gebeuren, zei Alex tegen zichzelf, betoverd door haar wulpse, verleidelijke, roze mond. Te laat ontdekte hij dat die de ware valstrik was, niet het bed. Als door onzichtbare draden getrokken boog hij zich omlaag om zijn mond op de hare te drukken. Ze smaakte heerlijk, naar sappige aardbeien en de warme, kruidige nachtlucht. Hij pakte een streng goudblond haar beet en plette haar zachte, volle lippen hartstochtelijk met de zijne. Verlangen trok met een onstuitbare kracht door hem heen.

Met zijn tong tikte hij tegen haar gevoelige verhemelte, en daarna kuste hij haar hartstochtelijk. Verleidelijke trillingen trokken over haar rug. Anders dan Alex even geleden had ze geen twijfels over wat ze deed. Alex was de man van haar dromen, en wanneer ze iets wilde hebben, stortte ze zich er met hart en ziel op, met een koppigheid en standvastigheid die haar grootvader bij zichzelf zou hebben herkend. Alex kuste haar opnieuw, wat betekende dat hij haar net zo begeerde als zij hem.

Hoofdstuk 4

Gretig zoog Tia gretig lucht in haar longen, toen Alex haar mond even losliet. In zijn prachtige ogen zag ze een gouden gloed die ze herkende als lust. Het hoefde geen liefde te zijn, zei ze tegen zichzelf. Daar was ze nog niet naar op zoek. Ze was tevreden met een flinke dosis gezonde, normale lust. In de toekomst zou ze genoeg tijd en gelegenheid hebben om verliefd te worden. Haar lijf was gespannen en reageerde op een manier die ze niet kende. Haar borsten waren belachelijk gevoelig, en de harde puntjes duwden tegen het ruwe materiaal van haar topje.

‘Je zou me hierop moeten laten wachten,’ gromde Alex zacht. In de hongerige blik waarmee hij haar aankeek was zijn tweestrijd te lezen.

Ze kreeg een hoogrode kleur bij dat ongevraagde advies. ‘Ik kan niet geloven dat je dat tegen me zegt. Ik dacht dat je me begeerde.’

‘Ik betwijfel of er een man in Rio is die jou niet begeert, *bella mia*. Ik wil alleen niet dat je er spijt van krijgt.’

‘Waarom zou ik hier spijt van moeten krijgen?’ Ze legde haar handen om zijn brede schouders en streek met haar vingers langs de zijdezachte uiteinden van zijn zwarte haar.

Alex maakte het haltertopje in haar nek los en vond met zijn handen de zachte ronding van haar borsten. Hij nam haar tepels tussen zijn duimen en wijsvingers en kneep er zachtjes in.

Kronkelend liet ze zich achterover in de hoog opgetaste kussens duwen. De vloeibare hitte in haar kern laaide op. Ze drukte haar dijen tegen elkaar, liet haar hoofd achteroverzakken en bewoog rusteloos, zodra hij haar rood geworden lippen losliet en haar harde tepels in zijn mond nam. Het licht was nog aan, en toen ze haar ogen opende, zag ze Alex’ donkere hoofd bij haar blote borsten. Heel even verstarde ze, en gène dreigde haar te overmannen. Ze was het niet gewend deels naakt bij iemand te zijn. Ben je een vrouw of een grijze muis? vroeg een stemmetje in haar achterhoofd. Prompt stierven de woorden die op haar tong borrelden. Ze wist wat ze deed, zei ze tegen zichzelf. Ze begon te trillen, nu de hitte tussen haar benen

met elke beweging van zijn mond hoger oplaaide. Hoe kon iets wat zo goed voelde nou verkeerd zijn?

Alex legde haar zo op het bed neer dat hij optimaal van haar kon genieten. Haar tepels, die de roze kleur van theerozen hadden, waren donkerder geworden door zijn aandacht. Haar borsten bleken fraai gevormd te zijn, zij het nauwelijks een handvol voor een man die vrouwen met weelderiger vormen gewend was. Hij werd betoverd door haar satijnzachte, porseleinblanke huid.

Toen hij aan haar short trok, scheurde het dunne materiaal. Daar schrok ze zo van dat haar ogen openvlogen. Ze zag dat hij nog al zijn kleren aanhad. ‘Trek je hemd uit,’ fluisterde ze.

Gecharmeerd door dat bevel schonk hij haar een scheve glimlach. ‘Je zou niet denken dat dit je eerste keer is.’

Terwijl ze zich dwong haar handen losjes op de beddensprei te laten liggen, omdat ze uit verlegenheid eigenlijk haar borsten wilde bedekken, keek ze toe hoe hij zijn hemd uittrok. ‘Ik ben een snelle leerling.’ Het water liep haar in de mond, toen hij zijn sixpack ontblootte. Tussen haar benen werd het nog vochtiger, en ze kon haar blik niet van zijn slanke, gespierde lijf losrukken. Zijn gebronsde huid spande zich over duidelijk afgetekende spieren, een brede borstkas en smalle heupen die overgingen in lange, harige dijen en... Haar blik ging snel weer omhoog, maar niet voordat ze het spoor van donkere haartjes had gezien dat vanaf zijn navel omlaag liep en achter de bovenrand van zijn boxershort verdween. Ondertussen probeerde ze nerveus niet na te denken over het duidelijke bewijs van zijn opwinding.

Was ze dom? Haar puberale schaamte irriteerde haar. Uiteraard was hij opgewonden, net als zij. Ze zou zich niet laten afschrikken door de horrorverhalen die Maddie en haar vrienden met hun smerige taal over hun eerste seksuele ervaring hadden verteld. Ze was een volwassen vrouw, geen puber die met krachten speelde die ze niet begreep.

Alex knielde op het bed neer en sloot haar in met zijn grote lijf. Een vlaag van opwinding trok door haar heen, en al haar zenuwuiteinden tintelden van gespannen verwachting. ‘Je hebt dit toch wel eerder gedaan, hè?’ vroeg ze ongemakkelijk.

Alex, die zich niet makkelijk geneerde, voelde zijn gezicht warm worden. ‘Ja,’ zei hij effen.

‘Vaak?’ Ze kon het niet laten door te vragen. ‘Ik bedoel: heb je veel vrouwen in je leven gehad?’

Met zijn brede lippen opeengeperst knikte Alex, terwijl hij wenste dat de hitte uit zijn gezicht zou trekken. ‘Ik denk dat dit een veel grotere uitdaging zou zijn als we allebei nog maagd waren.’ Hij had nooit gedacht dat hij ooit zo’n gesprek met een vrouw zou voeren. Maar goed, hij had ook nooit verwacht dat ene Constancia Grayson een rol in zijn toekomst zou spelen. En Tia was beslist uniek.

‘Je hebt vast gelijk.’

‘Maar je bent ook vast teleurgesteld,’ zei Alex zacht. Plots voelde hij zich als een vis op het droge. Waar wilde hij in vredesnaam met dit gesprek naartoe?

‘Nee hoor,’ mompelde Tia. Met een dromerige blik bekeek ze hem, en ze liet haar vingers teder van zijn schouder over zijn borstkas glijden.

Prompt kon hij niet meer nadenken. Hij wilde haar handen over zijn hele lijf voelen. Aangetrokken door krachten die hij niet begreep boog hij zijn hoofd. Misschien wilde ze wel een ideale, perfecte man, maar raad eens? Ze kreeg hem, en daar moest ze maar mee leren leven, dacht hij met hetzelfde soort rauwe agressie dat hem in de zakenwereld aandreef. Hij richtte zijn blik op die zachte, wulpse mond en zocht hongerig naar meer. Met een glimlach drukte hij zijn mond op de hare. Ze welfde haar rug en reikte met haar hele lijf naar hem.

Met zijn lange, gebruinde vingers streek hij over haar dij. Toen hij haar mond losliet, trok hij een sensueel pad van kussen over haar kronkelende lijf omlaag. Op een gegeven moment was haar onderbroek verdwenen en voelde ze zich schokkend naakt. Voordat ze die ontdekking kon verwerken, duwde Alex haar dijën uiteen en begon hij iets te doen waarover ze had gelezen, maar waarvan ze nooit had gedacht dat ze het zou meemaken.

Een golf van hitte en gêne schoot door haar haar trillende lijf. Met een abrupte beweging greep ze in zijn dikke, zwarte haardos. Toen likte hij haar, dáár, waar ze nooit had gedroomd zo intiem aangeraakt te worden. Overweldigd door opwindning viel ze machteloos terug in de kussens.

Hij deed het nog eens, en haar adem stokte. Ze rekte haar hals en haar borsten spanden zich, toen ze gegrepen werd door iets wat veel sterker leek dan zijzelf. Haar lijf kronkelde alsof het een eigen wil had, en er bouwde zich een waanzinnige druk op tussen haar dijën. Ze zette haar nagels in zijn

schouders. Hij bracht haar in vervoering, kwelde haar met genot, dacht ze wild. Ze trilde, sidderde, slaakte gedempte kreten. Haar zelfbeheersing was volledig verdwenen. Alles in haar was gefocust op het gevoel van zijn vingers die een plek aanraakten waar nog nooit iemand was geweest. Met zijn tong likte hij het zenuwknopje dat hij had ontbloot, en het was alsof haar lichaam ontplofte. De druk bereikte zijn hoogtepunt, en een vlaag van genot trok door haar heen. Verzadigd en daas liet ze zich achterover in de kussens vallen, verwonderd door haar eerste seksuele ervaring. Zo was seks dus!

‘Nee, je gaat nu niet slapen, *bella mia*,’ waarschuwde Alex haar met schorre stem. Hij liet zich over haar ontspannen lijf omhoogglijden en keek haar met zijn ogen als van gesmolten goud hongerig aan.

Misschien wel voor het eerst drong tot Tia door dat dit niet alleen maar om haar ging. Een schuldbewuste bloes verscheen op haar wangen en ze kreeg een tedere blik in haar ogen, want ze zag de spanning op zijn knappe, donkere gezicht. Toen hij haar benen optilde en haar naar zich toe trok, kon ze zich er nog maar net van weerhouden haar armen om hem heen te slaan. Ze zou hem graag een knuffel willen geven, zo dankbaar was ze dat hij haar op zo’n geweldige manier had laten kennismaken met de fysieke ervaring die in de verste verten niet leek op de griezelverhalen die ze eerder die avond had aangehoord.

‘Ik hoop dat dit niet te veel pijn doet,’ zei Alex zacht. ‘Ik heb nog nooit met een maagd het bed gedeeld.’

‘Dat geeft niet,’ zei ze snel. Ze hief haar hoofd en stal een kus van de sensuele mond die haar de betekenis van genot had bijgebracht. Toen hij haar terugkuste, tikte hij weer met zijn tong tegen haar verhemelte, wat ze heerlijk vond. Ze voelde hem tegen haar opening duwen en centimeter voor centimeter naar binnen glijden. Elke kleine beweging voelde ze. Hier had hij haar zo goed mogelijk op voorbereid, wist ze. En het leek te werken, totdat hij dieper kwam en ze even een scherpe pijn voelde, die haar onwillekeurig een zachte kreet ontlokte. Hij stopte. ‘Nee, ga door,’ zei ze, en ze klemde haar kaken op elkaar. Haar lijf was eerder klaar voor de grote onthulling dan zij. De kolkende hitte in haar bekken leek ernaar te hunkeren.

Alex stootte zich in haar. Hij was zich scherp bewust van de zachte, vochtige hitte die hem omhulde. ‘Heerlijk,’ kreunde hij machteloos. Hij

genoot van het welkom dat ze hem bood. Zo ongeveer op dat moment verloor hij zichzelf in Tia zoals hij zich nog nooit in een vrouw had verloren. Met zijn handen om haar heupen trok hij zich terug en stootte zich weer in haar, hard en snel.

De schokken trokken als een stormwaarschuwing door haar gevoelige lijf. Zoveel genot had ze nog nooit gevoeld. Terwijl hij zich in haar bewoog, klauwde ze door zijn haar en daarna over zijn schouders. De opwindende druk namen toe, totdat ze zich niet langer kon inhouden. Haar hart bonsde in haar oren, en ze gooide haar hoofd heen en weer op de kussens. Opnieuw kwam de enorme golf van sensaties over haar heen, die haar leek mee te sleuren. Toen spiertrekkingen haar bevredigde lijf deden sidderen, kon ze het extatische gevoel niet meer tegenhouden.

Daarna voelde ze zich zwaar, loom en verdwaasd. ‘Dat was... Ik heb er geen woorden voor.’

In bed en daarbuiten praatte Alex zelden met vrouwen. Hij ontsnapte liever aan die intimiteit door te zwijgen. Wat niet gezegd werd, kon immers ook niet verkeerd worden uitgelegd. Maar Tia had haar armen en benen om hem heen geslagen; hij zat vast. ‘Dat was de beste seks die ik ooit heb gehad,’ mompelde hij schor. Zijn hoofdpijn was nu zo hevig dat hij niet helder kon nadenken. Ontsteld door zijn woorden kwam hij uit bed, zo duizelig en gedesoriënteerd als een dronkenlap. Eindelijk beseftte hij dat er iets goed mis met hem was. ‘Sorry, ik voel me vreemd,’ bracht hij met moeite uit. ‘Ik denk dat ik oververmoeid ben.’

Tia sprong uit bed toen hij op het vloerkleed neerzakte. ‘Er moet een arts komen!’

‘Dat wil ik niet.’

Dat had ze wel verwacht. Gelukkig was via het hotelpersoneel een arts makkelijk geregeld. De minuten nadat ze er een had gebeld, waren hectisch. Ze haalde een glas water voor Alex, vond kleren om haar naakte lijf mee te bedekken, en beseftte ineens dat Alex natuurlijk net zo naakt was. Ondertussen werd ze gekweld door schuldgevoel. Hij had een hersenschudding, wist ze. In de ziekenboeg van het klooster had ze de gevolgen ervan gezien. Alex bazelde over de migraines die hij soms had en de medicijnen die ze in zijn kamer moest pakken, maar Tia pakte alleen kleren uit de ingebouwde kasten in die kamer.

Het was een hele uitdaging hem zo ver te krijgen dat hij weer in bed ging liggen. Hij bleek geen pyjama's te hebben; het enige kledingstuk dat ze hem kon aantrekken, was een boxershort. Al gauw stond er een arts voor de deur, en ze deed snel open.

De jonge, spraakzame arts wilde dat Alex naar het ziekenhuis ging voor een scan, maar wat dat betrof was Alex zo onwrikbaar als een blok gewapend beton. Om de een of andere reden hield hij niet van ziekenhuizen en ook niet van scans. Na aardig wat druk van de arts, die de blauwzwarte bult op Alex' hoofd had gezien en al net zo overtuigd was als Tia dat hij een hersenschudding had, stemde hij ermee in de volgende ochtend naar het ziekenhuis te gaan. Terwijl de arts en Tia bespraken waar ze die nacht op moest letten, liet ze de arts de suite uit.

'Tia...' riep Alex zodra hij haar niet meer kon zien.

Ze haastte zich naar hem toe en vroeg zich af wat 'normaal' was voor Alex. De arts had tegen haar gezegd dat ze aan de bel moest trekken zodra hij abnormaal gedrag vertoonde. Wat wist ze nou over de man met wie ze zojuist naar bed was geweest? Bijna niets, was het antwoord. Dat vond ze zo gênant dat ze een kleur kreeg.

'Ik kan niet zomaar in bed blijven liggen alsof ik ziek ben!' snauwde Alex gefrustreerd.

'Dat moet. Je bent duizelig, en als je omvalt, krijg ik je in mijn eentje niet weer op de been.' Haar praktische aard kreeg de overhand. 'Bovendien is het middernacht; het is maar voor een paar uur.'

'Ik ga niet om middernacht naar bed, zoals je grootvader. Ik ben gewend tot laat door te gaan en weinig te slapen.' Vanonder zijn volle, zwarte wimpers keek hij haar aan. Daar stond ze dan: zijn beeldschone ondergang. Haar gouden haar viel om haar hartvormige gezicht, en haar blauwe ogen schitterden. Ze straalde een soort bruisende gloed uit. En zijn humeur werd er niet beter op nu hij wist dat hij die gloed zou doven. 'Tia... ik heb geen bescherming gebruikt,' zei hij met zelfverwijt in zijn stem.

'Hoe bedoel je?'

Alex kreunde hardop. Die naïeve vraag zei zo ongeveer alles. Hij had wreed misbruik gemaakt van haar onschuld. 'Ik vermoed dat ik door die klap tegen mijn hoofd nogal gedesoriënteerd was. Ik heb geen anticonceptie gebruikt.'

Iets te laat drong tot haar door wat hij bedoelde. Ze trok wit weg. ‘O,’ zei ze ontzet.

‘Aangezien ik me regelmatig laat testen, is het risico op een ziekte nihil,’ verzekerde hij haar. ‘Of je het nou gelooft of niet, ik heb nooit eerder seks gehad zonder bescherming. Ik heb geen zin in de gevolgen.’

‘Gevolgen? Je bedoelt dat ik zwanger zou kunnen raken.’ Ze probeerde de onwelkome verrassing te verwerken. Hoe had ze zo dom kunnen zijn? Ze had zich zo laten meeslepen door haar begeerte dat ze niet eens had stilgestaan bij het risico van een zwangerschap.

‘Dat is duidelijk een risico,’ zei hij botweg. Hij had haar wit zien wegtrekken. ‘We zijn allebei jong en gezond. Dit kan beslist gevolgen hebben.’

Die ochtend was Tia in het klooster wakker geworden, nog steeds naïef, niet op de hoogte van de zaken die andere jonge vrouwen van haar leeftijd als vanzelfsprekend beschouwden. Nu had ze plotseling het gevoel dat ze werd onderworpen aan een stoomcursus over wat volwassenheid allemaal vereiste. Ze was ontzet over haar onoplettendheid. Ze had al haar gezonde verstand overboord gegooid, alles wat haar was geleerd over hoe ze voor zichzelf moest zorgen en voorzichtig moest zijn. Maar goed, dacht ze, het was te laat om spijt te hebben. Het was nu eenmaal gebeurd.

‘We zullen moeten trouwen,’ deed Alex haar zonder aarzeling mee. ‘Meteen. Jij bent aan mijn zorgen toevertrouwd; in deze situatie is dat de enige mogelijke optie. Je grootvader vertrouwt me. Als er ook maar de geringste kans is dat je zwanger bent, moet ik nu met je trouwen.’

Vol ongeloof staarde Tia hem aan. Op dat moment drong tot haar door dat ze niet alleen niet zwanger wilde zijn, maar ook niet getrouwd. Nee, ook al leek Alex op een renaissanceprins en bracht hij haar in bed tot hemelse hoogten. Waar ze al zo lang over droomde, waar ze naar hunkerde, was vrijheid en zelfstandigheid. En niemand hoefde haar te waarschuwen dat een huwelijk weinig ruimte bood voor vrijheid, en het moederschap ook niet.

Hoofdstuk 5

Met neergeslagen ogen keek Tia naar de glanzend geboende vloer in plaats van naar Alex. Hij had onmiddellijk door dat Tia niet openstond voor het idee met hem te trouwen, en dat was een schokkende wake-upcall voor een man die in zijn sociale leven jarenlang meedogenloos was achtervolgd door ambitieuze jonge vrouwen op zoek naar een rijke echtgenoot. Al had Tia seks met hem gehad, ze wilde niet met hem trouwen.

Het was een openbaring die Alex' ego een flinke deuk bezorgde. Boos beseftte hij dat hij te veel belang had gehecht aan het feit dat ze zich tot hem aangetrokken voelde. Het zou goed kunnen dat ze zich op dat moment niet heel anders voelde dan hij na een onenightstand. Ze had genoten, maar dat betekende niet dat ze het nog eens wilde doen. 'Je hebt een heel expressief gezicht,' zei hij op grimmige toon.

'Daarom probeer ik je ook niet aan te kijken!' zei Tia. 'Moeder Sancha wist altijd wat ik dacht, bijna nog voordat ik het zelf wist. Ik schrok van wat je zei over trouwen. Dat had ik niet verwacht.'

'In mijn ogen hebben we niet veel keus,' zei Alex. Hij klonk bijna kortaf. 'Het zou rampzalig zijn je ongetrouwd en zwanger naar Andrew te brengen. Misschien nog wel meer voor mij dan voor jou, moet ik toegeven. Ik ben ervan overtuigd dat je grootvader jou alles zou vergeven, maar van mij heeft hij hoge verwachtingen. En ik ben geen familie van hem.'

De korzelige toon waarop hij het zei raakte Tia onverwacht. Misschien voor het eerst beseftte ze dat Alex dol was op Andrew Grayson, ook al was hij geen familie van hem. 'Ik heb geen idee hoe je mijn grootvader hebt leren kennen, wat je relatie met hem is,' merkte Tia op. 'Werk je voor hem? Ben je een buurman? Een vriend?'

Alex ademde diep in, terwijl hij naging wat hij bereid was haar te vertellen, en wat tot de vele dingen zou behoren die hij met zich mee het graf in zou nemen. 'Ik ben in een klein Italiaans dorp geboren,' zei hij. 'Toen mijn ouders niet langer in staat waren voor me te zorgen, om redenen waarop ik niet zal ingaan, bood mijn moeders zus Carina me onderdak. Ze werkte in Engeland voor Andrew. Op mijn twaalfde werd ze mijn voogd. Je

grootvader was zo genereus mijn opleiding te betalen. Tijdens de vakanties woonde ik onder zijn dak, niet als gast, maar als het neefje van de huishoudster in haar appartement.'

Tia was verrast door alles wat hij had onthuld. Ze had aangenomen dat Alex hetzelfde soort geprivilegieerde, financieel comfortabele achtergrond had als haar vader. Haar wimpers trilden, terwijl ze die nieuwe informatie in zich opnam. Ze zag hun situatie nu in een heel ander licht. Alex had duidelijk het gevoel dat hij bij Andrew Grayson in het krijt stond. Hij wilde niet zomaar aannemen dat de oudere man hem zijn vergissingen zou vergeven. Vond hij wat hij met haar had gedaan een vergissing? Plots was ze heel bang dat dat precies was hoe hij hun hartstochtelijke vrijpartij zag.

'Alles wat ik vandaag de dag ben, heb ik aan Andrews gulheid te danken. Ik wil niets doen waardoor hij van streek raakt. Hij is tachtig en... broos.'

'Hij zou van streek kunnen raken als wij met elkaar trouwen.'

'Nee. Je moet niet vergeten dat Andrew van een andere generatie mannen is. Hij beschouwt het huwelijk nog steeds als de grootste bron van geluk en veiligheid voor vrouwen.'

'Je wilt dus met me trouwen omdat er een kleine kans is dat ik zwanger ben,' vatte Tia de situatie samen. 'Dat begrijp ik, al heb ik liever een man die met me wil trouwen om een conventioneelere reden, bijvoorbeeld uit liefde.'

'Ik zal niet tegen je liegen: ik kan je geen liefde bieden. Ik ben maar één keer in mijn leven verliefd geweest, toen ik nog heel jong was, en ik vond de uitwerking die dat op me had afschuwelijk. Wel kan ik beloven dat ik zorgzaam zal zijn, je zal steunen en – vooropgesteld dat het een normaal huwelijk zal zijn – je trouw zal zijn.'

Die woorden deden haar duizelen. Ze plofte in een leunstoel neer en staarde hem aan. Al respecteerte ze zijn eerlijkheid, ze vond zijn embargo op liefde maar niets. Als ze voldoende tijd kreeg, vermoedde ze dat ze halsoverkop verliefd kon worden op Alessandro Leonelli. Hij bood haar immers bijna alles wat ze uiteindelijk zou willen hebben. Ze had het alleen niet zo snel na haar vertrek uit het klooster willen treffen. Daar had ze eerder aan moeten denken, voordat ze haar lichaam met hem had gedeeld, dacht ze schuldbewust. Maar sinds Alex haar veilige wereldje was binnengestormd, was er geen verstandige gedachte meer door haar hoofd gegaan. Hij was slank en knap, en met zijn wereldwijsheid en charisma had

hij haar van haar gezonde verstand beroofd. Ze vermoedde dat ze zich van meet af aan had gedragen als een verliefde tiener, veel te enthousiast en impulsief, zonder te denken aan wat het haar zou kunnen kosten. Of ook maar stil te staan bij de mogelijke gevolgen. Wat nou als ze inderdaad zwanger was?

Was dat niet de ware crux? Was ze niet ontstellend egoïstisch wanneer ze met spijt dacht aan de vrijheid waarvan ze in Engeland met volle teugen had willen genieten? De mogelijke carrièrekeuzes en het sociale leven dat ze dromerig voor zich had gezien? Leken die aspiraties op hun eigen manier niet op de vastberaden zelfzucht van haar ouders, die ertoe had geleid dat ze hun handen van haar hadden afgetrokken? Een baby had niet in de plannen van haar vader en haar moeder gepast. Toen hun huwelijk eenmaal stuk was, was Tia voor Paul en Inez Grayson een onwelkom ongemak geworden. Zou ze dezelfde houding aannemen tegenover haar eigen kind, als er eentje kwam?

Alles in Tia riep nee. Als er een kindje kwam, moesten de behoeften van dat kind centraal staan, niet opgeofferd worden aan haar eigenbelang. Ze zou zich beter gedragen dan haar ouders, zei ze tegen zichzelf. Als ze moeder werd, zou ze zo nodig offers brengen en haar eigen prioriteiten herschikken. En dat zou natuurlijk allemaal makkelijker gaan met de vader van haar kind aan haar zijde. Of ze het nu wilde toegeven of niet, Alex' voorstel zou een reddingsboei kunnen zijn, eentje die ze hard nodig zou hebben als ze een kind kreeg. 'Kunnen we niet wachten tot we weten of we ons inderdaad ergens druk om moeten maken?' vroeg ze met een hoogrode kleur op haar wangen.

'We kunnen beter geen slechte start van je nieuwe leven in Engeland riskeren,' zei Alex. 'Je grootvader zou van streek zijn als we plotseling alles moesten opbiechten en haastig moesten trouwen. We kunnen hier in Rio trouwen en dan als echtpaar naar Engeland reizen. Dat zou makkelijker zijn.'

'Maar het zou ook volkomen onnodig kunnen zijn. Misschien ben ik niet eens zwanger.'

'Als dat het geval blijkt, kunnen we onze situatie op een latere datum heroverwegen, vrij van alle andere zorgen.'

Gedecideerd zei Tia: 'Als je oprecht gelooft dat een huwelijk onze beste optie is, zal ik met je trouwen. Ik wil niets doen om mijn grootvader van

streek te maken. Zonder zijn tussenkomst zou ik immers nog in het klooster zitten.'

Opgelucht ontspande Alex zijn naakte schouders. Hij liet zich achterover in de kussens zakken. 'Ga maar in mijn kamer slapen. Het is belachelijk dat je van die arts de hele nacht hier moet zitten om me wakker te houden. Geloof me, zonder mijn migraine medicatie heb ik te veel pijn om in slaap te vallen.'

'Ik laat je niet alleen. Als ik je echtgenote wordt, is het mijn plicht voor je te zorgen.'

'Ho ho, niet zo enthousiast.' Hij kromp ineem bij het woord echtgenote, al schrok het vooruitzicht op een mogelijke zwangerschap hem meer af. Hij was tenslotte nooit van plan geweest kinderen te nemen. Nooit. Hij wilde de uitdaging van het vaderschap niet, omdat zijn eigen vader een monster was geweest. Het enige wat hij ooit had gewild was een redelijk rustig en succesvol leven als single. Hij wilde niet tobben over een mogelijk ongelukje. Het leven was altijd een uitdaging, bracht hij zich ongeduldig in herinnering. En de meeste mannen zouden een heel mooie, heel sexy echtgenote niet als een last beschouwen...

Waarom was hij dan anders? Hij wist het antwoord op die vraag wel. Omdat hij als gevolg van een gewelddaad was geboren, wilde hij geen permanente relatie met een vrouw en ook geen kind. Hij kon zichzelf immers nooit echt vertrouwen. Zoals zijn immer waakzame en wantrouwige tante vaak tegen hem had gezegd: 'Wie weet hoe jij als volwassene zult zijn? Ik kan niet meer dan mijn best doen met jou, maar je hebt nu eenmaal de genen van je ouders. En ik hoef je niet te vertellen dat je vader een bruto was en je moeder niet goed bij haar hoofd.' Het was een van Carina's favoriete preken geweest, die ervoor hadden gezorgd dat Alex de schandelijke start van zijn leven nooit zou vergeten.

Tia had geen idee wat voor sombere gedachten door het hoofd van haar toekomstige echtgenoot gingen. Ze schoot tekort in haar zorgtaak als potentiële echtgenote, want ze dutte in, uitgeput na de dag die ze achter de rug had.

De volgende ochtend werd ze pas laat wakker. Ze zat niet langer op de stoel, maar lag op het bed met een spreid over zich heen. Alex was nergens te bekennen. Ze nam aan dat hij naar zijn eigen kamer was teruggegaan. Ze

ging douchen en genoot van de harde, verfrissende waterstralen op haar huid, zo anders dan het zwakke, lauwe straaltje dat in het klooster voor een douche moest doorgaan. Omdat ze haar verkreukelde kleren liever niet meer aantrok, hulde ze zich in de zachte badjas die aan de deur hing en liep de badkamer uit. Toen ze Alex volledig aangekleed en blijkbaar opgeknapt in de deuropening van de slaapkamer zag staan, hield ze stil.

‘Kun je je snel aankleden? Ik heb een ontbijt voor je besteld, maar we zijn al laat voor je afspraak.’

‘Heb ik dan een afspraak? Waar?’ Op blote voeten liep ze over de glanzend geboende houten vloer. Het kostte haar moeite haar stem effen en haar expressieve gezicht neutraal te houden, want haar mond was droog geworden en haar hart bonsde. Gekleed in een lichtgrijs pak dat duidelijk op maat was gemaakt, dus duur en exclusief, was Alex in één woord adembenemend.

‘Bij een van die schoonheidsplekken voor vrouwen,’ zei hij. ‘Ik heb mijn secretaresse gisteren een afspraak voor je laten maken, omdat ik dacht dat je het wel een leuke ervaring zou vinden. Ze zullen je nagels doen en zo.’

Bij het vooruitzicht verscheen er een blij glimlach op Tia’s gezicht. Bij het feest de vorige avond, in het gezelschap van veel beter verzorgde vrouwen dan zij, was ze zich scherp bewust geweest van haar ongestylede haar, de lelijke eeltplekken op haar handen en haar korte nagels. Ze had zich rot geschaamd. Hoewel ze was opgevoed met het idee dat ijdelheid een zonde was, had ze op school met Maddie geëxperimenteerd met make-up, net als alle andere meisjes daar. Toen Maddie na haar schooltijd was doorgegaan met haar leven, had Tia niemand meer gehad om die kleine ijdelheden mee te delen. ‘Leuk! Ben je weggeweest?’

‘Ik ben vanochtend meteen naar het ziekenhuis gegaan. Ik heb inderdaad een hersenschudding, die vanzelf zal overgaan. Ik voel me prima.’

Tia kon hem wel slaan, omdat hij haar niet wakker had gemaakt zodat ze met hem had kunnen meegaan. Een hersenschudding, en dan deed hij alsof het niets was? ‘Ik ben opgelucht dat je je hebt laten nakijken, maar ook verbaasd, omdat je er gisteravond zo fel tegen gekant leek.’

‘Al hou ik niet van ziekenhuizen, ik ben niet dom. Ik heb al eerder een hersenschudding gehad, en die was ernstiger.’ Hij haalde geringschattend een schouder op, terwijl hij keek hoe ze verschillende kledingstukken uit de

kast pakte om uit te kiezen. ‘Trek de blauwe jurk aan. Die doet je ogen mooi uitkomen.’ Hij liep de andere kamer weer in.

Gekleed in de blauwe jurk stak ze haar voeten in luchtige sandalen. Ze wreef over haar wangen om er een beetje kleur in te krijgen. Ze zag er moe uit, niet op haar best, en verwonderde zich dat Alex na het ongeluk de vorige avond zo energiek was. Had hij echt al eerder een hersenschudding opgelopen? Waardoor? Een vechtpartij? Een auto-ongeluk? Het was frustrerend dat ze nog zoveel niet wist over Alex Leonelli.

In de kamer ernaast stond een indrukwekkende hoeveelheid gerechten voor haar klaar. Teddy, die een uurtje uit zijn bench mocht, stond onder de tafel op wacht. Telkens wanneer Alex een beweging maakte, gromde hij, maar toen hij Tia zag, rende hij naar haar toe om haar opgetogen kwispelend en met hondenkusjes te begroeten.

Alex gebaarde naar het eten. ‘Ik wist niet waar je van houdt, dus heb ik van alles wat besteld.’

‘Wat een verspilling,’ zei Tia zacht. Ze kon het niet helpen. ‘Ik kan hier nog niet de helft van op.’

‘Tja, dit is nu je leven. Je hebt nu de luxe dat je kunt kiezen. Je hoeft je niet meer te behelpen.’

Met een schuldbevuste zucht pakte Tia een bord en schepte op. ‘Daar zal ik echt aan moeten wennen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei hij. ‘Toen ik in Engeland aankwam, zat ik in hetzelfde schuitje. Maar je past je snel genoeg aan. We trouwen over achtenveertig uur.’

Ze liet bijna haar bord vallen. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Je mag moeder Sancha bedanken. Die heeft het voor ons geregeld. Gelukkig heb je een dubbele nationaliteit, wat alles makkelijker maakt. De moeder-overste weet hoe je dingen snel gedaan kunt krijgen en lastige regels moet omzeilen,’ zei Alex met waardering in zijn stem. ‘Pastoor Francisco zal de plechtigheid leiden in de kloosterkapel, en ze zal live vertoond worden op social media, zodat Andrew er virtueel bij kan zijn.’

Met grote ogen staarde Tia hem aan. Het *pão de queijo*-broodje in haar hand was ze vergeten. ‘Lieve hemel, hoe heb je dat zo vroeg op de dag kunnen regelen?’

‘Het is bijna middag. Gewoonlijk begint mijn werkdag zodra de zon opkomt.’

Ik ga trouwen, dacht Tia duizelig. Met Alex. Maar alleen omdat ze misschien zwanger was, zei ze somber tegen zichzelf. Ze had haar eerste gooi naar vrijheid gedaan zonder de voor- en nadelen goed tegen elkaar af te wegen. Maar toen ze naar Alex keek, aan de andere kant van de tafel, zag ze geen nadelen. Ze was zich scherp bewust van haar gevoelige tepels en het stokken van haar adem. Ze leek net zo ontvankelijk voor Alex' charme te zijn als Teddy voor alle soorten voedsel.

Haar bezoek aan de schoonheidssalon was heerlijk. Ze had haar haar nog nooit door een professional laten knippen of stylen en kon nauwelijks geloven dat haar dikke haar omgetoverd kon worden tot een zijdezachte massa die heel natuurlijk om haar gezicht viel. Haar handen werden verzorgd, en haar nagels kregen een laagje elegante roze lak. Ze werd van top tot teen gepamperd, en na een lichte lunch keek ze geboeid toe, terwijl ze heel vakkundig werd opgemaakt. Ze keek goed naar alle bewegingen van de visagiste, want ze wilde de look zelf kunnen namaken.

Alex verstrakte zodra hij haar naar de limousine zag lopen. Zonder make-up was Tia een natuurlijke schoonheid, maar zo uit een professionele salon was ze opvallend genoeg om het verkeer tot stilstand te brengen. Dikke lokken honingblond haar dansten om haar smalle schouders en vormden een perfecte omlijsting van haar hartvormige gezicht met de hoge jukbeenderen. 'Je ziet er fantastisch uit, *bella mia*,' zei hij zacht, en hij liet zijn donkere, diepliggende ogen over haar blozende gezicht gaan. 'Ik was van plan vanmiddag wat toeristische attracties met je te bezoeken, maar ik ben bang dat iets dringender is: het uitzoeken van je bruidsjurk. Er wordt een selectie naar het hotel gebracht.'

'Ik vroeg me al af wat ik zou aantrekken.'

'Een mooie jurk, met alles erop en eraan. Je grootvader verwacht niet minder.'

Niets gebeurde zoals Tia had verwacht, en het ging allemaal zo snel dat ze het moeilijk vond kalm te blijven. Vanbinnen was ze één grote bonk zenuwen, onzekerheid en twijfel. Ze ging trouwen met de eerste man met wie ze seks had gehad, praktisch de eerste aantrekkelijke man die ze ooit had ontmoet. En met hem zou ze verhuizen naar een nieuw land om daar een rijke grootvader te ontmoeten die een vreemde voor haar was, maar aan wie ze de kans te danken had een nieuw leven te beginnen. Het zou alleen niet het leven zijn dat ze ooit als naïef meisje voor ogen had gehad. Het zou

een heel ander leven worden, opgebouwd rond een man en zelfs – mogelijk – een kind. Hoe kon ze nou een goede moeder zijn, als ze nauwelijks wist hoe ze zich in de moderne wereld staande moest houden?

Hoofdstuk 6

Zuster Mariana hilde toen ze Tia in haar bruidsjurk zag. Het waren tranen van vreugde, hield ze vol. Nu Tia ging trouwen, hoefden de nonnen zich geen zorgen meer te maken over haar welzijn, legde de non uit. Blijkbaar speelde Alex de hoofdrol als Tia's beschermheer in het gevaarlijke nieuwe leven dat ze begon.

Tia kreeg ook tranen in haar ogen toen ze haar spiegelbeeld zag in de prachtige jurk van kant en tule die haar figuur volgde en tot aan haar voeten viel. Ze wilde best toegeven dat het een prachtige jurk was, ook al was het niet haar droomjurk. Omdat ze in het klooster ging trouwen, waren de modieuzere jurken die haar waren aangeboden ongepast. Ze had genoeg genomen met traditioneel en zedig, omdat ze zich ervan bewust was dat ze met die combinatie aan de verwachting van de nonnen zou voldoen. Het was zo'n deel van haar karakter geworden andere mensen te behagen in plaats van zichzelf, dat het haar makkelijk was afgegaan het korte, sexy jurkje dat ze liever had gedragen terzijde te leggen en er een tot op de grond te kiezen. Zo zou het niet altijd voor haar zijn, zei ze troostend tegen zichzelf. Er zou een tijd komen dat ze zichzelf op de eerste plaats kon zetten en zich niet langer zorgen hoefde maken of ze wel deed wat anderen van haar verwachtten. Ja, toch?

Het was een vraag die haar beangstigde, en waarmee ze de afgelopen achtenveertig uur vaak mee had geworsteld. Alex had geen poging tot intimiteit meer gedaan, en daardoor was ze zich nog onzekerder gaan voelen. Hoe sterk was zijn verlangen naar haar? Wat voelde hij werkelijk voor haar? Trouwde hij echt alleen maar met haar omdat er een kans was dat ze zwanger was? Kortom: was haar lijf de enige ware attractie voor hem? En als hij haar zo makkelijk kon weerstaan, hoe zou hun huwelijk dan zijn? Lauw? Praktisch? Omdat ze warmbloedig en hartstochtelijk was, wilde ze meer. Ze had meer nodig.

De vorige dag had ze haar grootvader voor het eerst ontmoet, via een videotelefoontje. Zijn warme interesse in haar was geruststellend geweest, maar zijn uitgemergelde gezicht en de rolstoel waarin hij zat hadden haar

met haar neus op het feit gedrukt dat Andrew Grayson inderdaad zo broos was als Alex had laten doorschemeren. Het had haar treurig gestemd. Hoelang zou ze dit grote geschenk, een familielid dat om haar gaf, in haar leven hebben? Hoewel Andrew Alex had aangespoord eerst met haar op huwelijksreis te gaan, was Tia het met Alex eens geweest dat het beter was zo snel mogelijk naar Engeland te reizen.

Ze zag dat Alex in de kapel op haar stond te wachten. In zijn formele pak zag hij er heel lang en donker uit naast de kleine, ronde gestalte van pastoor Francisco. Hij leek sterk op de renaissanceprinsen die je op oude schilderijen zag, van zijn fraaie hoge jukbeenderen tot zijn volle, sensuele lippen. Onder zijn zwarte wimpers hielden zijn glinsterende ogen haar gevangen, en vlinders fladderden door haar buik. Daarna volgde een diepere reactie, allesbehalve onschuldig, een gespannen gevoel tussen haar dijen dat ze herkende als seksuele begeerte. Ze kreeg een vuurrode kleur, alsof die begeerte op haar gezicht werd weerspiegeld en iedereen haar kon zien.

Alex zag Tia over het korte gangpad naar zich toe lopen. Nu haar slanke gestalte werd benadrukt door teer kant en zwierige laagjes, zag ze er zo sierlijk en mooi uit als een ornament van gesponnen glas. Eén glimp van dat prachtige gezicht en die betoverende glimlach, en haar grootvader was in de wolken geweest. Alex reageerde veel fysieker op haar. Hij spande zijn spieren aan, zich scherp bewust van zijn opwindings. Het had hem veel moeite gekost om voor het huwelijk uit haar bed te blijven, maar hij had de strijd gewonnen. Hij wilde de controle hebben over alle aspecten van zijn leven; minder vond hij zwak, en hij weigerde zwak te zijn, vooral als het om vrouwen ging. Die fout had hij al een keer in zijn leven gemaakt, en daar had hij flink voor moeten boeten. Hij zou hem niet nog eens maken.

‘Je bent een geluksvogel, Alex,’ had Andrew na zijn eerste glimp van Tia tegen hem gezegd aan de telefoon. ‘Ze heeft haar knappe uiterlijk vast van die Braziliaanse moeder van haar. Beslist niet van mijn kant van de stamboom. Toen je haar zag, had je vast het gevoel dat je de loterij had gewonnen.’

Niet echt, dacht Alex. Op zijn achtentwintigste ging hij trouwen, terwijl hij altijd had aangenomen dat hij zijn hele leven single zou blijven. In zekere zin was hij nog steeds in shock door de plotselinge verandering van

zijn leven. Maar het haastige huwelijk en de mogelijke gevolgen van een potje seks had hij alleen aan zichzelf te wijten. Overdonderd door de buitengewone schoonheid van zijn bruid had hij zich overgegeven aan de verleiding. Als een tiener die zich liet leiden door zijn hormonen was hij de controle over zichzelf kwijtgeraakt.

Toen hij de gouden ring om Tia's vinger schoof, greep ze zijn vingers beet alsof ze bang was te verdrinken. Ze hoefde zich geen zorgen te maken. Er zou een hoop veranderen voor haar, maar hij zou op alle mogelijke manieren voor haar zorgen, zo goed als hij kon. Hij had geen trouwring nodig om die verantwoordelijkheid op zich te nemen; alleen al uit respect voor Andrew Grayson zou hij voor haar zorgen. Zodra Tia zijn ring om zijn vinger had geschoven, glimlachte hij voldaan. Hij wist dat hij als Tia's man ook lid werd van Andrews familie, eindelijk een erkend onderdeel van iemands gekoesterde familiekring. Zijn hele leven lang was Andrew de enige geweest die bereid was Alex' afschuwelijke achtergrond door de vingers te zien en vertrouwen te hebben in hem als individu.

Toen Tia in Belém aan boord ging van het privévliegtuig van Grayson, voelde ze even aan het sierlijke gouden kruisje dat moeder-overste Sancha haar had gegeven en haalde diep adem. Ze was een getrouwde vrouw, maar voelde zich helemaal niet getrouwd, want haar bruidegom had haar nog niet eens gekust. Alex ging zitten, en ze wierp hem vanonder haar wimpers een blik toe. Ze was er steeds sterker van overtuigd dat hij zich niet meer zo tot haar aangetrokken voelde als voorheen. Waarom zou hij anders zo afstandelijk doen?

'Ik wil graag iets comfortabelers aantrekken,' zei ze kort na het opstijgen. Alex liet haar het slaapgedeelte zien. Ze kon hem wel een klap geven, zo afstandelijk deed hij. Het was immers hun huwelijksnacht. Ze nam een snelle douche, smoorde een geeuw die zomaar ineens omhoogkwam en trok de dunne turquoise short en het topje aan dat ze voor deze gelegenheid had uitgekozen. Deze gelegenheid, dacht ze spottend, en haar mondhoeken zakten omlaag. Moest ze zich soms in de cabine op hem storten? Hij was waarschijnlijk aan het werk. Al strippend door het gangpad lopen? Weer geeuwde ze. Ze liet zich achterover in de kussens zakken om even te ontspannen en nieuwe energie op te doen. Dat was het laatste wat ze wist.

Alex vloekte zacht, toen hij zijn bruid diep in slaap aantrof. Een verleidster in turquoise zijde, met heerlijk stijve tepels onder haar topje en haar lange, slanke benen bloot. Ondanks de beelden van orgastische seks die door zijn hoofd gingen, beheerste hij zich. Het liefst zou hij zich op haar storten als een uitgehongerde man op een buffet, maar ze hadden een heel lange dag achter de rug. Hoe dan ook, hij moest leren zich bij Tia te beheersen, zei hij resoluut tegen zichzelf. Het verontrustte hem nog steeds dat ze al bij hun eerste ontmoeting een bres in zijn verdedigingsmuur had geslagen.

Gekleed in een felroze jurk met een jasje en gevaarlijk hoge hakken aan haar voeten voegde Tia zich bij Alex voor het ontbijt. 'Waar heb je gisteravond geslapen?' vroeg ze zonder omhaal.

'Hier. Je kunt de rugleuning naar achteren doen. Ik wilde je niet storen.'

'Een normale bruidegom zou me wakker hebben gemaakt.'

Verrast keek hij haar aan. 'Pardon?'

'Het was onze huwelijksnacht. En die hebben we gescheiden doorgebracht.'

'Misschien probeerde ik wel attent te zijn.'

'De volgende keer dat je die neiging voelt, overleg dan eerst even met mij,' zei ze nijdig.

'Sorry, maar ik ben niet de meest democratische man die je ooit zult tegenkomen. Meestal neem ik beslissingen in mijn eentje.'

'Dat werkt niet voor mij. Ik vind dat een huwelijk een gelijkwaardig partnerschap hoort te zijn.'

'Staat genoteerd, *bella mia*.' Hij was geamuseerd door het felle in haar karakter. Niet dat hij nu geneigd was zijn opvatting te herzien dat een huwelijk weinig aan zijn leven zou veranderen.

Teddy werd afgevoerd naar een quarantainekennel, wettelijk voorgeschreven voor huisdieren die werden meegenomen naar Groot-Brittannië. Daar zou hij een paar maanden blijven, tot de uitslag van zijn laatste test op hondsdelheid negatief was. Met tranen in haar ogen na dat gedwongen afscheid stapte Tia zo onhandig in de limousine waarmee ze van de luchthaven werden opgehaald dat haar jurk een stuk omhoog schoof.

'Je hebt prachtige benen,' hoorde Alex zichzelf zeggen, met zijn blik gefixeerd op haar ontblote huid.

Tia glimlachte naar hem. Sinds de landing was zijn telefoon voortdurend overgegaan, en nu negeerde hij het en richtte zijn aandacht op haar. Ze had alle respect voor een man met een sterk arbeidsethos, alleen niet als het in kwam te staan tussen haar en wat ze wilde: een man die zich gedroeg als een kersverse echtgenoot. Door omstandigheden moesten ze hun huwelijksreis voorlopig uitstellen, maar dat betekende niet dat Alex kon doen alsof ze al twintig jaar waren getrouwd. Ze strekte haar benen uit, zodat de zoom van haar jurk nog hoger over haar dijen schoof. Het was enorm belangrijk voor haar dat ze zich begeerd voelde door Alex.

‘Probeer je me soms te verleiden?’ vroeg Alex schor.

Met een onschuldige blik in haar blauwe ogen keek ze hem aan. ‘Waarom zou ik dat doen?’

Prompt vergat Alex zijn rinkelende telefoon en dat hij voorkomend moest zijn. Hij pakte haar vast en trok haar op zijn schoot. Zijn gebruinde vingers gleden onder de zoom van haar jurk over de satijnzachte binnenkant van een dij, en hij krabde zacht over haar slipje, op de plek waar ze het gevoeligst was.

Volkomen van haar stuk gebracht hijgde Tia in de mond die hij hongerig op de hare drukte. Het was alsof vanbinnen vuurwerk werd afgestoken. Haar hele lijf concentreerde zich op de verkenningstocht van zijn vingers. Ze was heet, vochtig en gevoelig, en had nog nooit zo naar een aanraking gesmacht als op dat moment. Met haar dijen uiteen duwde ze haar kruis tegen zijn hand. Haar tepels waren harde, tintelende knopjes.

‘Zoals je ziet, heb ik niet veel aanmoediging nodig,’ gromde Alex in haar oor, en hij rukte aan het kledingstuk dan hem weg hield bij zijn doel. Toen hij zijn vingers tussen haar dijen liet glijden, voelde hij dat ze al net zo opgewonden was als hij. Voorzichtig liet hij een vinger naar binnen glijden, terwijl hij met zijn duim over haar gevoeligste plekje streek.

Voordat ze wist waar ze was of wat ze deed, slaakte ze een kreet en welfde ze haar rug. Ze bereikte zo snel haar hoogtepunt dat ze onder stroom leek te staan. Snikkend van genot liet ze de donderende golven van haar orgasme over zich heen komen.

‘En jij ook niet, zo te zien,’ merkte Alex op.

Hij keek haar zo schaamteloos waarderend aan dat ze nog roder werd dan ze al was. Ze stond versteld van wat er zojuist tussen hen was gebeurd. Binnen een paar minuten was haar opwindingsniveau van nul tot honderd gestegen.

Met een trillende hand pakte ze haar slipje, dat ze in haar tas stopte. Ze was zich er scherp van bewust dat zij bevredigd was, maar hij niet. Daarom liet ze haar vingers onzeker over zijn gespierde dij glijden naar wat er in zijn broek verscholen zat.

Alex pakte haar hand. ‘Niet hier,’ fluisterde hij schor. ‘Later, *bella mia*. Ik had je hier in de auto niet moeten aanraken. We hebben meer privacy nodig.’

Ze begon zo te blozen dat haar gezicht in brand leek te staan. Ze had niet het seksuele zelfvertrouwen tegen hem in te gaan, maar vond het niet fijn dat hij had gedaan wat hij wilde en haar nu diezelfde vrijheid ontzegde. Misschien had ze Alex met haar schaamteloosheid afgeschrikt. Ze wierp hem een blik toe en ontdekte dat dat het probleem niet was. Haar lippen krulden zich tot een voldaan glimlachje. Ze zei weinig, totdat de limousine een lange oprijlaan op draaide die door een bos liep.

‘Dit is Redbridge Hall, het buitenverblijf van je grootvader. Hij is hier opgegroeid,’ legde Alex uit. ‘Zijn vader kocht het landgoed nog voor de Eerste Wereldoorlog. Andrew heeft ook een herenhuis in Londen, al is hij er zelden. Ik heb een appartement in de stad.’

Tia staarde naar het door groene bomen omgeven grote landhuis dat voor hen verscheen, met roodstenen muren en hoge, gewelfde ramen met verticale raamstijlen. Zonlicht werd door de ruiten weerkaatst. ‘Lieve hemel,’ fluisterde ze, ‘wat groot.’

‘Ik geloof dat er twaalf slaapkamers zijn.’

‘Er staan een boel auto’s,’ merkte ze op. Op het grind voor het huis stonden minstens tien luxewagens. ‘Blijven er soms mensen logeren?’

‘Dat betwijfel ik. Het lijkt er meer op dat Andrew heeft toegegeven aan zijn behoefte met je te pronken.’ Hij slikte zijn frustratie in. Hij had de oudere man aangeraden Tia eerst wat tijd te gunnen om zich aan haar nieuwe omgeving aan te passen. Kennelijk had Andrew zijn advies in de wind geslagen.

‘Tegenover wie zou hij in vredesnaam met me willen pronken?’

‘Vrienden en familie.’

‘Familie?’ vroeg ze met meer interesse.

‘Hoewel jij Andrews enige bloedverwant bent, had zijn overleden vrouw, jouw grootmoeder, verschillende broers en zussen. Aan die kant van de familie heb je dus een stel neven en nichten.’ Zijn knappe gelaatstrekken

verstrakten, want de meeste van die neven en nichten konden het niet uitstaan dat hij een hechte band en een goede zakelijke relatie met Andrew had.

‘Neven en nichten. Dat klinkt interessant.’ Voorzichtig stapte ze op haar hoge hakken uit de limousine. Ze miste Teddy’s geruststellende aanwezigheid nu al.

Haar grootvader zat in een grote, volle zitkamer op haar te wachten. Stralend spreidde Andrew Grayson zijn armen. ‘Kom hier, lieve meid. Laat me je eens goed bekijken.’

Ze ging naast de oude man zitten, en de gasten kwamen naar ze toe om kennis te maken met haar. ‘Ik ben Ronnie.’ Een knappe brunette met schattige kleine tweelingmeisjes die zich aan haar benen vastklampten schonk haar een gekwelde maar heel vriendelijke glimlach.

Er ware te veel namen en gezichten om in een keer te onthouden. Ze haalde door elkaar wie broers en zussen waren en wie met elkaar getrouwd was. Het was overweldigend eindelijk familieleden te hebben die haar graag wilden leren kennen. Ondertussen bleef Alex bij haar in de buurt. Andrew vroeg hem vaak om advies. Het viel Tia op dat de meeste gasten zich geïntimideerd voelden door Alex, en dat hij in gezelschap veel gereserveerder en afstandelijker leek dan wanneer hij alleen was met haar. Ze was blij met zijn steun, toen ze geconfronteerd werd met kritische vragen over haar jaren in Brazilië, haar moeder en haar vaders activiteiten. Hij maakte zich van die vragen af met een koelheid die ze hem niet had kunnen nadoen.

‘Je bent dus pas gisteren met Alex getrouwd?’ Ronnie, die thee inschonk voor Tia, schudde verwonderd haar hoofd en keek haar met haar warme bruine ogen nieuwsgierig aan. ‘Een bliksemromance, heb ik begrepen. Ik moet toegeven dat het nogal een schok was. Alex komt altijd over als een heel beheerste, kille zakenman. Hij lijkt niet het type voor impulsieve acties. Maar goed, wanneer er een mooie vrouw in het spel is, worden die regels natuurlijk overboord gegooid. En dat ben je, als je het niet erg vindt dat ik het zeg, bijzonder mooi en waarschijnlijk ook heel fotogeniek. Als de pers van je bestaan afhoort, zullen alle fotografen staan te springen om je op de gevoelige plaat vast te leggen.’

Tia, die zich niet kon voorstellen dat Alex in enig opzicht kil kon zijn, kreeg een kleur. ‘Waarom zou de pers geïnteresseerd zijn in mij?’

‘Meen je dat nou?’ Ronnie rolde geamuseerd met haar ogen. ‘Andrews kleindochter, die hij jaren niet heeft gezien, trouwt met de CEO van Grayson Industries. Andrew is een heel rijke, belangrijke man, en Alex is zeer bekend in de zakenwereld en het sociale circuit.’

‘Ik ben niet met dezelfde achtergrond opgegroeid als jullie,’ zei Tia ongemakkelijk.

‘O, ik ook niet, hoor. Ik ben op een boerderij opgegroeid. Je grootmoeder mag dan met een tycoon getrouwd zijn geweest, de rest van de familie is redelijk doorsnee als het om geld en status gaat.’

Ronnie was zo warm en open dat Tia zich ontspande. ‘Alex is heel succesvol, hè?’

‘Ken je de legende over die koning die alles in goud kon veranderen, alleen door het aan te raken? Dat was Alex in de bankierswereld. Echt een wonderkind. Doug was altijd heel jaloers op hem.’

‘Wie is Doug?’

‘Een neef die hier niet meer komt. Alex en hij hebben bij elkaar op school gezeten, maar ze kunnen niet met elkaar overweg,’ mompelde Ronnie met een kleur op haar wangen. Ze keek Tia verontschuldigend aan. ‘Zeg alsjeblieft niet tegen Alex dat ik over Doug ben begonnen. Ik zou het akelig vinden als hij denkt dat ik heb zitten stoken.’

‘Waarom zou hij dat denken?’ vroeg Tia verbaasd. Ze keek de kamer door en zag Alex met een alerte blik in zijn ogen naar haar kijken. Meteen voelde ze een trilling in haar bekken. Ze herinnerde zich zijn hete mond en vaardige handen, en was oprecht bang dat ze spontaan zou ontbranden.

Bij die vraag vertrok Ronnies gezicht. ‘Ik ga geen oude schandalen oprakelen. Feit is dat we ons altijd nogal geïntimideerd hebben gevoeld door Alex. Toen hij jonger was, deden sommige neven en nichten heel onbeschoft tegen hem, omdat hij familie was van Andrews huishoudster. Het was vast zwaar voor hem. Ik heb nooit veel op gehad met dat soort snobisme.’

Een paar andere gasten kwamen bij hen staan. Omdat Tia niet gewend was aan allemaal vreemden om zich heen, was ze opgelucht toen Alex haar kwam redden en haar weer naar haar grootvader leidde. Zodra ze eenmaal rustig bij de oudere man zat, ontspande ze weer.

Het diner werd geserveerd in een grote eetkamer, op een tafel die kreunde onder het gewicht van kristal, uitbundig gedecoreerd porselein en glanzend

zilver.

‘Het lijkt wel een andere wereld,’ zei ze zacht tegen Alex.

‘Deze levensstijl hoort ook bij een vervlogen tijdperk. Andrew leeft zoals zijn vader leefde.’

‘Het is wel een heel comfortabel leven,’ fluisterde ze terug. ‘Ik zou graag de huishoudsterswoning willen zien waar jij bent opgegroeid.’

Bij die mededeling verscheen er een treurige glimlach om zijn mond. ‘Ik ben bang dat die er niet meer is. Na het overlijden van mijn tante heeft Andrew de woonruimte voor personeel laten renoveren en flink laten moderniseren.’

‘Wanneer is ze overleden?’

‘Wat zei je?’ vroeg haar grootvader, die aan haar andere kant zat.

‘Ik vroeg aan Alex hoelang geleden zijn tante is overleden,’ zei Tia.

‘Acht jaar,’ zei Andrew, en zijn magere gezicht verstrakte. ‘Het was een grote schok. Carina kreeg griep, die overging in longontsteking. Tegen de tijd dat Alex in het ziekenhuis aankwam, was ze al gestorven.’

‘Destijds liep ik als student stage in New York,’ legde Alex uit.

‘Ze was een goede vrouw, Alex,’ zei de oudere man. Zijn stem trilde een beetje, en hij was zichtbaar verdrietig.

Tia merkte dat het stil was geworden rond de tafel en dat de andere eters merkwaardig geïnteresseerd leken in hun gespreksonderwerp. Ze zou willen dat ze haar mond had gehouden, dat ze niet over Alex’ tante was begonnen. Aan de andere kant kon ze zich niet voorstellen waarom het overlijden van de voormalige huishoudster van de oude man zo de nieuwsgierigheid prikkelde.

‘Morgen geef ik je een rondleiding door het huis,’ zei Alex zacht. Blijkbaar was hij ongevoelig voor de gespannen sfeer die er hing. ‘Dan voel je je hier meer thuis.’

Tia dacht niet dat ze zich in een omgeving met bedienden, dure kleding en luxueus meubilair ooit thuis kon voelen. Toen wierp ze een blik op Alex en trok er een vredig gevoel in haar ziel. Door hem voelde ze zich veilig. Zolang hij er was, voelde ze zich thuis. Ironisch genoeg hadden ze hier in Redbridge op Alex als jongen neergekeken, omdat hij familie was van de huishoudster, als ze Ronnie moest geloven. Was dat de reden waarom hij in het gezelschap van Andrews familie en vrienden nog steeds onbenaderbaar

leek? Dacht hij dat die mensen nog steeds zo snobistisch waren? Of was Alex gewoon een einzelgänger?

Na de koffie begonnen gasten te vertrekken. Tia kreeg een heleboel uitnodigingen. Al snel zat haar telefoon vol met nieuwe namen en nummers.

‘Wie is Doug?’ vroeg Tia aan Alex. Ze dacht terug aan Ronnies nerveuze terugkrabbelen en dat suggestieve woord “schandaal”, wat haar hevig nieuwsgierig had gemaakt. ‘Waarom komt hij hier niet op bezoek?’

‘Hij is een van je neven. Had iemand het over hem?’ Alex spande zijn krachtige kaken. ‘Hij komt hier niet op bezoek vanwege iets wat lang geleden is gebeurd, toen we tieners waren. Het was de bedoeling dat mijn reputatie erdoor kapotgemaakt zou worden, maar in plaats daarvan maakte het Dougs familie kapot en wekte het Andrews woede.’

Andrews huishoudster, Janette, een slanke, nuchtere brunette, leidde hen de trap op, waardoor Tia gedwongen werd de tientallen nieuwsgierige vragen in te slikken die op haar lippen brandden.

‘Mr. Grayson heeft me gevraagd de grote slaapkamer voor u klaar te maken,’ deelde de huishoudster hun mee.

Verrast fronste Alex zijn wenkbrauwen. ‘Maar dat is...’ Hij kapte af wat hij wilde zeggen en perste zijn lippen op elkaar. De grote slaapkamer was ooit van Andrew geweest. Sinds de ziekte bij hem was vastgesteld, had Andrew een speciaal aangepaste kamer op de benedenverdieping in gebruik als slaapkamer. Aangezien hij in een rolstoel zat, was die veel geschikter voor hem. Maar door Alex en Tia de hoofdslaapkamer van het huis te geven, liet Andrew heel openlijk weten hoe hij de status van zijn pasgetrouwde kleindochter en haar man zag.

‘Ik hoop dat u zich hier comfortabel zult voelen, *madam*,’ zei Janette op warme toon, waarna ze de deur achter zich dichtdeed.

‘Wat mooi...’ fluisterde Tia. Haar heldere ogen gingen waardierend van het verwelkomende vuur in de open haard naar het bed met zijden beddengoed en het bloemstuk met witte rozen dat voor de elegant aangeklede ramen stond. Nadat ze haar hoge hakken had uitgeschopt, ging ze dicht bij het vuur staan. Na het warme, vochtige klimaat dat ze gewend was, voelde de lentekilte op deze avond in Engeland koud aan. Ze keek naar Alex. ‘Vertel me nu eens wat er tussen jou en die Doug is gebeurd.’

‘Later,’ zei Alex zacht. Hij legde zijn handen om haar smalle schouders, draaide haar langzaam om en trok haar haar jasje uit. Het vuur wierp een rossige gloed over haar blonde haar, waardoor de glanzende lokken donkerder leken en haar roomblanke teint werd benadrukt.

De adem stokte haar in de keel. ‘Later?’ vroeg ze. Bij zijn geur, warm en mannelijk met een vleug van iets citrusachtigs, sperde ze haar neusgaten open.

‘Op dit moment heb ik alleen tijd voor jou.’ Vlammetjes van het haardvuur werden door zijn donkere ogen weerspiegeld, waardoor ze van gesmolten brons leken. ‘Ik heb je gisteravond laten slapen, omdat je erg moe was. Ik wilde niet egoïstisch zijn. En ik dacht ook dat je misschien nog wat... gevoelig was.’

Meteen kreeg ze een kleur. ‘Niet meer.’

‘Mooi, want ik weet niet of ik de volgende keer zo voorzichtig kan zijn, *bella mia*. Als jij in de buurt ben, ben ik bijna voortdurend opgewonden.’

‘Echt?’ fluisterde Tia. Ze voelde zich op en top vrouw.

‘Van nature ben ik een egoïstische rotzak, maar ik doe erg mijn best om jouw behoeften op de eerste plaats te zetten.’

Tia hief haar handen en liet ze over zijn warme bovenlijf glijden. Ze genoot van zijn gespierde lijf onder zijn overhemd. Haar vingers gleden verder omlaag en vonden zijn harde schacht, die ze met pas ontdekte zelfverzekerdheid over zijn broek heen streelde. ‘Volgens mij word je een geweldige echtgenoot,’ zei ze, en ze glimlachte toen hij zich tegen haar hand drukte. ‘Maar als we echt gelijken willen zijn, heb ik nog veel te leren.’

‘Je mag op me oefenen wanneer je maar wilt.’

Hij trok zijn jasje uit en rukte met een ongeduld dat ze vleierend vond aan de knopen van zijn overhemd. Terwijl hij zijn buikspieren spande, maakte ze zijn riem los en ritste ze zijn gulp open.

Alex ademde scherp in. Hij vond het heerlijk dat ze hem voortdurend verraste. Met haar vingertoppen streelde ze zijn erectie. Ze boog haar hoofd en likte eraan om hem te proeven. Tegen de tijd dat de vochtige warmte van haar mond hem omhulde, was hij bijna ondraaglijk hard. Zijn begeerte was als een bankschroef die werd aangedraaid. Het was vreselijk opwindend toe te kijken terwijl ze hem verwende met haar mond. Ver voordat ze hem kon laten klaarkomen, trok hij haar omhoog en liet hij zijn tong in haar zoete,

bedwelvende mond glijden. Meteen voelde hij een siddering door haar heen trekken.

‘Alex, ik –’ begon Tia.

‘Een andere keer,’ gromde Alex, die haar op de rand van de tafel bij het raam neerzette. Hij schoof haar rok omhoog en ging tussen haar gespreide dijen staan. ‘Hier heb ik de hele dag van gedroomd.’ Na die schorre bekentenis duwde hij haar een stukje achteruit, deed snel een condoom om en stootte zich hard en diep in haar. De tafel kraakte, maar Tia’s lijf was heet en vochtig van opwinding, en haar zachte vlees verwelkomde hem.

‘Dannazione,’ kreunde hij, ‘wat ben je strak.’

Tia liet haar hoofd achteroverzakken en kreunde van sensueel genot. Hij was agressief en dominant, heel anders dan de eerste keer. Er welde een wilde honger in haar op die ze heerlijk vond. Naarmate zijn bewegingen ruwer en eisender werden, raakte ze steeds meer opgewonden. Trillingen trokken vanbinnen door haar heen en de spieren verstrakten in haar bekken, totdat haar lijf zich op het toppunt van haar opwinding ritmisch om hem samentrok. De ene orgastische golf na de andere kwam over haar heen. Ook Alex bereikte zijn hoogtepunt.

Naderhand was haar lijf zwaar en slap. Alex droeg haar naar het bed en legde haar neer. Hij draaide haar even om haar jurk open te ritsen en hem uit te trekken, en als laatste maakte hij haar beha los. Toen hij een ruimte in liep die duidelijk een badkamer was, slaakte Tia een zucht van voldoening. Uit zijn honger en passie was wel gebleken dat hij haar begeerde. Er was niets lauwwarms aan geweest, dacht ze tevreden. Met moeite schraapte ze de energie bij elkaar om op te staan en zich te wassen. ‘Moet mijn make-up van mijn gezicht halen,’ mompelde ze, toen hij naakt onder de douche vandaan kwam en druipnat een handdoek pakte.

Tia nam een douche. Haar vrouwelijke kern klopte nog na van het intense orgasme dat hij haar had gegeven, en de niet minder stimulerende ontdekking dat je ook seks kon hebben op een tafel. Dat seks naast langzaam en heerlijk ook snel en geweldig kon zijn. Ze liep terug naar het bed, kroop zonder aarzeling tegen Alex aan en sloeg een arm om zijn brede borstkas. ‘Vertel me eens waarom die Doug jouw reputatie wilde kapotmaken. Ik wil alle ins en outs over deze familie te weten komen... en de geheimen, als die er zijn.’

Alex verstrakte en blies sissend zijn adem uit. Hij ging rechtop zitten, waarbij hij haar arm wegschoof. ‘Alle families hebben geheimen.’

‘Maar deze heeft met jou te maken, en wij zijn getrouwd.’

Hij knarste met zijn tanden. Nu wist hij weer waarom hij nooit de nacht doorbracht met vrouwen, nooit het risico nam het knus met ze te krijgen, nooit late babbelsessies met ze had. Helaas viel niet te ontsnappen aan een echtgenote die het bed met je deelde.

Hoofdstuk 7

‘Als tieners zaten Doug en ik op dezelfde kostschool,’ vertelde Alex haar met tegenzin. ‘Destijds kende ik hem nog niet zoals ik hem nu ken. Ik vertrouwde hem als vriend. Het kwam niet bij me op dat hij me toen al zag als concurrent en vond dat Andrew veel te veel interesse in me toonde. In mijn eigen ogen was ik het neefje van de huishoudster. Ik verwachtte nooit meer te worden dan dat. Ik was personeel; Doug was familie.’

Tia liet haar hoofd weer in de kussens zakken, pakte zijn hand en verstrengelde haar vingers met de zijne. ‘Ga door...’

Alex trok zijn hand los. ‘Doug woonde met zijn ouders dichtbij en kwam hier vaak. Zijn moeder was voor de tweede keer getrouwd, en hij had een stiefzus, een heel knappe meid met rood haar, Alice. We waren nog maar zeventien. Die zomer nam Doug Alice verschillende keren mee, en ik werd verliefd op haar. Een paar weken daarna verkondigde ze dat ze zwanger was en dat ik de vader was. Dat verbaasde me, omdat we maar één keer seks hadden gehad en ik daarbij... voorzichtig was geweest.’

Tia schoot overeind. ‘En?’

‘Er volgde een enorme familieruzie. Dougs stiefvader stormde hierheen en probeerde me in elkaar te slaan. Terwijl Alice’ moeder en mijn tante op de achtergrond tegen elkaar stonden te kijken en Andrew iedereen tot de orde probeerde te roepen, werd Alice ineens bang en vertelde ze uiteindelijk de waarheid. Ze was zwanger van Doug. Doug en zij hadden al maanden seks met elkaar, en toen ze beseftte dat ze zwanger was, was ze in paniek geraakt. Hun ouders hadden hun op het hart gedrukt dat ze elkaar moesten zien als broer en zus. Doug en zij hadden samen besloten dat ze mij de schuld in de schoenen zouden schuiven. Dat was de reden waarom ze die ene keer seks met me had.’

‘En jij hield van haar,’ mompelde Tia met onvaste stem. Alex’ vertrouwen was geschonden door een jongen die hij als zijn vriend had beschouwd en een meisje van wie hij was gaan houden.

‘Ja, maar ik ben eroverheen gekomen,’ zei Alex met een gebrek aan gevoel waarvan ze helemaal niet onder de indruk was. ‘Vanwege die

zwangerschap ging het huwelijk van Dougs moeder en stiefvader kapot, en treurig genoeg kreeg Alice een paar weken later een miskraam. Uiteindelijk waren er alleen verliezers.'

'Gelukkig heeft ze uiteindelijk de waarheid gesproken,' zei Tia met een zucht.

'Kunnen we er nu over ophouden?' Hij zag de bezorgde blik in haar ogen. 'Destijds was ik een jongen, en nu ben ik een man.'

Tia's hart deed pijn voor hem, en ze wilde weer zijn hand pakken.

Opnieuw maakte Alex zijn vingers los. 'Je hebt het me gevraagd, en ik heb het je verteld. Ik wil je medelijden niet. Indertijd kwam het hard aan, omdat het speciaal voelde dat Alice van me hield, maar naderhand besepte ik dat ze het allemaal had gespeeld. En om haar gezicht te redden en indruk te maken op Doug vroeg ze me ook nog eens in het bijzijn van iedereen hoe ik ooit had kunnen denken dat ze iets kon voelen voor iemand zoals ik.'

'Iemand zoals jij.' Tia fronste haar wenkbrauwen. Ze draaide zich op haar zij en sloeg weer een arm om hem heen. Ze moest fysiek contact met hem houden. 'Wat bedoelde ze daarmee?'

'Dat wil je niet weten.'

'Nee, jij wilt het me niet vertellen.'

'Ik mag toch wel een paar geheimen voor mezelf houden?' Hij schoof haar arm weer weg en sprong uit bed. 'Als Andrew nog wakker is, moet ik wat zakelijke dingen met hem bespreken. Dat was ik eerder vergeten.'

'Ik ben niet dom, Alex. Als je terugkomt naar bed, zal ik je geen vragen meer stellen en je ook niet meer aanraken. Ik laat me niet nog een keer door jou wegduwen.'

Alex klemde zijn kaken op elkaar, en zijn knappe gezicht verstrakte. 'Ik weet dat het een cliché is, maar... het ligt aan mij, niet aan jou. Ik ben niet zo goed met extraverte mensen. Ik ben geen fysieke genegenheid gewend. Het enige aanraken dat ik ooit heb ervaren, is seksueel. Iets anders voelt... ongemakkelijk.'

Gelukkig stapte hij weer in bed. Ze keek hem vanonder haar wimpers aan. Aan zijn strakke kaken zag ze dat hij nog steeds gespannen was. Ze bleef strak op haar kant van het bed liggen, als een stenen beeldhouwwerk dat je boven op praalgraven zag. 'Toonden je ouders je als kind geen genegenheid?'

'Nee, en mijn tante was ook niet het aanhankelijke type.'

‘Mijn grootvader?’

‘Ik heb altijd een vrij vormelijke relatie gehad met Andrew.’

Tia lag nog lang wakker. Het stemde haar zo triest dat hij nooit normale genegenheid had gekend en nu zo geremd was dat hij zich bij dat soort aanrakingen ongemakkelijk voelde. Hoe waren zijn ouders geweest? Waarom had hij het nooit over ze? Waarom was hij überhaupt aan zijn tantes zorgen overgedragen? Dat was hier de crux, voelde ze, al zou ze er op dat moment niet over doorvragen.

De volgende ochtend werd ze in Alex’ armen wakker. Een kreun ontsnapte haar, toen deskundige vingers tussen haar uiteengeweken dijen gleden en daar met haar speelden. Rillingen van groeiend genot trokken door haar heen. Haar reactie was zo natuurlijk als ademen. Ze kwam omhoog toen hij zich in haar stootte en haar uitrekte met zijn harde schacht. Een bijna choquerende golf van genot kwam over haar heen. Haar ogen gingen open, en ze zag zijn slanke gezicht en de prachtige donkergouden ogen die haar aankeken. Op dat moment was hij van haar, absoluut, onmiskenbaar van haar. Hij wilde haar, had haar nodig, hunkerde naar haar, en die wetenschap nam het holle gevoel weg dat de vorige avond door haar heen was getrokken, toen hij haar niet eens had willen vasthouden. Hij duwde haar knieën omhoog en bewoog hard en snel in haar. Een koortsachtige kreet ontsnapte haar. Ze kon niet stil blijven liggen, kon niet genoeg van hem krijgen, en toen ze haar hoogtepunt bereikte, riep ze zijn naam.

Alex liet zich met haar in zijn armen om rollen en liet zijn hoofd in het kussen zinken. Hij kon zijn handen niet van haar af houden, en dat zat hem dwars. Een beetje zelfbeheersing kon geen kwaad. Maar toen hij met Tia’s welgevormde lijf naast zich wakker was geworden, met de geur van haar kokosshampoo om zich heen, móést hij haar hebben. Zo simpel was het. Zodra hij was klaargekomen, vroeg hij zich af hoe snel hij haar weer kon hebben. De kracht van die wellustige begeerte verkilde hem tot op het bot. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. ‘Dank je wel,’ zei hij, voordat hij een kus op haar hoofd drukte en snel wegschoof om uit bed te stappen.

Tia genoot nog even na van de snelle kus, maar was teleurgesteld dat hij zo snel uit bed was gegaan. En “dank je wel”? Waarom had hij haar bedankt? De volgende keer zou zij hém bedanken, besloot ze. En dan eens

zien hoe hij het vond om bedankt te worden voor seks. ‘Wat gaan we vandaag doen?’

‘Blijkbaar heb jij na het ontbijt een afspraak met de notaris van de familie. En nee, ik weet niet waarover het gaat. Andrew vertelt me niet alles.’

Een paar uur later keek een kleine man met een kaal hoofd en een bril haar over Andrews bureau in de bibliotheek aan. ‘Het enige wat je hoeft te doen, is deze papieren tekenen,’ vertelde hij haar, en hij waaierde een stel documenten voor haar op het bureau uit.

‘Waar gaat dit over?’

‘Over je erfenis, natuurlijk,’ zei hij verrast. ‘In de loop van haar huwelijk met Andrew is je grootmoeder een rijke vrouw geworden, en ze heeft haar boedel onder beheer nagelaten aan haar kleinkinderen. Jij bent het enige kleinkind, en nu draag ik die boedel aan jou over.’

Verbijsterd knipperde Tia met haar ogen. ‘Krijg ik een erfenis?’

‘Ja, nu je in het Verenigd Koninkrijk woont. Je grootmoeder heeft de voorwaarde gesteld dat een kleinkind in dit land moet wonen om ervoor in aanmerking te komen. Daarom heb je niet eerder van dit legaat gehoord.’

‘Om hoeveel geld gaat het?’ vroeg ze vol ongeloof.

‘Ik heb de sieraden die erbij horen niet recentelijk laten taxeren, en haar legaat is natuurlijk bescheiden in vergelijking met je grootvaders bezit, maar ik schat dat haar nalatenschap op dit moment bijna vierhonderdduizend pond waard is.’

Tia verstijfde met de pen in haar hand. ‘En dat is allemaal... van mij?’ riep ze ongelovig uit.

‘Onvoorwaardelijk.’

Tia zette haar handtekening en strompelde een paar minuten later de deur uit om Alex op te sporen. Ze wilde hem vertellen dat de grootmoeder die ze nooit had ontmoet zo aardig was geweest een rijke vrouw van haar te maken. Helaas was hij er niet van onder de indruk, wat ze ergerlijk vond. ‘Dat geld is nu van ons,’ merkte ze op in een poging hem een enthousiastere reactie te ontlokken. ‘Snap je dat niet?’

‘Zelf heb ik meer dan genoeg geld,’ zei hij kalm, met een geamuseerd glimlachje. ‘Nu heb je dankzij je grootmoeder een appeltje voor de dorst. Ik ben blij voor je.’

‘Ik wil graag een grote donatie doen aan het klooster, om de zusters te helpen in hun werk.’

Alex knikte. ‘Uiteraard.’

‘Vind je het niet erg?’

‘Je mag met je erfenis doen wat je wilt, *bella mia*. Zolang je bij mij bent, hoef je er geen gebruik van te maken.’

Ze ademde diep en langzaam in. Ze gingen niet ruziën over geld. Als hij het geld dat hij als het hare beschouwde niet wilde, was dat prima. Blijkbaar was hij zo rijk dat hij haar erfenis als een appeltje voor de dorst zag dat nauwelijks enig enthousiasme waard was. ‘En hoe zit het wanneer ik een baan vind?’

Stomverbaasd keek hij haar aan. ‘Een báán?’

‘Ja. Hoewel ik nog niet weet wat ik wil gaan doen, wil ik wel werken. Ik weet alleen niet of ik nog wel wil gaan studeren.’

‘Neem de tijd om erover na te denken. Andrew steunt verschillende liefdadigheidsinstellingen. Vrijwilligerswerk zou een praktische optie zijn om mee te beginnen.’

Die nacht schrok ze wakker, toen hij een geluid maakte. Ze knipte de lamp op haar nachtkastje aan en zag dat hij nog sliep. Hij was duidelijk aan het dromen. Zijn beddengoed zat in een kluwen om zijn lange, krachtige lijf, en hij glom van het zweet. Hij riep iets in het Italiaans, en de wanhoop in zijn stem was bijna tastbaar. Ontzet schudde ze hem bij een schouder en zei zijn naam om hem wakker te maken. ‘Je had een nare droom.’

Hijgend haalde Alex zijn vingers door zijn warrige zwarte haar. ‘Ik heb nooit nare dromen,’ zei hij defensief.

‘Je zou er met me over kunnen praten.’ Dat hij nooit nare dromen had, geloofde ze voor geen meter. ‘Ik zal het niet doorvertellen. Je kunt me vertrouwen.’

‘Laat het gaan, Tia.’ Als hij niet voorzichtig was, zou ze weleens een afspraak met een psychiater voor hem kunnen maken. ‘Er zullen altijd dingen in mijn leven zijn waarover ik niet wil praten.’

‘Ik hou niet van geheimen,’ zei ze met een verontruste blik in haar ogen. ‘Ik wil alles over je te weten komen.’

‘Nou, succes daarmee, want ik ben geen prater.’ Alex stompte zijn kussen weer in vorm en ging liggen om duidelijk te maken dat het gesprek was afgelopen.

Tia lag bijna tot het ochtendgloren wakker, zich afvragend of ze genoeg kon nemen met een echtgenoot met geheimen. Ze dacht van niet. Ze had geen grap gemaakt of overdreven, toen ze bekende dat ze alles over hem te weten wilde komen wat er te weten viel. Voor haar was dat soort eerlijkheid de ruggengraat van een sterke relatie, maar Alex leek niet erg te verlangen naar dat type gehechtheid. Dat baarde haar zorgen.

‘En deze doe je vanavond dus aan?’ vroeg Ronnie vol bewondering, toen Tia de lange, ijsblauwe jurk uit de kast haalde om aan haar vriendin te laten zien. De stof glinsterde alsof hij bezaaid was met diamantjes. ‘Hij is prachtig, Tia!’

Grayson Industries bestond vijftig jaar, en dat werd gevierd in een luxueus Londens hotel. Tia ging met Andrew en Alex mee. Ze zou eindelijk als een Grayson in het openbaar verschijnen. ‘En hij is blauw, omdat Alex me graag in het blauw ziet,’ mompelde ze ietwat beschaamd, terwijl Teddy om haar voeten rondartelde. Sinds zijn verblijf in quarantaine was de kleine terriër lang niet meer zo agressief. Hij gedroeg zich nu als Tia’s schaduw, alsof hij bang was dat ze weer zou verdwijnen.

Ronnie schudde haar donkere hoofd. ‘Je kunt wel merken dat je pasgetrouwd bent. Alex mist zijn leven als single niet, hè? Ondanks zijn appartement in Londen vliegt hij elke avond hierheen om bij jou te zijn.’

Zelf zou Tia het feit dat Alex zo vaak hierheen terugvloog eerder toeschrijven aan zijn genegenheid tegenover haar grootvader. Ze voelde zich nog steeds schuldig over het discrete bezoek dat ze die ochtend aan de huisarts had gebracht. Ze had zich er niet toe kunnen zetten Alex of wie ook te vertellen dat ze een zwangerschapstest wilde laten doen. Op de een of andere manier was dat kleine punt van bezorgdheid haar geheim geworden. En nu was dat punt van zorg enorm groot geworden, want ze was zwanger. Nu ze dat wist, voelde ze zich dom, omdat ze altijd had aangenomen dat vrouwen zo iets op de een of andere manier moeten voelen. Ze waren nu drie maanden getrouwd, en ze was twee keer ongesteld geweest – daarvoor had ze het in ieder geval aangezien. Toen ze Alex had verteld dat ze even buiten gebruik was, had hij gelachen en gezegd dat ze nu in ieder geval bewijs hadden dat ze niet zwanger was. Haar eetlust verdween, haar borsten zwollen op en ze was soms erg duizelig, maar dat had ze genegeerd, totdat ze bezorgd genoeg was geworden om een arts te raadplegen.

Ze was volkomen uit het veld geslagen toen de arts haar had verteld dat er niets mis met haar was, dat ze alleen last had van de normale bijverschijnselen van een vroege zwangerschap. Blijkbaar waren die ongesteldheden tussentijdse bloedingen geweest – niet ongebruikelijk, en geen teken dat haar zwangerschap niet stabiel was. Maar hoe moest ze Alex vertellen dat ze zwanger was, nu hij er helemaal niet meer op was voorbereid? Zijn opluchting bij het zogenaamde bewijs dat ze niet zwanger was had hij niet onder stoelen of banken gestoken. Dan was het toch niet zo gek dat ze hem niet over het geplande doktersbezoek had verteld? Het ging zo goed tussen hen dat ze de boel niet in het honderd had willen sturen door een zorg met hem te delen die misschien ongegrond was.

Ondanks haar zorgen was ze ongeloofelijk blij dat ze met hem was getrouwd. O, niets was perfect. Hij werkte te veel en werd soms zo in beslag genomen door zakelijke kwesties dat hij niet altijd hoorde wat ze zei. Hij forensde dagelijks per helikopter tussen het Londense hoofdkwartier van Grayson Industries en Redbridge Hall.

De ambitie om een baan te zoeken had ze voorlopig in de ijskast gezet, want de wetenschap dat haar grootvader niet lang meer te leven gehad, had haar kijk op de zaak veranderd. Voor Andrew was het een kwestie van maanden, niet jaren, en ze wilde het beste halen uit de tijd die hij nog had. Ze was er kapot van geweest toen hij uiteindelijk had opgebiecht dat hij ongeneeslijk ziek was, en was in eerste instantie boos geweest op Alex, omdat hij het haar niet eerder had verteld. Langzaam maar zeker was ze gaan inzien dat Andrew van haar thuiskomst een vrolijke aangelegenheid had willen maken, zonder donkere wolk van verdriet die er een schaduw op wierp.

Ze begreep ook dat ze zich alleen kon aanpassen aan het feit dat haar grootvader niet veel langer in haar leven zou zijn doordat ze zulke sterke gevoelens had voor Alex. Zonder zijn steun zou ze veel verslagener zijn geweest bij het vooruitzicht dat ze Andrew zou verliezen. Ze wist niet precies wanneer ze voor Alex was gevallen. Bij zijn eerste blik, zijn eerste glimlach, zijn eerste kus? Het was alsof hij haar had betoverd. Tegelijkertijd was ze zich er pijnlijk van bewust dat Alex niet van haar hield. Misschien was ze niet het type vrouw dat hem op dat hogere niveau aantrok, dacht ze soms verdrietig. Hoe dan ook, hij hield zijn emoties onder controle alsof hij er bang voor was. En ze kon nauwelijks geloven dat hij had besloten dat

liefde niets voor hem was, omdat een radeloos tienermeisje hem had bedrogen. Beseftte hij niet dat iedereen in de liefde weleens gekwetst raakte?

Tia had lang van haar vader gehouden, ook al had hij dat met zijn scherpe kritiek en gebrek aan interesse niet verdiend. Ze hield van Alex, omdat hij haar het gevoel gaf dat hij alles wat hij deed voor háár deed. Zo vroeg hij Andrews kok eens een Braziliaanse maaltijd te bereiden en kwam hij thuis met cadeautjes waar hij stomtoevallig tegenaan was gelopen. Een tas in de kleur van haar ogen? Een boek waarvan hij dacht dat ze het leuk zou vinden? Een hanger met meer dan negentig diamantjes, een voor elke dag dat ze getrouwd waren? Alex deed niets half en nam zijn rol als echtgenoot heel serieus. Hoe kon ze meer vragen dan dat? Redelijkerwijs kon ze toch niet meer verwachten van een man die haar alleen ten huwelijk had gevraagd omdat de kans bestond dat hij haar zwanger had gemaakt? En toch voelde ze een heel sterke behoefte geliefd te zijn, een man te hebben die ze altijd alles kon toevertrouwen. Maar Alex was heel duidelijk geweest: hij wilde dat soort openheid absoluut niet. Daardoor was ze tegenover hem minder open over haar eigen onzekerheden en zorgen.

Ze was opgewonden over haar zwangerschap en hoopte dat Alex dat ook zou zijn, wanneer hij eenmaal over de schok heen was. Een gezin stichten was iets wat je leven volkomen veranderde, en dat was best beangstigend. Ze leerde net pas in de moderne wereld te leven, en binnenkort zou ze er verantwoordelijk voor zijn een onschuldig kind door datzelfde proces heen te loodsen. Maar dan zou ze Alex aan haar zijde hebben, zei ze met klem tegen zichzelf. Hij was haar steun en toeverlaat. Dat maakte haar wel afhankelijk van hem, wat ze niet prettig vond. Ze wilde juist graag op eigen benen staan. Helaas werd onafhankelijkheid door een zwangerschap alleen maar een nog grotere uitdaging.

‘Je ziet er adembenemend mooi uit,’ zei haar grootvader op warme toon, toen ze uit de limousine stapte. Ondanks zijn bezwaren bleef ze op hem wachten, toen hij bij de zij-ingang van het grote hotel uit de auto werd geholpen.

Alex had ervoor gekozen in de stad te blijven en zich in zijn appartement om te kleden. Hij kwam naar buiten om ze te begroeten. Zijn smokingjasje en pantalon met smalle pijpen deden zijn brede schouders, smalle heupen

en lange benen fraai uitkomen. Onmiddellijk begon een vochtige hitte zich tussen haar benen te verspreiden. Ze kreeg een kleur toen ze hem in zijn mooie ogen keek, en haar rug tintelde alsof hij haar daar had aangeraakt. Opeens was dat moment voorbij, toen een van de paparazzi die in een groepje voor het hotel hadden staan wachten de hoek om kwam rennen om een foto te maken. Met Andrews verpleegkundige achter de rolstoel haastten ze zich het hotel in.

‘Die jurk staat je fantastisch,’ zei Alex schor. Met een hete blik in zijn ogen bekeek hij haar. Het kloppende gevoel in zijn kruis was een onwelkome herinnering aan het gevoel dat zijn bruid altijd bij hem opwekte. Hij moest afstand van haar houden, wist hij. Hij moest haar ruimte geven. Wanneer Andrew er over een paar maanden niet meer was, zou ze misschien haar vrijheid terug willen hebben, en dan zou het weinig zin hebben te hunkeren naar wat hij niet meer kon hebben. Was dat de reden waarom hij elke nacht seks met haar wilde? Waarom één nacht zonder haar voelde als het ergste soort gemis?

Tia pakte hem bij zijn mouw. ‘Ik moet je iets vertellen,’ zei ze zacht. Ze móést het met hem delen, wilde bij hem ook de blijdschap zien die in haar was gegroeid sinds ze te horen had gekregen dat ze zwanger was van haar eerste kind.

‘Eerst moeten we even officiële foto’s laten maken,’ zei Alex.

Dus poseerden ze glimlachend met Andrew. Nadat ze Andrew veilig in het gezelschap van oude vrienden hadden achtergelaten, stelde Alex haar voor aan wat voor haar gevoel honderden mensen waren. Ze zette haar glas champagne neer en vroeg de ober op gedempte toon om een glas frisdrank. Ondertussen wachtte ze op het moment dat ze Alex over hun kind kon vertellen. Dat moment kwam toen de muziek even stilviel en iedereen met elkaar stond te praten. ‘Weet je nog dat ik zei dat ik je iets te vertellen heb?’ fluisterde ze tegen hem.

Kalm keek hij haar aan. ‘Ik luister.’

‘Ik ben zwanger,’ vertelde ze hem, recht voor zijn raap. Meteen zag ze hem wit wegtrekken.

‘Meen je dat?’ vroeg hij ongelovig. ‘Hoe kan dat nou? Je was duidelijk –’

‘Nee. Dat dachten we, en we hadden het mis.’

Alex voelde zich volkomen uit het veld geslagen en had moeite dat te verhullen. Ze was dus toch zwanger geraakt? Hij had aangenomen dat het

niet was gebeurd, aangezien ze wel ongesteld was geworden. En nu verzekerde ze hem opgewekt dat het wél zo was. Hij voelde zich in het nauw gedreven en wist niet hoe hij moest reageren. Met een misselijk gevoel in zijn maag zag hij de boeventronie van zijn vader voor zich. Ooit had hij zijn vaders gehate gezicht telkens gezien als hij zijn ogen sloot om te gaan slapen. Zijn vader, zijn kwelduivel. Sinds de afschuwelijke avond dat zijn moeder was gestorven, achtervolgde de herinnering aan zijn wreedheid hem. ‘Je kunt het toch nog niet zeker weten?’ vroeg hij, zich hoopvol vastklampend aan een strohalm. ‘Het is toch nog te vroeg om er zeker van te zijn? Dan moet je eerst bij een arts langs.’

‘Ik ben vanochtend bij de huisarts geweest. Het is een feit. Ik ben zwanger. Blijkbaar is het die eerste keer gebeurd,’ zei ze met trillende stem. ‘Over zes maanden worden we ouders.’ Ze voelde zich misselijk, want Alex was niet goed in toneelspelen. Hij was ontzet. Het was alsof haar borstkas in een bankschroef zat die werd aangedraaid. Ze kreeg nauwelijks nog adem, zo gekwetst voelde ze zich. Wat naïef van haar te denken dat Alex blij zou zijn met een kind dat zijn leven ongetwijfeld nog meer zou verstoren dan zij! Hij had zijn vrijheid opgegeven om met haar te trouwen en had misschien gehoopt dat hij die vrijheid ooit weer zou terugkrijgen. De geboorte van een kind zou dat een stuk ingewikkelder maken.

Alex ademde diep uit. ‘Je overvalt me met dat nieuws.’

‘Dat is wel duidelijk, ja.’ Ze hield haar blik strak op zijn rode zijden das gericht, want ze weigerde hem aan te kijken. Ze wilde niet nog iets in zijn blik zien wat ze niet wilde zien. Het deed te veel pijn. Goed, ze had geaccepteerd dat hij niet verliefd was op haar, maar ze had – heel naïef – gelooft dat hij het vaderschap zou omarmen, ook al was de planning niet ideaal. Helaas was dat valse hoop gebleken. Ze had Alex volkomen verkeerd ingeschat. Hij wilde gewoon geen kind, punt uit. Plots bevond ze zich in een situatie die ze zich nooit had kunnen voorstellen. Hoe kon ze nou getrouwd blijven met een man die hun kind niet wilde?

Zelfs haar eigen ouders waren niet zo fel tegen het ouderschap gekant geweest. Haar vader zou heel tevreden zijn geweest met zijn vaderrol als haar moeder was gebleven om voor haar te zorgen. En haar moeder was tevreden geweest met haar moederrol, zolang haar man een rijke zakenman in Londen was. Toen Paul Grayson zijn plan had aangekondigd missionaris te worden en op de armste plekken van de wereld te gaan werken, was Tia’s

moeder verbijsterd geweest. Het kind dat ze droeg was een hinderlijke last geworden, die haar aan een leven bond dat ze heel snel was gaan haten.

‘We praten later wel verder over hoe we dit gaan aanpakken,’ zei Alex op gedempte toon.

Aanpakken? Wat bedoelde hij daarmee? En wat viel er te bespreken? Wat haar betrof, had je bij een zwangerschap geen keuzes. Een koude rilling liep over haar rug, toen Alex zich omdraaide om met een man te praten die hem had begroet. Zinspeelde hij soms op een abortus? Hij dacht toch zeker niet dat ze die optie ook maar een moment in overweging zou nemen?

De avond verstreek. Tia zocht haar grootvaders gezelschap en ging bij een groep veel oudere mannen zitten. Toch bleef ze zich scherp bewust van wat Alex deed, van zijn blikken. Hij zag er grimmig uit. Hoe ironisch dat Alex er net zo ongelukkig uitzag als zij zich voelde, en dat die realiteit hen alleen maar verder uit elkaar kon drijven. Toen hij haar ten huwelijk had gevraagd, had hij eerlijker moeten zijn tegen haar, dacht ze verbitterd. Hij had moeten toegeven dat hij geen kind in zijn leven wilde.

Kort voordat ze vertrokken, omdat Andrew grauw zag van uitputting, pakte haar grootvader haar hand stevig vast. ‘Heb je enig idee hoeveel spijt ik heb dat ik mijn zoon niet heb getrotseerd toen hij je in dat klooster stopte?’

‘Het was zijn beslissing, niet die van u,’ zei ze zacht.

‘Ik had me tegen hem moeten verzetten,’ verzuchtte Andrew vermoeid. ‘Maar hij was mijn zoon. Ik wilde dat hij naar huis kwam en was bang dat ik ruzie met hem zou krijgen. Dat risico wilde ik niet nemen.’

‘Ik had het prima in het klooster.’

‘Je bent een geweldige meid,’ zei Andrew, terwijl ze binnen op de limousine wachtten.

‘Ik heb een geheimpje dat ik met u wil delen,’ fluisterde ze, want ze voelde ineens de sterke behoefte haar nieuws aan iemand te vertellen die het zou waarderen.

Haar grootvader reageerde met een brede glimlach op haar bekendmaking, en met tranen in zijn blauwe ogen gaf hij haar hand een kneepje. ‘Geweldig,’ was het enige wat hij kon uitbrengen. ‘Geweldig.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Andrew tegen Alex, toen hij bij ze in de auto kwam zitten. ‘Onze familie gaat nog een generatie door.’

Voor de verandering voelde Alex geen innerlijke warmte bij het gegeven dat hij nu bij Andrews familie hoorde. Zijn slanke gezicht bleef gespannen, en hij klemde zijn kaken op elkaar. Hij was woedend op zichzelf. Met zijn gebrek aan enthousiasme had hij Tia gekwetst. Hij had zich laten leiden door zijn emoties, die hem een beangstigend gevoel van onzekerheid gaven. Verman je, zei een spottend stemmetje in zijn hoofd. Wees optimistisch, niet pessimistisch. Als hij er zijn zinnen op zette, kon hij toch best een goede vader zijn?

‘Ik ben erg moe,’ zei Tia onder aan de trap. ‘Misschien kunnen we morgen praten.’

‘Ga lekker naar bed,’ zei haar grootvader. ‘Alex en ik nemen een nachtmutsje om het goede nieuws te vieren.’

‘Is het wel verstandig dat u –’ begon ze.

‘Eén drankje,’ zei Andrew met een scheve glimlach. ‘Zelfs de dokter zou me dat bij zo’n speciale gelegenheid toch niet ontzeggen?’

Tia liep de trap op en probeerde Alex’ reactie op haar zwangerschap weg te drukken. Toen ze haar sieraden afdeed, voelde ze aan haar hanger met de meer dan negentig diamantjes. Een diamant voor elke dag dat Alex en zij samen waren geweest. Ze klom in bed en ontdekte dat ze ondanks haar trieste gedachten veel te moe was om wakker te liggen. Ze viel in slaap en werd wakker toen het licht van de dageraad door de gordijnen heen scheen. Alex schudde haar schouder en pakte daarna haar hand vast, wat ze vreemd vond. Met gefronste wenkbrauwen keek ze hem aan. ‘Wat is er?’

‘Je moet dapper zijn,’ zei hij zacht, met een rauwe ondertoon in zijn diepe stem. Tranen glinsterden in zijn ogen.

Op dat moment wist ze het. ‘Andrew?’

‘Hij is vannacht in zijn slaap overleden. Een fataal hartinfarct. Het spijt me, Tia.’

Een snik welde op in haar keel. Ze dacht niet dat ze de pijn kon verdragen. Alex en Andrew waren samen haar steun en toeverlaat geweest, maar Alex had haar de vorige avond in de kou laten staan, en nu was ze Andrew ook kwijt. Ze vroeg zich af hoe ze kon doorgaan in een wereld die nu grijs leek. Op dat moment herinnerde ze zich haar kindje en wist dat ze sterker zou zijn dan ze ooit had gedacht.

Hoofdstuk 8

Toen Tia in de kerk naar de voorste bank liep, zag ze haar moeder, Inez, zitten. Bijna struikelde ze.

‘Wat is er?’ vroeg Alex zacht.

‘Mijn moeder is er,’ antwoordde ze met een droge mond.

‘Tja, Andrew was een tijdje haar schoonvader. Misschien voelde ze de behoefte hem de laatste eer te bewijzen.’

De voormalige Inez Grayson, nu Inez Santos, was niet gelovig, niet eervol en ook niet sentimenteel. Haar aanwezigheid bij Andrews uitvaart schokte Tia, die haar moeder al bijna tien jaar niet meer had gezien. De afgelopen paar dagen waren een achtbaan van verdriet, ongeloof en boosheid voor haar geweest. Alex had afstand gehouden en was in een andere slaapkamer gaan slapen, omdat hij haar ‘niet wilde storen’. Ze had het hele gamma aan beangstigende onzekerheden doorlopen. Was haar zwangerschap zo’n afknapper voor hem dat hij niet meer dicht bij haar wilde zijn? Of had hij privacy nodig om zijn eigen verdriet te verwerken over het verlies van de man die hem zo had gesteund toen hij jong en kwetsbaar was? Een man die bovendien zoveel vertrouwen in hem had gehad dat hij hem CEO van een van de grootste bedrijven van Groot-Brittannië had gemaakt?

‘Zodra ik het hoorde, heb ik alles laten vallen om naar je toe te komen,’ zei Inez dweperig, toen ze Tia op de kerktrap onderschepte. ‘Je hebt je *mamae* nu meer nodig dan ooit.’

‘Je bent wel een beetje laat met je moederlijke zorgen,’ merkte Alex koeltjes op.

Toen er een spiertje trok in Inez’ perfect opgemaakte en onbetwistbaar mooie gezicht, voelde Tia zich schuldig. Voor het eerst zag haar moeder er zo oud uit als ze was, bijna vijftig. ‘Je bent straks welkom in Redbridge Hall,’ dwong ze zichzelf te zeggen.

‘Waarom heb je haar uitgenodigd?’ vroeg Alex, zodra ze weer in de limousine zaten. ‘Je weet dat de notaris zit te wachten tot hij Andrews testament kan voorlezen, en daar mag ze niet bij zijn.’

‘Inez kan zich onder de andere gasten mengen,’ zei Tia. ‘Wat ze verder ook is, ze is nog steeds mijn moeder. Dat moet ik respecteren.’ Niet voor het eerst die dag stond het haar tegen dat de uitvaart was afgeraffeld, zodat het testament voorgelezen kon worden. Om de stabiliteit van haar grootvaders zakenimperium te garanderen, moest de continuïteit zo snel mogelijk worden hersteld. Het had allemaal te maken met aandelen, herinnerde ze zich als verdoofd. Ze had weer last van de vermoeidheid die stress en een zwangerschap met zich meebrachten.

Samen met Andrews verdere familieleden nam ze plaats in de bibliotheek voor het lezen van het testament. Eerst las notaris Cable de legaten aan oudgedienden onder het personeel voor, waarna hij doorging met de kinderen van de broers en zussen van Tia’s grootmoeders. Er trok teleurstelling over veel gezichten heen, en Tia keek niet langer naar ze. In dit soort gevallen hoopten mensen altijd op meer. Met haar eigen erfenis in gedachten was ze vastbesloten niet vooringenomen te zijn. Er viel een stilte, toen Mr. Cable overging tot het belangrijkste deel van het testament, de verdeling van Andrews grote rijkdom.

Redbridge Hall en de inhoud werden voor eeuwig aan Tia en haar eventuele kinderen nagelaten, samen met genoeg geld voor onderhoud en een aanzienlijk privé-inkomen voor haar. Maar het overgrote deel van Andrews geld en zijn zakelijke bezittingen liet hij exclusief na aan Alex. Alleen als Tia en Alex zouden scheiden, zou de status quo veranderen, en zelfs dan zou Alex het laatste woord hebben in alle beslissingen die in die situatie genomen moesten worden.

De rest van de familie begon geschokt te mompelen. Een golf van onenigheid trok door de ruimte. Tia was door het testament in verlegenheid gebracht, maar niet verrast. Ze had al heel lang door dat haar grootvaders grootste wens was dat Grayson Industries zou blijven voortbestaan voor toekomstige generaties. Het was tenslotte zijn levenswerk geweest het bedrijf uit te bouwen tot een internationaal zakenimperium. Wat haar betrof, was het aan hem alleen te beslissen aan wie hij zijn levenswerk en rijkdom naliet.

Er werd gedreigd met het aanvechten van het testament. Toen smakeloze insinuaties en beschuldigingen werden geuit over Andrews geestelijke gesteldheid en de grote druk die er op hem zou zijn uitgeoefend, vertelde de notaris dat Andrew een paar maanden eerder uit voorzorg een psychiatrisch

rapport had laten opstellen om een rechtszaak op dergelijke gronden bijna onmogelijk te maken. Hij liet ook doorschemeren dat zijn opdrachtgever al jaren heel open was geweest over zijn hoop dat Alex met zijn kleindochter zou trouwen en permanent de leiding over zijn imperium zou nemen.

Terwijl mensen om Tia heen hun wrok en verbittering uitten, stond ze op en pakte welbewust Alex' hand. Wat haar betrof waren Andrews laatste wensen heilig, en ze wilde iedereen laten zien dat ze aan Alex' kant stond. Niet dat Alex, die met geheven hoofd de bibliotheek uit liep, haar steun nodig leek te hebben. Al snel klonk er zacht, gespannen geroezemoes om hen heen. Tia voelde dat Alex en zij het middelpunt van de aandacht waren. Ze kreeg een kleur, maar Alex leek volslagen ongevoelig voor de interesse van andere mensen.

‘Hoe voel je je bij dit alles?’ vroeg hij haar.

‘Andrew wilde dat je dat erfde,’ zei ze met nadruk. ‘Het was zijn bedrijf, en het was zijn recht om het na te laten aan degene aan wie hij het wilde nalaten.’ Hij keek haar fronsend aan, alsof hij betwijfelde dat ze het meende.

‘We kunnen hier wel praten.’ Alex gooide een deur open. ‘En heb maar geen medelijden met je neven en nichten. Andrew heeft ze allemaal nog voor zijn dood een genereuze schenking gedaan.’

‘Dat is goed om te weten.’ Tia liep voor hem uit een kleine zitkamer in. De verschoten gordijnen en nogal ouderwetse meubels zeiden haar dat dit ooit haar grootmoeders lievelingskamer was geweest. Hij was een kwart eeuw onveranderd gebleven, en de aanblik en het prachtige uitzicht op een kleurrijke rozentuin ontroerden haar altijd. Haar grootvader had haar verteld dat hij zich nog steeds graag verbeelde dat haar grootmoeder brieven zat te schrijven aan haar bureau. Vlak na haar overlijden had hij hier graag gezeten om zich met haar verbonden te voelen.

‘Hoe voel je je?’ vroeg Alex nogmaals. Hij stond met zijn brede schouders naar achteren getrokken en zijn benen een stukje uit elkaar, alsof hij een aanval van haar verwachtte. ‘Je mag het eerlijk zeggen.’

‘Wist je het?’ vroeg Tia aarzelend.

‘Wat er in het testament stond? Ja, al heeft Andrew het me pas na ons huwelijk verteld.’ Gefrustreerd haalde hij een hand door zijn warrige zwarte haar. ‘Daarvoor ging ik ervan uit dat hij alles aan ons gezamenlijk zou nalaten.’ Hij voelde zich nogal uit het lood geslagen door het testament. Hij

hoefde geen eigenaar van Grayson Industries te zijn om zich goed te voelen over de toekomst en zichzelf. Wat hem betrof zou Tia altijd de rechtmatige eigenaar van het bedrijf zijn, omdat ze een geboren Grayson was. Wat hij niet erg vond, was dat hij de volledige autonomie over Grayson Industries had. Inmenging van anderen zou hij niet prettig hebben gevonden. Wat hij wel heel vervelend vond, was het vermoeden dat Andrews testament voor onrust in zijn huwelijk zou zorgen. Wat Tia ook zei, ze moest toch wel ernstige twijfels hebben. In hoeverre kon ze hem nog vertrouwen? Vermoedde ze stiekem dat hij om het geld met haar was getrouwd? Hij moest eerlijker tegen haar zijn over de reden waarom hij bereid was geweest met haar te trouwen.

Tia was nu niet meer zo gespannen. ‘De gedachte dat je een fortuinzoeker bent zou niet eens bij me opkomen, Alex,’ merkte ze op. ‘Dat zou ik nooit van je denken.’

‘Dan moet je dat misschien eens heroverwegen. Ik moet je de waarheid vertellen. Ik wil hier niet over liegen. Voordat ik naar Brazilië ging om je op te halen, vertelde Andrew dat hij doodongerust was, omdat hij niet wist of je je als zijn erfgename wel staande zou kunnen houden in een wereld die zo anders is dan die van het klooster. Daarom vroeg hij me of ik met je wilde trouwen. Om je te beschermen.’

Alle kleur trok uit Tia’s gezicht weg. Ontzet zette ze een stap achteruit. Alex had er niet uit eigen vrij wil voor gekozen bij haar te zijn. Het was alsof haar hele wereld om haar heen draaide. Omdat haar benen haar niet meer konden dragen, zakte ze in een leunstoel neer. Met grote ogen staarde ze hem aan.

‘Ik wil dit niet voor je geheimhouden, *bella mia*,’ zei Alex. ‘Het oorspronkelijke idee kwam van Andrew. Je hebt de notaris ernaar horen verwijzen. Het was ook nieuws voor mij, hoor, dat hij jaren over het idee had nagedacht voordat hij mij benaderde. Ik zei tegen hem dat ik het zou overwegen nadat ik je had ontmoet. Maar zodra ik je zag, viel er niets meer te overwegen. Ik wilde je, en ik wilde niet dat een andere man je zou krijgen.’

Onthutst keek Tia hem aan.

‘Op dat moment was ik vastbesloten dat je de mijne zou worden,’ ging hij door. ‘Ik dacht niet aan het bedrijf of het geld. Al ben ik ambitieus, nog voordat ik jou ontmoette had ik genoeg rijkdom vergaard om goed te

kunnen leven. Alles wat erbij kwam, was de kers op de taart. Op de een of andere manier werd jij in heel korte tijd zowel de kers als de taart. Toch was ik onuitstaanbaar hebzuchtig en egoïstisch. Ik wilde niet dat andere mannen een excuus hadden om bij je in de buurt te komen.'

'Onuitstaanbaar?' Ze vond het een vreemde woordkeus.

'Een rechtschapener man zou gewild hebben dat je na je thuiskomst de vrijheid zou hebben om te gaan daten. Bij dat vooruitzicht kreeg ik het koud. Ik ben bezitterig en wilde niet riskeren dat ik je aan iemand anders zou kwijtraken. Ik wist dat ik aan Andrews verwachtingen zou voldoen en voor je zou zorgen. En dat zal ik blijven doen, wat er ook gebeurt. Wanneer ik iets beloof, kom ik het na. Jij bent mijn vrouw, en ik zal je altijd steunen.'

Ze herkende de koppigheid en vastberadenheid in hem, en die sneden dwars door haar ziel. De pijn om wat ze niet kon hebben en toch zo dolgraag wilde was bijna onverdraaglijk. Als hij van haar had gehouden, zou ze hem alles hebben vergeven, maar hij hield niet van haar. Hij begeerde haar. En ja, dat begreep ze heel goed, want na hun eerste ontmoeting had ze hem net zo hevig begeerd als hij haar. Maar bij haar was die begeerte langzaam maar zeker veranderd in houden van; bij hem niet. Ze begreep dat hij haar goed zou behandelen, dat ze op hem kon rekenen en dat hij niet alleen met haar was getrouwd vanwege het geld. Dat veranderde alleen niets aan het feit dat ze nu met hem was getrouwd omdat Andrew het had gewild. En hun seksuele chemie had Alex overtuigd dat zo'n huwelijk kon werken. Maar zou het zonder de emotionele chantage van haar grootvader ooit bij hem zijn opgekomen haar ten huwelijk te vragen? Ze dacht van niet. Bovendien was er een grote olifant in de kamer: hun kind, over wie Alex nog helemaal niets had gezegd. Hij had drie dagen gehad om erop te broeden. Dat was toch wel genoeg tijd om een onverwachte ontwikkeling te verwerken?

Tia liet haar verontruste blik op Alex rusten, en de moed zonk haar in de schoenen, want ze wist dat ze geen toekomst samen hadden. Hij wilde hun kind niet. Goed, hij zou doen wat hij moest doen en zeggen wat hij moest zeggen, maar zonder de prikkel van liefde en oprechte interesse zou hij een slechte ouder zijn, net als haar eigen vader was geweest.

Prompt kwamen er slechte herinneringen naar boven. Ze had eindeloos veel moeite gedaan om zijn liefde en waardering te krijgen, had hem elke week een brief geschreven die hij nooit had beantwoord, en was voor alle

examens geslaagd die ze voor haar kiezen had gekregen. Haar inspanningen waren niet meer geweest dan hartverscheurende leermomenten. Ze zou haar kind nooit met die last opzadelen. Soms, dacht ze treurig, was geen vader beter dan een gevoelloze, onverschillige vader. ‘Het is nu niet het juiste moment om het daarover te hebben.’ Resoluut stond ze op. ‘We hebben een huis vol gasten.’

En daarmee weten we weer hoeveel het waard is de waarheid te spreken en je hart uit te storten, dacht Alex. Het was alsof er luiken voor Tia’s ogen waren gekomen, en ze perste haar lippen op elkaar. *Madonna diavolo!* Hij zou haar niet kwijtraken. Geen denken aan dat hij bereid was haar te laten gaan. Vooral niet nu ze zijn kind droeg. Zijn kind, bracht hij zichzelf hardnekkig in herinnering. Hij deed zijn best om te wennen aan dat verbijsterende idee. Binnenkort, wanneer haar verdriet niet meer zo rauw was, zou hij haar het hele verhaal van zijn jeugd vertellen. Dan zou ze zijn bange voor gevoel vast begrijpen.

Op dit moment wilde hij haar niet belasten met nog meer stress en zorgen. In haar elegante zwarte jurk zag ze er zo fragiel uit als een vogeltje, en hij wist dat ze heel weinig at. Hij was verbijsterd door wat de zwangerschap met zijn vrouw leek te doen. Ook al wist hij dat zwanger zijn geen ziekte was, Tia zag er bleek en uitgeput uit, en was er niet veel meer over van haar opgewektheid.

Tia ontdekte al snel dat er flink was geroddeld in de ontvangkamer. Haar moeder kwam onmiddellijk naar haar toe, trok haar een rustig hoekje in en zei boos: ‘We gaan Andrews testament aanvechten. Het is een schande! Je erfenis is je door je man ontstolen. Hij is een fortuinjager! Geen wonder dat hij me hier niet wil hebben.’

‘Ik sleep niemand voor het gerecht, Inez,’ zei Tia resoluut.

‘Kun je me niet *mamae* noemen, net als mijn andere kinderen?’

Tia ademde diep in. ‘Ik wil niet onaardig zijn, maar voor mij ben je nooit de moeder geweest die je voor hen was. En nu is het te laat. We zijn vreemden voor elkaar. Toen ik klein was, had ik een moeder nodig. Nu ben ik gewend dat ik er geen heb.’

‘Maar het zou anders kunnen zijn... Als ik hier bleef, als ik bij jullie kwam wonen,’ zei Inez op vurige toon, ‘zouden we elkaar kunnen leren kennen.’

‘Bij me wónen? Waarom zou je bij me willen wonen, wanneer je een huis en een man in Brazilië hebt?’

‘Francisco heeft me ingeruild voor een jonger exemplaar,’ bekende Inez. Ze haalde haar schouders op. ‘We liggen in scheiding, en mijn kinderen hebben ervoor gekozen bij hun vader en toekomstige stiefmoeder te blijven wonen.’

Tie had de neiging haar moeder te vragen hoe het voelde om in de steek te worden gelaten. Meteen schaamde ze zich voor die rancuneuze gedachte. ‘Wat naar. Het is op het ogenblik vast een zware tijd voor je.’

‘Alles zou veel makkelijker zijn, als ik bij jou zou kunnen intrekken. Dan zou ik geen geldzorgen meer hebben en een comfortabel leven kunnen leiden.’

Bij Tia viel het kwartje: haar moeder was alleen naar de uitvaart gekomen omdat ze had besloten dat Tia haar eindelijk tot nut kon zijn. Uiteraard wilde ze dat Tia Alex voor het gerecht daagde en Andrews wil aanvocht, want hoe rijker Tia was, hoe beter het zou zijn voor haar moeder. Een golf van verbittering dreigde haar te overspoelen. Heel even dacht ze terug aan de eenzaamheid die ze in het klooster had gevoeld als meisje dat, heel anders dan haar klasgenoten, in vakanties nooit naar huis had gemogen. Inez’ zelfzucht was geen verrassing. Wat Tia wél verbaasde, was dat haar moeder haar met dat egoïsme nog steeds kon kwetsen. ‘Dat gaat niet.’

‘Maar dit is nu jouw huis,’ zei Inez. Blijkbaar had ze die vertrouwelijke informatie gekregen van iemand die bij het voorlezen van het testament aanwezig was geweest. ‘Je kunt hier wie je maar wilt laten wonen, en wie beter dan je moeder?’

‘Haar echtgenoot,’ zei iemand.

Tia keek ontzet op en zag Alex boven hen uit torenen. Door de vastberaden uitdrukking op zijn gezicht zag hij er vervaarlijk uit. ‘Tia heeft mij, en op het ogenblik heeft ze niemand anders nodig.’

Inez’ mond vertrok, en ze keek hem giftig aan.

Voordat haar moeder nog meer kon zeggen, zette Tia een stap achteruit. ‘Het was fijn je vandaag te zien, Inez,’ zei ze beleefd, terwijl ze wegliep. ‘Ik voel me een slechte dochter,’ fluisterde ze tegen Alex. ‘Want ze laat me echt koud. Nou... nee, dat is gelogen. Op een gegeven moment was ik boos en verbitterd, en dat haat ik.’

Alex haalde een brede schouder op. ‘Daar heeft ze zelf voor gezorgd door je in de steek te laten, *bella mia*. Neem jezelf niet kwalijk dat je ook maar een mens bent.’

Meteen voelde ze zich getroost. Toen ze in zijn glanzende donkergouden ogen keek, maakte haar maag een radslag van opwindning. Ze voelde de inmiddels bekende vochtige warmte tussen haar benen en een knagend verlangen in haar lijf. Elke reactie leek versterkt door de rauwheid van haar turbulente emoties. Honger dreigde als vuur in haar op te laaien. Waarop zou ze die passie richten, wanneer ze Alex niet meer had? Op haar kind? Op iets anders wat haar belangstelling had?

Alex slikte moeizaam. Hij balde zijn hand tot een vuist en stak hem in zijn broekzak. Het was nu niet de juiste tijd of de juiste plek voor seks, en de vermoeidheid en stress waren van Tia’s fijnbesneden gezicht af te lezen. Hij zou willen dat ze niet langer gastvrouw hoefde te spelen. Hij wilde haar in zijn armen optillen en haar op een rustige, vredige plek neerleggen, zodat ze kon rusten. Omdat hij wist dat ze haar plicht zou doen, bleef hij aan haar zijde en handelde de lastigere gesprekken af die haar verdrietig maakten. Wanneer mogelijk drong hij erop aan dat ze ging zitten, en hij kon zijn opluchting nauwelijks verhullen toen mensen langzaam maar zeker vertrokken.

‘Ik denk dat ik vroeg naar bed ga,’ zei Tia onder het avondeten tegen hem. Ze schoof haar eten over haar bord heen en weer.

‘Goed idee. Het was een lange dag.’

‘Ik mis hem,’ bekende ze.

‘Ik ben nooit eerder in dit huis geweest zonder dat hij er was. Het voelt vreemd.’

Even later lag Tia in bad om tot rust te komen. Ondertussen maakte ze plannen voor de toekomst. Alex wilde hun kind niet, en haar ook niet, behalve voor de seks. Ze had beter verdiend en was niet van plan met minder genoeg te nemen. Ze moest sterk en zelfverzekerd zijn. Ze zou weggaan en met behulp van haar grootmoeders erfenis een nieuw, onafhankelijk leven voor zichzelf opbouwen, misschien wel het leven dat ze gehad zou hebben als ze Alex niet had ontmoet. Wat moest ze anders doen?

Alex was voornamelijk met haar getrouwd om Andrew een plezier te doen. Nu Andrew niet meer leefde, kon hij niet meer gekwetst en teleurgesteld worden door haar beslissing haar overhaaste huwelijk achter

zich te laten. Alex zou haar niet missen. Hij zou het veel te druk hebben met Grayson Industries. Hij wilde hun kind niet, kon zich er zelfs niet toe zetten over de baby in haar buik te praten. Haar enige optie was weggaan.

Hij zou niet het gevoel hebben dat hij iets tekortkwam, wanneer hij geen contact had met het kind dat hij per ongeluk had verwekt. Goed, hun kind zou een vader tekortkomen. Maar als Alex het niet zag zitten vader te zijn, zou zijn afwezigheid op de lange termijn dan niet minder beschadigend zijn?

In de warme badkamer stroomden de tranen over haar wangen. Hoe kon ze nu weggaan bij een man van wie ze hield? Ook al was het voor hen allebei het beste? Uiteindelijk zouden ze moeten scheiden, zodat ze vrij waren om met iemand anders een relatie aan te gaan. Maar ze dacht niet dat ze zich ooit nog eens aangetrokken tot iemand zou voelen, en ze kon niet eens denken aan Alex met iemand anders, anders ging ze kapot. Het enige waaraan ze op dat moment kon denken was Alex met zijn behaarde, gebruinde huid, warm en tegelijk ruw, zacht tegen haar aan, hoe bedwelmend hij smaakte, het brandende verlangen dat hij bij haar opwekte...

Ze tintelde van kop tot teen. Geïrriteerd klom ze uit de badkuip en wikkelde een badhanddoek om zich heen. In de slaapkamer bleef ze staan. Eén laatste nacht, dacht ze, al verklaarde ze zichzelf voor gek. Een laatste nacht met Alex. Waarom niet? Ze hield van hem en verlangde naar hem. Naderhand zou ze hem wel een brief schrijven om uit te leggen wat ze voelde, al zou ze hem niet alles vertellen. Als ze zou schrijven dat ze van hem hield, zou hij zich vast schuldig voelen. Nee, ze zou hem vertellen dat ze haar vrijheid nodig had, dat het leven te kort was om het te verdoen, dat ze er altijd van had gedroomd een leven voor zichzelf op te bouwen en alleen te wonen. Dat zou de waarheid zijn, al ontbraken er een paar saillante feiten.

Gekleed in een badjas liep ze de gang in naar de slaapkamer waarvan ze wist dat Alex er sliep en liep naar binnen. Alex lag in zijn boxershort op bed het zakelijke nieuws te kijken. Met de witte linnen lakens als achtergrond was hij een toonbeeld van mannelijke perfectie. 'Ik wil vannacht niet alleen zijn.'

Alex was volkomen overdonderd. Hij ging rechtop zitten en keek met grote ogen naar Tia, die de ceintuur van haar badjas losmaakte en de jas in

een hoopje op de grond liet vallen. Hij kon niet geloven wat hij zag, want gewoonlijk was Tia vertederend zedig, en nu stond ze naakt onder de lichten. En wat was dat licht goede vrienden met haar porseleinblanke huid, glanzend als parels, haar honingblonde, zijdezachte haar en de volle borsten met hun roze puntjes, die bij elke beweging die ze maakte bewogen. Doorgaans hield hij niet van verrassingen, maar op dat moment had hij het gevoel dat hij in de zevende hemel was beland. Snel zette hij de tv uit. ‘Ik ben helemaal van jou, *bella mia*,’ zei hij schor. Het kloppende gevoel in zijn kruis reageerde alarmerend snel op de waarderende blik waarmee hij haar bekeek.

Tia klom op het bed en liet zich als een sirene over hem heen glijden. Toen ze zich omlaag boog, streken haar tepels over zijn borstkas, en ze drukte haar volle roze lippen op de zijne. Hij trok haar op zich, en ze vond het heel opwindend dat hij zich bijna niet kon inhouden. Bazig als altijd legde hij haar zo neer als hij wilde en trok een sensueel pad over haar kronkelende lijf, van haar elegante sleutelbeenderen naar haar harde tepels en toen helemaal omlaag naar het tere vlees tussen haar dijen. ‘Ik wilde nu eens de baas zijn.’

‘Een andere keer,’ gromde Alex, die moeite moest doen om zich te beheersen. Hij streelde haar vochtige, uitnodigende kern. Haar gehijg ging recht naar zijn kruis, waardoor hij zo hard werd als staal.

‘Wanneer dan?’ Ze streek wanhopig met een hand over zijn gespierde schouders en stopte haar vingers in zijn haar, de enige twee delen van hem waar ze bij kon.

‘Ik ben nu niet in staat te bekvechten.’ Hij zette haar met een kloeke beweging op haar knieën neer en stootte zich in haar.

Ze slaakte een kreet, zo heerlijk voelde het. Plots besepte ze dat ze deze intimiteit nooit meer met Alex zou beleven. Bij zijn volgende stoot reageerde haar lijf nog heftiger. Ze welfde haar rug, toen ze dreigde te verdrinken in de tintelende golven genot. Haar hele lijf was heet van een onbedwingbare hunkering. ‘Waag het niet te stoppen!’ bracht ze kreunend uit, nauwelijks wetend wat ze zei.

Alex stopte inderdaad niet. Met elke bevredigende stoot in haar lichaam vervaagde de lange, trieste dag een beetje meer. Dat Tia zo naar hem verlangde, verbijsterde hem, want toen hij haar eerder had uitgelegd wat hij voor haar voelde, had ze hem met haar tamme reactie teleurgesteld. Hun

allesoverheersende passie vlamde op tot een laaiend vuur dat geen van beiden kon onderdrukken. Sidderend bereikten ze samen hun hoogtepunt, en Alex kreunde iets in het Italiaans.

Toen Tia van hem wegschoof, strekte Alex een arm uit en trok haar naar zich toe. Hij wist dat ze die intimiteit nodig had en verzette zich tegen zijn eigen ongemakkelijke gevoel. Hij had het niet fijn gevonden gescheiden van haar te slapen, maar het was een noodzakelijk offer geweest. Door Andrews dood was ze erg neerslachtig geworden, en hij wist niet of hij het bed met haar kon delen zonder 's nachts naar haar te reiken.

‘Dank je wel,’ zei ze zacht. ‘Dat was heerlijk.’

‘Je hoeft me niet te bedanken voor iets waarvan ik zelf zo geniet.’

‘Jij hebt mij ook ooit bedankt.’

Dat kon hij zich niet herinneren. ‘Echt?’

‘Ja,’ fluisterde ze. Ze maakte zich los en liet zich uit bed glijden, wetend dat ze die brief moest schrijven en plannen moest maken.

‘Dat had ik niet moeten doen,’ zei Alex schor. ‘Soms doe ik dingen verkeerd zonder dat het mijn bedoeling is.’

Tranen prikten in Tia's ogen, want met een kindje was er geen ruimte om dingen verkeerd te doen. Het was verkeerd gegaan voor haar, en ook voor hem, vermoedde ze, want waarom zou hij anders niet over zijn jeugd willen praten? Ze was vastbesloten het voor haar kind niet verkeerd te laten gaan, zelfs als ze daarvoor moest weggaan bij de man van wie ze hield. Haar kind zou er niet voor boeten, nu niet en ook niet in de toekomst, als zij zo dom was geweest de verkeerde man te kiezen om lief te hebben en mee te trouwen. Dat was haar fout, een fout die zijn weerslag zou hebben op de hele jeugd van haar kind en een litteken zou achterlaten dat nooit zou vervagen.

Hoofdstuk 9

Negen maanden na Tia's verdwijning rondde Alex zijn laatste telefoontje af en staarde naar zijn bureau. De moeder-overste had beloofd dat ze contact met hem zou opnemen als ze iets van Tia hoorde, en dat had ze niet gedaan. Inez Santos had door de telefoon gesnauwd dat ze nog steeds niets van haar dochter had gehoord en er ook niet op zat te wachten. Tia had niemand in vertrouwen genomen.

Het spoor, als je daar al van kon spreken, liep dood. Tia was met een koffer en Teddy in een taxi vertrokken. Die had haar naar het station gebracht, waar ze de trein naar Londen had genomen. Een paar weken later was ze mogelijk gezien in een trein richting Devon. Hij mocht blij zijn dat ze dat geld van haar grootmoeder had geërfd en daar nu waarschijnlijk van leefde. Het betekende dat ze in ieder geval niet aan de grond zat. Maar ze had niet één keer de creditcards gebruikt die hij haar had gegeven of geprobeerd toegang te krijgen tot het aanzienlijke privé-inkomen dat Andrew voor haar had geregeld. Nee, ze had alles wat Alex en Andrew haar hadden gegeven afgewezen en was weggegaan.

De brief die ze had achtergelaten liet Alex niet los. Wat ze schreef was zo ongezouten, zo oprecht. *Je wilt me niet echt*. Dat zei alles wat hij behoefde te weten over hoe hij het als echtgenoot had gedaan, of niet soms? Hij was meer dan drie maanden met Tia getrouwd geweest, en dat was de indruk die hij bij haar had achtergelaten. *Je bent met me getrouwd om Andrew een plezier te doen*. Nee, dat was niet zo, maar hij moest haar vinden om haar dat te kunnen vertellen. *Je wilt geen vader zijn*. Dat had ze goed. *Je wilt ons kind niet*. Dat had ze mis. Hij had die mannenmodus aangezet waarin je deed alsof je sterk was in plaats van toe te geven dat je bang was en weifelde, en daarmee had hij zijn eigen glazen ingegooid. Tia begreep het niet, omdat hij haar niet had verteld wat ze moest weten om het te kunnen begrijpen. En nu was het te laat.

Alex hief zijn kin. Zijn knappe gezicht stond grimmig. Nee, het zou nooit te laat zijn, want hij gaf niet op. Wanneer iets echt belangrijk voor hem was, weigerde hij een nederlaag te accepteren. Vroeg of laat zou hij een stukje

informatie vinden dat hem naar zijn weggelopen bruid zou leiden. En dan zou hij geconfronteerd worden met zijn grootste uitdaging: haar overhalen mee naar huis te komen. Haar, Teddy en hopelijk hun kind. Zou de bevalling goed verlopen zijn?

Ja, het zou de grootste uitdaging van zijn leven zijn om zijn gezinnetje naar huis te brengen, naar Redbridge. Tia had immers nooit echt met hem willen trouwen. Ze wilde niet gebonden zijn aan een echtgenoot, en als ze een paar maanden had genoten van een vrij leven, moest hij daar tevreden mee zijn. Wat Alex het meest dwarszat, was het vermoeden dat Tia wel met hem getrouwd had willen blijven als hij het langzamer aan had gedaan met haar.

Tia ritste Sancha Mariana Leonelli liefdevol weer in haar slaapzak en legde haar in haar reiswieg neer. Daar zou ze slapen, terwijl haar moeder ging bakken.

Moeder zijn was heel anders dan ze had verwacht. Ze was bij lange na niet voorbereid geweest op de intense vreugde die door haar heen was getrokken toen ze het gezichtje van haar dochter voor het eerst zag, of op de paniek die haar bij Sancha's eerste verkoudheid in zijn greep nam. Maar na drie maanden moederschap was ze wat relaxter geworden. Toch werd ze nog steeds emotioneel. Toen Sancha haar donkere ogen opende, die ze net als haar blauwzwarte haar van haar vader had geërfd, kromp Tia's hart ineen. Er prikten soms nog steeds tranen in haar ogen, want ze had nu wel door dat de tijd niet alle wonden heelt.

Zelfs na negen maanden zonder Alex had ze nog hartzeer. Toch had ze in die maanden van onafhankelijkheid veel prettige dingen ontdekt, en ze had heel hard gewerkt om de dagen sneller te laten verstrijken. En hoe fijn een wandeling door zonverlichte bevroren weilanden of hard werken ook was, ze miste Alex er geen greintje minder door.

Ze had hem het ergst gemist toen ze van Sancha was bevallen. Doordat ze op zwangerschapsgym had gezeten en een paar vrienden had gemaakt, was ze in het ziekenhuis niet helemaal alleen geweest. Maar door de afwezigheid van de man van wie ze hield had ze zich pijnlijk geïsoleerd gevoeld. Ze wist dat dat ironisch was, want Alex wilde haar noch haar kind. Als hij het had geweten, zou hij heel blij zijn geweest dat hij de drukte rond

een bevalling niet had hoeven meemaken, en ook de chaotische periode daarna niet, toen ze had moeten leren leven met een pasgeboren baby.

In de zomer waren er veel toeristen in het pittoreske dorp met zijn eeuwenoude kerk waarnaar ze was verhuisd. Ze had een klein hoekhuis gekocht met een aangrenzende tearoom, die ze in de lente wilde openen. In de winter had ze traditionele Braziliaanse taarten gebakken voor een kerkbazaar, en toen er verzoeken waren binnengekomen voor verjaardagstaarten en chique desserts, had ze die gemaakt. Uiteindelijk had ze zich ervoor laten betalen. Voordat ze er erg in had, gingen haar baksels als de spreekwoordelijke warme broodjes over de toonbank en kon ze de vraag nauwelijks nog bijbenen.

Het verbaasde haar dat een talent dat ze niet eens als talent had beschouwd nu voor een goed inkomen zorgde. Ze had aan zuster Mariana's zijde leren bakken, en de prachtige taarten die ze nu bakte waren ooit in het klooster een traktatie voor 's avonds geweest. Ze bakte van alles en nog wat, van kokoscake tot taart met passievruchtenmousse en briochegebak, dat gesneden en geroosterd kon worden voor het ontbijt en geserveerd met fruit en room. Ze was van plan haar taarten de pijler te maken van haar aanbod in de tearoom, wanneer die openging. En met dat in haar achterhoofd had ze een vrouw uit het dorp ingehuurd om met haar samen te werken.

Hilary was een energieke brunette die geweldig kon bakken. Met haar ervaring in catering had ze Tia geholpen bij haar contacten met leveranciers en klanten. Ook had ze haar geholpen met de arbeidsinspectie- en hygiënevoorwaarden waaraan ze moest voldoen voordat de tearoom geopend kon worden.

'Sancha slaapt nu al de hele nacht door,' merkte Hilary afgunstig op. Zelf had ze een onstuimige jongen van drie, die haar nog steeds gebroken nachten bezorgde.

'Ik voel me een volkomen ander mens,' antwoordde Tia. 'De eerste paar maanden was ik doodop. Zelfs 's ochtends opstaan was een uitdaging. Zonder jou had ik dit allemaal niet gered.'

'Nee, zonder je ongeloofelijke taarten had je dit niet gered,' zei Hilary met een glimlachje. 'Niet veel vrouwen zouden zoveel hebben bereikt als jij, en dat in een paar korte maanden. Zeker niet als zwangere in hun eentje. Denk je dat je man je uiteindelijk zal komen opzoeken?'

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ze wat opgelaten. Ze zou willen dat ze tegen Hilary had kunnen liegen, had kunnen doen alsof Sancha het gevolg was van een onenightstand. In plaats daarvan had ze toegegeven dat haar huwelijk was kapotgegaan toen ze een man die het vaderschap niet zag zitten had verteld dat ze zwanger was. ‘Thee?’

‘Ook al was hij er niet happig op vader te zijn, hij is vast nieuwsgierig. Ik vind dat je hem een kans moet geven, of er in ieder geval over moet nadenken.’ Hilary ging met haar thee en wat papierwerk aan de tafel zitten. ‘Maar wat weet ik nou? Ik heb het er in mijn eigen huwelijk niet bepaald goed afgebracht.’

Starend uit het raam dronk Tia haar thee en piekerde over de verwarrende gedachten die Hilary met haar opmerking had losgemaakt. Sancha was ook Alex’ dochter. Had ze hem wel een eerlijke kans gegeven wat het ouderschap betrof? Nee. Ze wist dat ze hem helemaal geen kans had gegeven. Goed, hij was niet enthousiast geweest over haar zwangerschap, maar zouden zijn bezwaren niet smelten als sneeuw voor de zon wanneer hij zijn dochttertje in het echt zag? En wanneer was ze van plan hem die kans te geven?

Waarom had ze negen maanden geleden niet bedacht wat fair was tegenover Alex? Ze had haar conclusies getrokken en had er vol emotie naar gehandeld, wat nooit verstandig was. Alles was ook zo snel achter elkaar gebeurd: haar huwelijk, haar zwangerschap, Andrews overlijden en testament, en haar verwarrende ontmoeting met haar moeder. Zou ze bij Alex zijn weggegaan als ze de tijd had genomen om kalmer over alles na te denken? Zou ze dan niet besloten hebben dat het redelijker was met Alex te praten en hem hoor en wederhoor te bieden? Haar geweten waarschuwde haar steeds vaker dat ze niet zozeer was weggegaan als had gemaakt dat ze wegwam uit een situatie waarin ze zich gevangen en machteloos had gevoeld.

Maar of ze het nu leuk vond of niet, Sancha was ook Alex’ kind. Ze had zijn rechten genegeerd en de hare voorrang gegeven. En hoe zat het met de scheiding die hij nu waarschijnlijk wilde? Hij wilde vast graag zijn vrijheid terug, wat door haar verdwijning een stuk lastiger werd.

Tia schaamde zich voor de waarheid: ze wilde niet van Alex scheiden, zodat hij iets met een andere vrouw kon beginnen. Hoe kon ze nou zo

egoïstisch zijn? Zij was toch degene die was weggegaan? Hij had recht op zijn vrijheid.

Negen maanden geleden had ze haar leven in eigen handen genomen, en nu moest ze erkennen dat ze zich niet langer kon verschuilen, dat ze de consequenties van haar actie onder ogen moest zien. En de allereerste stap in dat proces was contact opnemen met Alex. Terwijl Hilary van haar thee nipte, pakte Tia haar telefoon. Voordat ze de moed verloor, zocht ze Alex' nummer, stuurde hem een sms met een foto van Sacha, haar adres en het alias dat ze had gebruikt om niet gevonden te kunnen worden. In het dorp stond ze bekend als Tia Ramos. Ramos was haar moeders meisjesnaam.

Alex ontving het sms-bericht midden in een vergadering. Zijn woede kende geen grenzen, toen hij naar de eerste onscherpe foto van zijn dochter keek. Sancha. Ze keek met grote donkere ogen in de camera en had een verbazend serieuze gezichtsuitdrukking voor een baby. Sancha Leonelli. Nadat hij het hele bericht van zijn weggelopen vrouw had gelezen, drong tot hem door dat ze zich net zo rigoureuus van de naam Leonelli had ontdaan als van haar echtgenoot. Een nieuwe golf woede dreigde hem te overspoelen. Een sms-bericht! Niet eens een telefoontje. Was hij na negen maanden stilte niet meer waard dan dat? Negen maanden van voortdurende zorgen, waaraan een minder sterke man kapot zou zijn gegaan? Een sms'je... Knarsetandend sprong hij op en beende zonder ook maar een verontschuldiging voor zijn vertrek de vergaderruimte uit.

Het verbaasde Tia een beetje dat Alex niet op haar bericht reageerde. Had hij soms zijn nummer veranderd? Had hij hun huwelijk zo radicaal achter zich gelaten dat hij haar sms-bericht geen onmiddellijk antwoord waard vond? Haar gezonde verstand zei haar dat Alex net een eerste glimp van zijn dochttertje had opgevangen en waarschijnlijk woedend op haar was. Nerveus piekerde ze over die mogelijkheid. Nadat ze Sancha voor de nacht in bed had gestopt, besloot ze bezig te blijven. De keuken van de tearoom waar ze al haar bakwerk deed, was via een deur met haar huis verbonden. Zolang ze tijdens het werken de babyfoon aan had, kon ze haar dochttertje horen wanneer ze wakker werd. Overdag lag Sancha in haar reiswieg en hield ze haar bij zich in de buurt.

Ze was druk bezig met het glazuren van een chocoladetaart, toen ze de voordeurbel hoorde rinkelen. Snel liep ze haar huis in om te zorgen dat Sancha niet wakker werd van het geluid. Toen ze de deur opende en Alex

zag staan, was ze met stomheid geslagen. Het laatste wat ze van hem had verwacht, was dat hij zo snel en onverwacht zou langskomen.

‘Kijk, daar hebben we de keukenprinses,’ zei Alex spottend. Hij liet zijn donkere ogen over haar met bloem besmeurde neus, haar wulpse mond en de vormeloze koksoverall gaan. Voor zijn aankomst had hij haar nagetrokken, waardoor hij wist dat ze taarten bakte. Het irriteerde hem dat hij niet had geweten dat ze kon bakken, en ook dat ze nog nooit een poging had gedaan iets voor hem te bakken.

Tia kreeg een kleur. Ze was blij dat ze haar koksmuts had afgezet voordat ze naar de voordeur was gelopen. Toch bracht ze haar handen omhoog om het haar glad te strijken dat netjes om haar hoofd was gevlochten. Staand onder het voordeurlicht zag Alex er fantastisch uit, met zijn glanzende blauwzwarte haar, zijn engelengezicht met de hoge jukbeenderen en een baardschaduw die het contrast tussen zijn hoekige kaken en zijn brede mond met de volle lippen benadrukte. Ze kreeg een droge mond.

‘Of misschien ben je Heidi en ga je zo jodelen,’ bracht Alex met opeengeklemd kaken uit.

‘Heidi?’ Tia fronste haar wenkbrauwen. In haar jeugd was ze dat boek niet tegengekomen. Ze staarde hem aan en wenste dat ze netjes gekleed was, met hakken aan haar voeten, in plaats van gemakkelijk en warm in een jeans, een wintertrui en ballerina’s.

‘Het komt vast door die schattige meisjesachtige vlechten,’ merkte Alex sarcastisch op. Hij kwam naar voren om haar te dwingen achteruit te gaan. Een vlaag koude lucht kwam met hem mee het huis in. ‘Zo zie je eruit alsof je tien bent.’

Tia week een paar passen achteruit en duwde de deur achter hen dicht. ‘Je had me moeten laten weten dat je kwam,’ zei ze defensief.

‘Sorry. Die negen maanden radiostilte van jouw kant hebben korte metten gemaakt met mijn goede manieren.’

Opnieuw begon ze te blozen, want er was niet veel wat ze ter verdediging kon zeggen. Ze had zo vaak gemijmerd over hoe het zou zijn om Alex weer te zien, en nu beseft ze dat ze het al die keren mis had gehad. Ze was heel zenuwachtig. Wat ze was vergeten, was de fysieke impact die hij op haar had, dat haar hart zo snel van hem ging kloppen dat haar huid er klam van werd. Omdat ze zich er ongemakkelijk bij voelde, deed ze snel de deur naar de woonkamer open. ‘Sorry dat ik niet eerder contact met je heb

opgenomen,' zei ze gespannen. 'Ik wist niet wat ik moest zeggen. Dat is geen excuus, weet ik, maar –'

Alex onderbrak haar. 'Dat heb je goed. Het is geen excuus. Anders had ik het als eerste gebruikt. Ik wist niet wat ik moest zeggen toen je me vertelde dat je zwanger was. En *Dio mio*, wat heb je me voor dat gebrek aan verbale behendigheid laten boeten.'

Nogmaals op het verkeerde been gezet sloeg Tia haar handen voor zich ineen. 'Ik wilde geen onverschillige vader voor mijn kind.'

'Hoezo nam je aan dat ik onverschillig zou zijn?' beet hij haar toe. 'En waar is mijn dochter? Ik wil haar zien.'

'Ze ligt te slapen.' Tia slikte moeizaam. Ze was het niet gewend door Alex aangevallen te worden. Haar huid werd klam en koud.

Verwachtingsvol ging Alex bij de deur naar de hal staan. 'Ik kan heel stil zijn.'

'Alex, ik –'

'Ik heb er maanden op gewacht, en daar ben ik nu klaar mee,' zei hij ongeduldig. 'Wanneer is ze geboren?'

Tia gaf hem de geboortedatum van hun dochter.

'Ik ben al die tijd doodongerust geweest over je,' zei hij kortaf. 'Ik vroeg me af of je ziek was, in het ziekenhuis lag, regelmatig naar de dokter ging voor controles... Ik vroeg me zelfs af of je misschien een miskraam had gehad.'

'Sorry. Ik had eerder iets van me moeten laten horen.' Ze liep de smalle trap op en ging bij de deur van Sancha's slaapkamertje opzij, zodat hij haar voor kon gaan.

Alex had gedacht dat zijn boosheid wel zou wegtrekken wanneer hij eenmaal het huis was binnengegaan. Maar dat hij door zijn vrouw was begroet alsof alles normaal was, terwijl het dat allesbehalve was, irriteerde hem. Wat niet hielp, was dat hij had moeten vragen of hij zijn dochttertje mocht zien. De laatste druppel was het verstikkend kleine kamertje waarin ze lag. Woede trok door zijn lijf. Als kind had hij zelf zo weinig gehad; nu hij zelf een kind had, wilde hij dat ze alles had, en daarbij hoorde ruimte, comfort en alle materiële voordelen die hij haar kon bieden. Nu stond hij in een kamertje dat net groot genoeg was voor een ledikant en een ladekast. Het was schoon en toereikend, maar voor hem voldeed het niet. 'Justitie

staat erg negatief tegenover moeders die vaders alle toegang tot hun kinderen ontzeggen.'

Het bloed verkilde in Tia's aderen, want wat ze hoorde was een dreigement. 'Toen ik wegging, dacht ik dat dat het beste was voor ons allemaal. Ik dacht dat je haar niet wilde, dat je de verantwoordelijkheid niet wilde.'

'Dat heb ik toch nooit gezegd? En ik heb ook nooit voorgesteld een abortus te laten plegen of iets dergelijks,' bracht hij haar op felle toon in herinnering. Aarzelend liep hij naar het ledikant toe, en hij keek omlaag naar de slapende baby. Het licht op de overloop bescheen haar gezichtje, de wimpers op de blozende babywangetjes en het rozenknopje dat haar mond was. Het plotselinge beklemmende gevoel op zijn borst dwong hem diep in te ademen om zichzelf te kalmeren. Sancha was heel klein, en haar korte, warrige, zwarte haar stak alle kanten op, wat een komisch gezicht was. Haar handje lag als een kleine zeester op de matras. 'Ze is... prachtig.' Hij fluisterde het woord bijna.

'Ze lijkt precies op jou,' zei Tia nerveus. Ze was nog steeds duizelig van zijn verwijzing naar justitie en ouderlijke rechten.

'Wat staat er op de geboorteakte?'

'Sancha Mariana Leonelli. Ik kende geen familienamen van je, dus die kon ik haar niet geven. De zusters zijn de enige familie die ik ooit heb gekend.'

'Ik zou niet willen dat ze een naam uit mijn familie had,' bekende Alex met een rauwe ondertoon in zijn stem. Hij liep terug naar de deur. 'Ik heb er geen goede herinneringen aan die ik aan de volgende generatie zou willen doorgeven.'

Tia beet op haar onderlip. 'Dat vermoeden had ik al.'

'Daarom vond ik het zo moeilijk me voor te stellen dat ik vader werd.' Snel liep hij de trap af. Hij vond het lastig zich zo kwetsbaar op te stellen. 'Eigenlijk kon ik het me helemaal niet voorstellen. Ik vond het een te beangstigend idee.'

'O, Alex,' fluisterde Tia. 'Waarom heb je me dat niet verteld? Het maakte mij ook nerveus dat ik moeder zou worden. Ik was bang dat ik het niet zou aankunnen, dat ik me niet zou kunnen hechten aan mijn kindje, omdat Inez zich ook nooit echt aan mij heeft gehecht.'

‘Mijn achtergrond is een stuk minder presentabel dan die van jou. Omdat ik er nog nooit met iemand over heb gepraat, vind ik dat nu des te lastiger. Mijn tante wilde het niet weten, en Andrew zei dat ik mijn verleden beter begraven kon laten, dus hield ik mijn ervaringen voor me.’

Tia was ontzet dat een duidelijk beschadigd kind gedwongen was geweest zijn pijnlijke ervaringen geheim te houden. ‘Volgens mij was dat niet de juiste aanpak.’

‘Dat weet ik niet.’ Grimmig schudde Alex zijn hoofd. ‘Als ik was aangespoord om te praten en na te denken over wat er was gebeurd, was ik er misschien in gaan zwelgen, wat nog erger zou zijn geweest. In het begin had ik nachtmerries, en die heb ik zo nu en dan nog steeds.’

‘Ik weet nog dat je een keer naar hebt gedroomd.’

Hij knikte. ‘Op die nachtmerries na lukte het me door te gaan met mijn leven, zonder om te kijken. Maar mijn ervaringen zorgden er wel voor dat ik niet van plan was om ooit zelf kinderen te hebben. Er zit slecht bloed in me, en dat wilde ik niet doorgeven.’

“‘Slecht bloed’ bestaat niet,” zei Tia, die plaatsvervangend boos was. ‘Wie heeft die uitdrukking gebruikt?’

‘Mijn tante. Carina verwachtte dat ik elk moment gewelddadige, criminele trekken zou kunnen vertonen die ik van mijn vader had geërfd. Ze vertrouwde me nooit, en dat liet ze me ook nooit vergeten.’

Tia, die het zinloos vond hem te vertellen wat ze van zijn tantes houding vond tegenover het kind dat aan haar zorgen was toevertrouwd, ademde langzaam en diep in. ‘Was je vader gewelddadig?’

‘Heel erg. Hij was een alcoholist en een tiran. En dat terwijl hij uit een fatsoenlijke familie kwam. Hij was de zoon van een gerespecteerd zakenman. Helaas werd hij op jonge leeftijd een gewelddadige drugshandelaar. Zijn familie zette hem de deur uit, en toen pakte hij aan met mijn moeder, die in haar jeugd al net zo onhandelbaar was. Ze vertelde me ooit dat hij haar had verkracht en ik het gevolg daarvan was,’ zei hij bruusk. ‘Zelf vermoed ik dat dat gewoon haar excuus was om zich in te laten met een kwaadaardige loser. Ik zal het nooit weten, want ze zijn nu allebei dood, en de waarheid is met ze gestorven.’

‘O, Alex,’ zei Tia zacht. ‘Wat vreselijk om zoiets tegen een onschuldig kind te zeggen.’

Alex, die bij het raam stond, verstrakte. ‘Hij vermoordde haar toen ik twaalf was, tijdens een van hun vele ruzies om geld. Ik was erbij. Hij kreeg levenslang, en daardoor belandde ik uiteindelijk in Engeland bij mijn tante. Een paar jaar later stierf hij in de gevangenis.’

Met die paar korte zinnen onthulde hij zoveel, dat het Tia duizelde. Wat hij had meegemaakt was veel erger dan ze had gedacht. Hij had zijn vader zijn moeder zien vermoorden en was vervolgens de verantwoordelijkheid van zijn tante geworden. ‘Je was vast getraumatiseerd,’ zei ze met trillende stem.

‘Reken maar. Gelukkig kwam ik eroverheen en vond ik mijn draai in mijn nieuwe leven,’ zei Alex kortaf. Hij wilde haar medelijden niet. ‘Eerlijk gezegd was dat nieuwe leven een heel stuk beter dan het oude. Meer dan genoeg eten, een comfortabel bed, geen slaag, geen intimidatie door de politie, geen gepest op school. Vergeleken met wat ik gewend was, was het de hemel op aarde.’

‘Ik vind het zo erg voor je, Alex,’ zei ze zacht. ‘Ik had geen idee.’

‘Hoe kon je het ook weten? Het is geen informatie die ik met anderen deel, en het is mijn verleden, niet mijn heden,’ zei hij op besliste toon. ‘Ik heb het nu alleen opgerakeld om je uit te kunnen leggen waarom ik niet erg enthousiast was bij het idee dat ik vader zou worden. Ik heb geen mannelijke rolmodellen in mijn familie. Mijn enige rolmodel kreeg ik toen ik wat ouder was, Andrew, en zelfs hij bleek niet helemaal de man te zijn die ik had gedacht. Ik was bang dat ik een waardeloze vader zou zijn.’

‘Maar je bent je vader niet. Je hebt niets van zijn gewelddadigheid in je. Zelfs vanavond, nu je zo boos op me bent, heb ik me nog niet één keer fysiek bedreigd gevoeld door jou.’ Hoe graag ze hem ook wilde vragen op wat voor manier haar grootvader hem had teleurgesteld, ze wilde niet te veel tegelijk vragen van een man die haar alleen vertelde wat hij tot nog toe had verteld omdat hij voor zijn gevoel geen andere keus had. ‘Je bent integer, betrouwbaar en gezagsgetrouw.’

‘En toch is mijn vrouw weggegaan bij die eerlijke, integere, niet-gewelddadige man, heeft ze zich voor me verscholen en is ze zo lang weggebleven als ze kon.’

Tia’s gezicht vertrok. ‘Dat is een heel ander verhaal. Dat ik ben weggegaan heeft met mezelf te maken, niet met jou. Ik was heel onzeker en

verward over alles in mijn leven. Het veranderde allemaal zo snel, en toen overleed Andrew en flippte jij omdat ik zwanger was –’

Boos onderbrak hij haar. ‘Ik flippte niet.’

‘Jawel. In stilte,’ zei ze. ‘En ik wilde dat ons kind net zo gewenst was door jou als door mij. Wij waren immers niet gewenst, en dat heeft niet echt goed uitgepakt voor ons. Ik wilde dat ons kind alles zou hebben wat wij niet hadden, om te beginnen liefhebbende, betrokken ouders.’

‘Je gaf me geen kans,’ zei hij fel. ‘Andrew was net overleden. Ik wilde je niet belasten met mijn achtergrond, boven op alles waar je al doorheen ging. Je was zwanger, en daar probeerde ik zo goed mogelijk mee om te gaan.’

‘Wat betekende dat je deed alsof het niet was gebeurd,’ merkte ze treurig op. ‘Daar kon ik niet tegen. Ik moest mijn kind op de eerste plaats zetten, en ik wist dat ik sterker moest zijn. Bij jou kon ik niet sterker worden, omdat je zo druk bezig was voor me te zorgen dat ik niet kon leren zelf dingen te doen. Ik dacht aan Inez, die haar hele leven een man nodig heeft gehad om op te leunen. Zo zwak wilde ik niet zijn.’

‘Het is niet zwak om op me te leunen,’ gromde Alex. Ineens ging de bel. ‘Wie is dat?’

‘Waarschijnlijk een klant die zijn bestelling voor een feest wil op halen. Wacht even. Ik ga het afhandelen.’

Maar Alex was te nieuwsgierig over het leven dat Tia zonder hem had opgebouwd. Hij zag haar een man van ergens in de dertig begroeten en door een ruime cateringkeuken lopen om een stel taartdozen te pakken. Zijn gezicht verstrakte, toen hij ze met elkaar hoorde praten alsof ze oude vrienden waren. Zodra ze haar klant had uitgelaten, stapte hij de woonkamer weer in. ‘Wie was dat? Hij stond met je te flirten.’

‘Echt? Volgens mij niet, hoor.’ Het idee amuseerde haar. De afgelopen maanden had ze wel het een en ander geleerd. Nu wist ze wanneer een man met haar flirtte en wanneer ze het al te familiair gedrag beter een halt kon toeroepen, voordat iemand het verkeerde idee kreeg. ‘Hij is getrouwd en heeft vijf kinderen. Dit is hun derde verjaardagsfeest in net zoveel maanden. Ik heb hem dus aardig goed leren kennen.’

‘Hoeveel mannen heb je goed leren kennen?’ vroeg hij koeltjes.

Openlijk geschokt keek Tia hem aan.

‘Het ligt toch voor de hand dat ik dat vraag? Ik hou van eerlijkheid,’ zei hij ijzig.

Tia kreeg een kleur. ‘Er is niemand... Er is niets gebeurd,’ zei ze zacht. ‘Ik weet heel goed dat ik nog getrouwd ben.’

‘Idem dito,’ zei Alex kortweg. ‘Als je je vrijheid wilde, had je het maar hoeven zeggen. Dan hadden we met een stuk minder stress en drama uit elkaar kunnen gaan.’

Alle kleur trok uit haar gezicht weg. ‘Wil je dat? Uit elkaar gaan?’

Alex keek haar recht in de ogen. ‘Ik ben nog steeds zo boos op je dat ik niet weet wat ik wil.’

‘Boos?’

‘Heel boos. Misschien ben jij die laatste nacht vergeten; ik niet.’

Ze werd vuurrood. Het was alsof haar hele lijf brandde van schaamte.

‘Het laatste wat ik de volgende ochtend verwachtte, was die brief. Waarom die afscheidsseks?’

‘Daar wil ik het niet over hebben.’

Alex ging voor de deur staan, zodat ze niet weg kon. ‘Ik ben bang dat je over een heleboel zal moeten praten waarover je het niet wilt hebben, voordat ik je met rust laat. Ik heb recht op de waarheid, Tia. Ik heb altijd geprobeerd eerlijk tegen je te zijn.’

Beschaamd wendde Tia zich af. Ze had zich vaak ongemakkelijk gevoeld, wanneer ze terugdacht aan die avond na de uitvaart en hoe schaamteloos ze zich op hem had gestort. ‘O, lieve hemel, ik verlangde naar je. Nou goed?’ riep ze uit.

‘Dat verlangen was meer dan goed, maar dat je daarna bent weggegaan niet,’ zei Alex op ijzige toon. ‘Dat je me niet de kans hebt gegeven je zorgen weg te nemen was ook heel oneerlijk. Het is niet in beleefde bewoordingen uit te drukken waar ik in die maanden doorheen ben gegaan, hoe erg ik me zorgen maakte. De pers speculeerde dat je me had verlaten omdat ik je belazerd had met je erfenis en sprong gretig in op het verschil tussen jouw jeugd in een klooster en mijn dagen van seksuele vrijheid.’

‘Dat wist ik niet!’ riep ze ontzet uit. ‘Ik lees niet veel kranten en heb gezorgd dat ik hier niet te veel opval. Er heeft maar één foto van me in de krant gestaan, die bij het feest van Grayson, en niemand zou die vrouw in designkleding associëren met de vrouw die ik nu ben. Ik probeer hier geen aandacht te trekken met mijn kleding en zo.’

Alex wist niet of hij haar moest vertellen dat niets de aandacht kon afleiden van de pure symmetrie van haar fijne gelaatstrekken, de zuiverheid

van haar huid en haar slanke, soepele lijf. 'Dat betekent gewoon dat je hier met Sancha een leugenachtig leven leidt.'

Verontwaardigd zei ze: 'Wat bedoel je daar nou mee?'

'Dat je hoe dan ook een heel rijke erfgename en mijn vrouw bent. Je kunt niet ontsnappen aan wie je bent, tenzij je teruggaat naar Brazilië en weer in het klooster trekt. Dit is jouw leven en het mijne.'

Plots klonk er geïrriteerd geblaf. 'O, ik was Teddy vergeten! Ik heb hem in de tuin gelaten toen ik die taarten in een doos stopte.' Snel liep ze langs hem heen. Een paar tellen later stoof Teddy de kamer binnen. Zodra hij de onverwachte bezoeker zag, bleef hij grommend staan. Toen kwam hij dichterbij om aan Alex' broekspijpen te snuffelen.

'Ben je sinds onze laatste ontmoeting soms erger tegengekomen?' vroeg Alex, die voorzichtig zijn hand omlaagstak en Teddy een klopje op zijn kop gaf. De terriër maakte geen aanstalten te grommen of te bijten.

'Sinds we hier wonen is hij veel meer gewend geraakt aan mensen. Ik ga regelmatig met hem wandelen.' Rusteloos beende Tia door de kamer. 'Wat nu, Alex?'

'Wil je vooraf een lijst met eisen van me?' vroeg hij. 'Goed dan. Ik wil dat je naar huis komt, zodat ik mijn dochter kan leren kennen.'

'Redbridge Hall is niet mijn huis.'

'Al heb ik de afgelopen negen maanden jouw personeel betaald, juridisch en in alle andere opzichten is Redbridge van jou, totdat je het verkoopt of het op een andere manier van de hand doet. Waarschijnlijk beperkt het testament wat je ermee kunt doen, want Andrew wilde dat het landgoed in de familie blijft.'

'Heb jij het personeel betaald?'

'Tja, iemand moest de verantwoordelijkheid voor hen op zich nemen,' merkte hij droogjes op. 'Je grootvader had veel mensen in dienst, en er zijn verschillende bedrijven op het landgoed.'

Alle kleur was uit Tia's gezicht weggetrokken. 'Daar had ik niet bij stilgestaan.'

'Nee, natuurlijk niet. Je hebt nooit eerder personeel gehad. Maar nu je dat wel hebt, moet je zorg voor ze dragen. En er moeten beslissingen genomen worden die ik niet kon nemen, omdat ik niet de wettige eigenaar van het landgoed ben.'

Ze kreeg een kleur. ‘Het spijt me echt, Alex. Ik had eraan moeten denken.’

‘Het goede nieuws is dat Grayson Industries succesvoller is dan ooit. De winst zal dit jaar astronomisch zijn, want ik had weinig anders om me bezig te houden dan mijn werk.’

Tia liet zich in een leunstoel zakken. Natuurlijk wilde hij haar terug hebben in Redbridge Hall. Hij wilde verlost worden van de extra last van wat sowieso nooit zijn verantwoordelijkheid was geweest. Er moesten lonen worden betaald, beslissingen over onderhoud worden genomen en dergelijke. ‘De winst kan me niet schelen,’ zei ze stijfjes.

Alex ging voor haar op zijn hurken zitten en keek haar boos aan. ‘Duizenden werknemers van Grayson anders wél. En het geld is allemaal van jou. Ik mag dan de leiding over het bedrijf hebben en het boegbeeld zijn, uiteindelijk is alle winst voor jou, niet voor mij.’

‘Dat is niet wat Andrew wilde.’

Alex vloekte in het Italiaans. ‘Het kan me niet schelen wat Andrew wilde. Ik accepteer alleen het salaris en de bonus die zijn afgesproken toen ik de leiding overnam. Ik ga niet leven van het geld van mijn vrouw, of ex, of wat je ook van plan bent te worden.’

Door die opmerking raakte Tia nog meer van slag dan ze al was. Alex sprong op; ze merkte dat zijn geduld op was en hij knopen doorgehakt wilde zien. ‘Wat wil je nou, Alex? Dat heb je me nog niet verteld.’

Alex verstrakte. Zijn woede ebde weg, en hij dacht aan wat hij wilde. Hij keek haar aan. Wat hij wilde, was heel primitief. ‘Ik wil dat je je haar losmaakt uit die vlecht en je kleren uittrekt. Ik wil seks. De laatste keer was negen maanden geleden, en ik heb nog nooit zo lang drooggestaan.’

Geschokt keek ze hem aan, als een konijn in de koplampen van een auto. Ze begon hevig te blozen, en de hitte die tussen haar tussen haar benen oplaaide, verwarmde plekken waaraan ze niet meer had gedacht sinds ze bij hem was weggegaan. Ze had haar sensuele kant onderdrukt. Alleen in dromen die ze niet kon beheersen, kwam hij naar boven. Nu staarde ze Alex aan, verbaasd dat hij zo schaamteloos was, zo onbevangen over wat hij wilde. Ze vond de seksuele energie die hij uitstraalde merkwaardig opwindend.

Hoofdstuk 10

‘En nu ik toch eerlijk ben, ga ik er nog even mee door,’ zei Alex. ‘Ik wil met mijn dochter onder één dak wonen. Daarover valt niet te onderhandelen. Ik heb drie hele maanden van haar leven gemist en ben een vreemde voor haar. Dat moet veranderen, en snel ook. Morgen gaan we terug naar Redbridge Hall.’

‘Dat kan absoluut niet!’ Ontsteld sprong Tia op. ‘Ik sta op het punt de tearoom te openen voor gasten die met Pasen hierheen komen, en bovendien heb ik nog een heleboel bestellingen liggen.’

‘Je hebt ook een heel competente collega-bakker en kunt het je permitteren nog een werknemer in te huren om jou plek in te nemen. Jazeker, ik heb mijn huiswerk gedaan voordat ik hierheen kwam,’ zei Alex koeltjes.

‘Je begrijpt het niet. Salsa Cakes is mijn bedrijf.’

‘Nee, Grayson Industries is jouw bedrijf. Niet wat je hier hebt. Het is tijd om weer de echte wereld binnen te stappen, Tia. Je bent in een van de rijkste families van Groot-Brittannië geboren en kunt niet weglopen voor je erfgoed.’

‘Ik ben niet weggelopen!’ beet ze hem boos toe.

‘Jouw keus, jouw beslissing. Sorry, maar je bent rijk en getrouwd met een rotzak die je neemt zoals hij je kan krijgen. Wen er maar aan, *bella mia*.’

De stilte die daarna viel, werd verbroken door het gejammer van een hongerige baby. ‘Ik kan Sancha beter even gaan voeden.’ Ze kon nauwelijks iets uitbrengen, nauwelijks nog nadenken, zo geschokt was ze door de verandering in Alex. Ze rende naar boven, tilde haar dochter uit haar ledikant en liep terug naar de woonkamer. Toen Alex met een vriendelijker uitdrukking op zijn gezicht naar voren kwam, duwde ze hem tot zijn ontsteltenis het snikkende kind in de handen. ‘Alex, dit is Sancha. Sancha, dit is papa. Wat baby’s betreft staat hij helemaal aan het begin van een leercurve.’

‘Ik ben een snelle leerling.’ Alex legde Sancha tegen zijn schouder en aaide met zijn grote hand troostend over haar rug.

‘Ik moet haar flesje opwarmen en haar verschonen.’

‘Geef je geen borstvoeding?’

‘In het begin wel, maar het ging niet zonder problemen, dus ben ik uiteindelijk overgestapt op flesvoeding. Ze doet het er prima op.’ Ze liet hem in de woonkamer achter en liep naar haar keukentje.

Alex ging zitten en bekeek zijn boos kijkende dochter, die tussen snikken door naar adem hapte. Voorzichtig haalde hij haar uit haar slaapzak. Het verwonderde hem hoe beweeglijk haar kleine lijfje was. Tot zijn verbazing was een groot deel van zijn boosheid weggeëbd. Het had geholpen Tia te vertellen wat hij voelde, en dat hij nu zijn dochter vasthield hielp nog meer. Plots beseftte hij dat zijn verleden, dat hem ooit had gekweld, nu echt verleden tijd voor hem was. Het was alsof hij door het verhaal over zijn achtergrond te delen een ziekte had genezen die hij in zich opgesloten had gehouden. Nu keek hij vooruit, niet achterom, naar een succesvol volwassen leven, een prachtige vrouw en een al net zo mooie dochter.

Mijn dochter, dacht Alex verwonderd, terwijl hij naar het wezentje keek dat knus in zijn armen lag. Haar ogen en haar waren donker zoals die van hem, maar de vorm van haar ogen, haar mond en misschien ook wel haar neus was die van haar moeder. Haar beeldschone moeder. Hij ademde diep in en verzette zich met alles wat hij in zich had tegen de reactie van zijn lijf. Plots hoopten al die maanden zonder Tia zich in zijn achterhoofd op, als een groot rotsblok dat hem dreigde te verpletteren. Zonder Tia was het leven saai, voorspelbaar en nauwelijks het leven waard.

Een rotzak die je neemt zoals hij je kan krijgen.

Tia was van haar stuk gebracht door die uitspraak, maar ook merkwaardig opgewonden door de rauwe overtuiging die eruit sprak. Hij had duidelijk gemaakt wat hij wilde. Het was alleen onaanvaardbaar, van de seks tot en met de onmiddellijke verhuizing.

Het probleem was dat een leven zonder Alex al net zo onaanvaardbaar was, want ze was niet gelukkig. Het was nogal iets dat ze dat voor zichzelf toegaf, want ze had er heel hard aan gewerkt onafhankelijk te zijn. Ze was dol op haar kindje, hield van haar kleine huis en beginnende bedrijf, maar een leven zonder Alex was als elke dag curry eten zonder de kruiden. Niets was vergelijkbaar met de vreugde die ze voelde nu Alex in haar woonkamer zat, binnen handbereik en met hun dochter. Ze hield nog steeds van hem. Ze

was niet over hem heen. Wanneer ze naar hem keek, laaide er binnen een paar tellen begeerte in haar op. Het was alsof ze na een lange periode zonder zonneschijn weer tot leven kwam. Kon ze genoeg nemen met begeerte? Het leek het enige te zijn wat Alex haar te bieden had. 'Ik laat je wel even zien hoe je haar moet voeden.' Ze gaf hem de fles en liet hem zien onder welke hoek hij hem moest houden. 'Zo laat op de avond heeft ze hem zo leeg.'

Alex leunde achterover, ging ontspannen zitten en voedde hun kind.

De aanblik van de twee samen verwarmde de kilte in Tia. Ze was bang geweest dat haar kind nooit een echte vader zou hebben, en dat ze dat aan zichzelf te wijten had.

Alex liep achter haar aan naar boven en keek toe, terwijl ze Sancha weer in bed legde.

'Je zei iets over mijn grootvader, dat hij niet de man bleek die je dacht dat hij was,' bracht ze hem op gedempte toon in herinnering. 'Hoezo niet?'

'Dat had ik niet moeten zeggen.'

'Wat het ook is, vertel het me. Andrew was vast niet zijn hele leven een heilige,' zei ze droogjes.

'De avond dat je in Redbridge Hall aankwam en het over het overlijden van mijn tante had, merkte je toen hoe geïnteresseerd de mensen aan de eettafel waren?'

'Ja.'

'In mijn tienerjaren kwam ik een keer onaangekondigd uit school naar Redbridge en zag ik Andrew en mijn tante zoenen. Ik was geschokt,' bekende Alex. 'En beschaamd. Hoewel er nooit over gesproken werd, ving ik daarna allerlei tekenen op waaruit bleek dat ze al jaren een relatie hadden.'

'Er werd nooit over gesproken? Zelfs na haar dood niet?' vroeg ze ongelovig.

'Nooit. Volgens mij was het geen grootse liefdesrelatie, eerder twee eenzame mensen die troost bij elkaar vonden. Na het overlijden van Andrews vrouw was hij heel lang depressief. Hoewel mijn tante en hij discreet waren, wist een groot deel van de familie van hun relatie af. Ze zagen haar als zijn maîtresse.'

'Dat moet ongemakkelijk voor je zijn geweest.'

Alex haalde zijn schouders op. ‘Ik was wel gewend dat er achter je rug om dingen worden gefluisterd die nooit openlijk worden uitgesproken. Toen ik in Italië woonde, werden mijn ouders geminacht vanwege hun levensstijl, en ik ook. Ik was bekend met geheimen. Ook was ik intelligent genoeg om te beseffen dat Andrew waarschijnlijk een dure kostschoolopleiding voor me betaalde omdat ze met een puber dagelijks over de vloer erg moesten oppassen. Ik mag niet klagen, want ik heb veel aan die scholing gehad.’

‘Het verbaast me dat hij niet met haar is getrouwd.’

‘Trouwen met de huishoudster was niet bepaald iets voor Andrew,’ zei Alex op wrange toon.

Op de overloop draaide Tia zich naar hem toe. ‘Ik neem aan dat je vannacht hier blijft slapen.’

‘Klopt. Ik heb een weekendtas in de auto staan. Ik zal hem even gaan halen.’

Aangezien ze twee slaapkamers had, met in haar kamer alleen een smal tweepersoonsbed, trok er onwillekeurig een tinteling door haar heen, die niets te maken had met paniek. Wat was ze van plan? Het was wel duidelijk dat ze moest terugkeren naar Redbridge Hall om zaken daar af te handelen. Dat was ontegenzeggelijk haar verantwoordelijkheid. Belangrijker was dat Alex volledige toegang tot Sancha eiste. En dat kon ze hem niet kwalijk nemen. Het zou beter voor hun dochter zijn een normale relatie met haar vader te hebben. En Tia, die niet wilde denken aan een toekomst zonder Alex, wilde dat ook.

‘Kan ik even douchen?’

Meteen stond ze weer met beide benen op de grond. Ze liet hem de badkamer zien, die heel toonbaar was, aangezien ze hem kort na haar verhuizing had laten vervangen. Hij had inderdaad een weekendtas meegebracht. Wat dat betekende, ontlokte haar een scheef glimlachje. Alex was nooit van plan geweest ‘nee’ als antwoord te accepteren. Hij was met een ultimatum gekomen. Hij nam haar zoals hij haar kon krijgen, had hij gezegd. Dat was zo’n beetje hetzelfde als wat hij bij de uitvaart had gezegd: dat ze in heel korte tijd zowel de kers als de taart was geworden, en dat hij bezitterig was. Was dat hollenmenstaal voor liefde? Wat hij ook voor haar voelde, de tijd had hem in wezen niet veranderd, en daar was ze plotseling heel dankbaar om. Hoewel hij haar geen lieve woordjes of complimenten had te bieden, was hij eerlijk, en daar hield ze van.

Toen Alex uit de badkamer kwam, met zijn overhemd open zodat er een stuk gebruinde borstkas te zien was, glipte Tia in haar badjas snel langs hem heen en ging meteen onder de douche. Hij had gelijk: ze was inderdaad weggelopen uit Redbridge, met de overtuiging dat hij hun kind niet wilde als excuus. Ze had die ademruimte nodig gehad, die tijd alleen om onafhankelijk en zelfvoorzienend te zijn. Nu wist ze dat ze het leven waarvan ze had gedroomd niet wilde als Alex er niet in voorkwam. Waarschijnlijk kwam ze in Alex' dromen niet voor; misschien moest ze daar maar genoeg mee nemen. Eén vogel in de hand was immers beter dan tien in de lucht. Ze borstelde haar haar, dat in golven om haar schouders viel. Met bonzend hart liep ze de slaapkamer weer in.

‘Jij mag niet in het bed,’ zei Alex op grimmige toon tegen Teddy. Hij probeerde de terriër tegen te houden, die onder het dekbed naar zijn favoriete plekje wilde kruipen.

‘Hij is een geweldige voetenwarmer.’

‘Nee.’ Alex ging rechtop zitten, slechts gekleed in een zijden boxershort.

Tia ademde zacht sissend uit. Ze wendde haar blik af en tilde Teddy van het bed om hem in zijn mand te zetten. ‘Hij kan erg opdringerig zijn. Nu wacht hij gewoon totdat we slapen, en dan probeert hij het opnieuw.’ Alex liet zich weer onder de dekens glijden, en ze keek met droge mond toe, alsof ze een verliefde tiener was. Zijn biceps bolden op toen hij het dekbed voor haar opzijklapte en haar vol verwachting aankeek.

Eén blik, en hij verstrakte. Honingblonde lokken haar krulden rond haar hartvormige gezicht, als een kader voor haar hypnotiserend blauwe ogen en haar zachte, wulpse mond. Ze trok de badjas uit. Eronder had ze een topje en een short met een schattige hondenprint aan. Hij ademde langzaam en diep in om zichzelf onder controle te houden, want het liefst had hij zich als een hongerige, naar seks hunkerende wolf op haar gestort.

‘Waarom heb je een weekendtas meegebracht?’ vroeg Tia zacht. ‘Hoe wist je dat je zou blijven?’

‘Ik wist dat ik het niet kon riskeren jou alleen te laten wanneer ik je had gevonden. Het zou veel te makkelijk voor je zijn om nogmaals te verdwijnen.’

‘Ik heb dit huis gekocht. Ik kan niet zomaar in een opwelling weggaan.’

‘Dat heb je al eens eerder gedaan. Je hebt geld genoeg om te verdwijnen wanneer je maar wilt. Ik neem niet meer het risico dat ik jou en mijn

dochter kwijtraak.'

Beschaamd kroop ze onder het dekbed. 'Dat zou ik je niet nog eens aandoen. Ik beloof je dat ik nooit meer zo zal weggaan.'

Alex liet zijn blik naar haar zachte, volle lippen gaan. Seksuele energie trok als een storm door hem heen. Door de chemie die ze samen hadden kon hij niet helder nadenken. Die hevige aantrekkingskracht had zijn beoordelingsvermogen vanaf hun eerste ontmoeting vertroebeld, en hij was vast van plan dat niet nog eens te laten gebeuren.

Tia hief onwillekeurig een hand en streek met een wijsvinger heel zacht over de sensuele ronding van zijn onderlip. Ze rilde, en door de hitte die ze in haar vrouwelijke kern voelde, drukte ze haar dijen tegen elkaar. Alex staarde haar aan. De stilte leek te pulseren, en de spanning die in de lucht hing was bijna tastbaar. Toen drukte hij zijn mond zo hard op de hare dat ze geen adem meer kreeg. Met zijn lippen duwde hij die van haar uiteen, en zijn tong gleed naar binnen. Plots kon ze niets meer uitbrengen. Haar lijf sprak voor haar, drukte zich tegen zijn harde, gespierde lijf, met gespreide benen en stijve tepels. Een hevige honger welde in hen beiden op, waardoor ze zich lieten meevoeren. Hij drukte haar op het bed neer, ging op haar liggen en kustte haar totdat haar mond rood en gezwollen was.

'Wil je dit?' vroeg hij schor.

'Ik wil jou.' Ze sloeg haar benen om zijn slanke heupen, terwijl hij zich met een hongerige kreun in haar verwelkomende hitte duwde. Het was wild, ruw, hartstochtelijk, precies wat ze allebei nodig hadden. Een ontlading na de schokkende spanning die zich de hele avond had opgebouwd. Naderhand lag Tia slap in Alex' armen, volkomen uitgeput maar gelukkig.

Bij de wetenschap dat hij de volgende ochtend naast Tia wakker zou worden, verscheen er een opgeluchte glimlach op Alex' gezicht. Ze had beide armen om hem heen geslagen, en hij besloot dat hij dat fijn vond. Ook al keek Teddy hem vanuit zijn mand dreigend aan, niets kon Alex' goede stemming afzwakken.

Hij wist niets van liefde af, omdat hij in zijn jeugd geen voorbeeld had gehad om te volgen, mijmerde Tia. De enige keer dat hij zich aan verliefdheid had overgegeven, was hij gekwetst geraakt. Maar ze wist heel zeker dat wat ze in Alex' ogen had gezien toen hij Sancha voor het eerst had vastgehouden het begin van liefde was geweest. Als hij van hun dochter

kon houden, kon hij ook van Tia leren houden. Kleine stapjes, zei ze tegen zichzelf. Kleine stapjes.

Alex werd de volgende ochtend met zijn vrouw en een terriër wakker. Teddy was 's nachts stiekem in het bed gekropen en was als een kuisheidsgordel in hondenvorm tussen Alex en Tia in gaan liggen. Alex' telefoon zoemde als een boze bij, en zijn dochter lag te huilen. Hij stapte voorzichtig uit bed, zodat hij Tia niet wakker maakte.

Hij was apetrots op zijn prestatie, toen het hem lukte een flesje voor Sancha klaar te maken door de heel precieze instructies op te volgen. Vervolgens gaf hij Teddy een dikke plak cake, waardoor hij sterk in de achting van de hond steeg. Met Teddy beschermend aan zijn voeten voedde hij zijn dochter. Daarna droeg hij het meisje weer naar boven om schone kleertjes voor haar te vinden. Haar verschonen en aankleden waren de grootste uitdagingen waarmee hij ooit was geconfronteerd, want ze wilde niet stil blijven liggen, en haar armen en benen raakten verstrikt in het babypakje dat hij haar uiteindelijk aantrok. Maar ze was schoon en had het lekker warm, en dat was het enige wat telde. Snel regelde hij telefonisch dat Tia's bezittingen naar Redbridge Hall werden verhuisd.

In paniek rende Tia de trap af, toen ze Sancha niet in haar ledikant aantrof. Verbaasd keek ze naar de reiswieg, waarin haar dochter vredig lag te doezelen. De zelfvoldane uitdrukking op Alex' gezicht ontging haar niet. 'Je had me wakker moeten maken.'

'Nee, ik wil bij haar verzorging betrokken zijn wanneer het maar kan.' Met zijn glanzende donkergouden ogen keek hij haar aan. Hij stond op, rekte zich loom uit en reikte naar zijn jasje. 'Je moet gaan inzien dat we dit samen beter doen, en dat ik Sancha net zo toegewijd ben als jij. Ik ben niet van plan nog langer dagen van achttien uur te maken, niet nu ik jullie twee weer in mijn leven hem. Dat mag ik toch aannemen, hè?' vroeg hij gespannen. 'Dat je... terug bent?'

'Ja, ik ben terug,' zei Tia zacht, vanbinnen verscheurd door de plotselinge onzekerheid in zijn gespannen blik. Hij wist nog niet of hij van haar op aan kon, vertrouwde er niet helemaal op dat ze het tot het einde zou volhouden, en dat kon ze hem niet kwalijk nemen.

Pas twee dagen later vertrokken ze naar Redbridge Hall, twee dagen van gehaast spullen pakken en plannen maken met Hilary, die Salsa Cakes zou

runnen en te zijner tijd met Tia's financiële steun de tearoom zou openen. Alex maakte zichzelf nuttig door de zakelijke details grondig te bestuderen.

Het sneeuwde zacht, toen ze de auto buiten Redbridge Hall parkeerden. De bomen zagen wit van de vorst, en het was ijskoud. Toen Tia de ruime hal in liep, waar een vuur in de haard vrolijk brandde, had ze voor het eerst het gevoel dat ze echt thuiskwam.

‘We zijn vandaag precies een jaar getrouwd.’

‘Lieve hemel, echt?’ riep Tia uit. Ze schaamde zich dat ze het was vergeten.

‘Omdat ik niet wist of je hier zou zijn, heb ik niets speciaals geregeld, ben ik bang.’

‘Dat geeft niet. Hier samen zijn is genoeg,’ zei ze zacht. Met Janette, de huishoudster, liepen ze naar boven om de kamer te bekijken die voor hun dochter was klaargemaakt.

‘Hij moet nieuw ingericht en geschilderd worden,’ bromde Alex.

‘Hij is perfect,’ zei Tia, die zag hoeveel werk het personeel had verzet om van een volwassenenslaapkamer een kamer te maken die geschikt was voor een baby. In het grote, antieke ledikant leek Sancha weinig groter dan een pop. Tia rommelde in haar tassen met babybenodigdheden rond totdat ze alles had gevonden om het haar dochter comfortabel te maken.

‘Eigenlijk moeten we een nanny inhuren,’ opperde Alex. ‘Toen Andrew ziek was, bleven we elke avond thuis omdat we hem niet alleen wilden laten, maar ik wil nu graag weer eens uitgaan, naar feestjes en zo. En soms zul je in mijn appartement in Londen zitten. We hebben die extra flexibiliteit nodig.’

Tia knikte bedachtzaam. Al kon ze zich niet voorstellen een nanny te hebben, ze wilde zo veel mogelijk tijd met Alex doorbrengen.

Alex legde een hand tegen haar onderrug en liep met haar naar hun slaapkamer. ‘Ik heb deze kamer laten opknappen. Voorheen was hij zo donker en somber.’

‘Maar wel prachtig,’ zei ze, terwijl ze waardierend naar de lichtere kleuren keek. ‘Dit is een verbetering.’

‘Ik heb een cadeau voor je.’ Hij wees naar een pakje op het bed.

Met een glimlach begon ze het cadeaupapier eraf te scheuren. Er kwam een fraaie ingelijste foto tevoorschijn.

‘Het is de stamboom van de familie Grayson. Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden te zien waar je precies vandaan komt.’

De namen waren prachtig gekalligrafeerd, en handgeschilderde bloemen verfraaiden de randen. Het was een attent cadeau, want haar vader had haar nooit iets willen vertellen over haar achtergrond. Hij had volgehouden dat haar nieuwsgierigheid dom was, omdat ze toch nooit naar Engeland zou gaan. ‘Het is echt heel mooi, Alex. Dank je wel. En ik wil je ook bedanken dat je zaken voor me hebt afgehandeld.’

‘Dat is mijn werk. Mijn hele werkende leven al draag ik zorg voor dingen van andere mensen. Maar wanneer ik het voor jou doe, is het specialer, voelt het niet als werk.’

‘Hoe komt dat, denk je?’ vroeg Tia hoopvol.

Alex keek haar verbaasd aan. ‘Je bent mijn vrouw, en dit is je thuis.’

‘Ook dat van jou. Toen we trouwden, had ik niets, en jij bent niet meer het neefje van de huishoudster. Je bent de man die Andrew heeft uitgekozen om Grayson Industries te leiden, en de man die hij heeft gevraagd met me te trouwen.’

‘Daar heb ik geen spijt van,’ zei Alex zacht. ‘Niet nu ik je weer terug heb.’

‘Heb je er echt geen spijt van?’

‘Hoe kan ik er nou spijt van hebben? Er zijn wel dingen die ik jammer vind,’ gaf hij toe. ‘Vooral dat ik je min of meer onder druk heb gezet om snel met me te trouwen, dat ik je zwangerschap heb gemist en niet bij je was toen je van Sancha beviel.’

‘Ik dacht dat je je er heel ongemakkelijk bij zou voelen.’

‘Hoezo? Jij droeg immers ons kind. Misschien wil je ooit nog eens een kind krijgen, en dan delen we alles vanaf het begin.’

‘Misschien over een jaar of zo. Ik denk dat ik het met jou aan mijn zijde een stuk minder eng zal vinden.’ Tia voelde zich geraakt door zijn woorden en zijn hoop dat ze een kind zouden krijgen. ‘Weet je, het lijkt misschien niet zo, maar... ik hou heel veel van je, Alex.’

‘Je weet al wat ik voor jou voel, en toch kon ik je daardoor niet bij me houden, *amata mia*,’ zei hij met een rauwe ondertoon in zijn stem.

‘Hoezo zou ik dat al weten?’

‘Op de dag van de uitvaart heb ik toch tegen je gezegd dat er nooit een andere vrouw voor me zou zijn dan jij, dat jij “het” voor me was?’

‘Je zei dat ik de kers op de taart was. Bedoelde je daarmee dat je verliefd op me was geworden?’

‘Wat zou ik er anders mee bedoelen? *Dio mio*, ik gaf toe dat ik het idee je te verliezen niet kon verdragen, dat ik niet wilde dat andere mannen ook maar de kans kregen je van me af te pakken. Wat zou ik anders hebben bedoeld?’

Met tranen in haar ogen keek ze hem aan. ‘Ik begreep het niet... Als ik had geweten dat je van me hield, zou ik nooit zijn weggegaan. Ik dacht dat je het over seks had.’

‘De seks is geweldig, maar niets is zo geweldig als jou in mijn leven hebben, dat ik naar huis kan gaan naar jou en dat je dan naar me glimlacht. Meen je echt dat je niet zou zijn weggegaan als ik het woord “liefde” had gebruikt? Ik heb je een hanger gegeven met een diamant voor elke dag dat we waren getrouwd. Zei dat niet alles? Het was toch wel duidelijk wat ik voor je voelde?’ Met groeiend ongeloof keek Alex haar aan. ‘Die week voelde ik je van me wegglijden. Ik raakte in paniek, en toen werd het testament voorgelezen en bleek dat Andrew me een mes in de rug had gestoken.’

Tia begon te snikken. ‘Ach, Alex, ik geef niets om het geld. Het enige wat ik ooit heb willen hebben, ben jij. Ik heb maandenlang hartzeer gehad om je. Ik heb geprobeerd een leven zonder jou op te bouwen, maar ik vond het verschrikkelijk om zonder je te leven.’

‘Tia... Tia...’ Alex nam haar betraande gezicht tussen zijn trillende handen. ‘Voor mij was het liefde op het eerste gezicht. Ik had geen controle over mijn gevoelens voor je. Ik wilde je koste wat kost hebben, maar voelde me een rotzak omdat ik zo snel met je naar bed was geweest en je vervolgens een huwelijk had opgedrongen waar je niet echt klaar voor was. Ik wil alles doen om je gelukkig te maken en je over te halen bij me te blijven. Ik heb je nodig.’

‘Ik jou ook,’ zei ze met verstikte stem. Ze wierp zich in zijn armen. ‘Liefde op het eerste gezicht, en dat heb je me nooit verteld!’

‘Ik praat niet over dat soort dingen. Als ik dat destijds tegen je had gezegd, zou je gedacht hebben dat ik labiel was. We kenden elkaar immers nauwelijks.’

‘Dan was ik ook labiel!’ Ze bedekte zijn gezicht met kussen. ‘Want ik voelde hetzelfde voor jou. Alex... Alex, ik hou zielsveel van je.’

Hij zette haar op het bed neer, terwijl Teddy vruchteloos aan de deur krabde. ‘Je houdt van me, en toch ben je bij me weggegaan.’

‘Ik wilde een liefdevolle vader voor ons kind, en ik dacht niet dat jij dat wilde zijn. Ook dacht ik dat je je misschien gevangen voelde, doordat je op Andrews aandringen was getrouwd en ik zo snel zwanger was geraakt.’

‘Als ik niet met hart en ziel voor je was gevallen, was ik niet met je getrouwd. Ik weet wat Andrew wilde, maar ik neem mijn eigen beslissingen. En toen ontmoette ik een ongelooflijk mooie Braziliaanse engel... nou ja, bijna-engel,’ zei hij, terwijl ze hem zijn jasje uittrok. ‘Vanaf dat moment was het wel duidelijk. Eén blik op jou, en mijn lichaam en ziel behoorden je toe. Eén blik, en ik wist dat ik nooit meer een andere vrouw zou willen.’

‘Dat liet je alleen niet merken, en je zei het ook niet. Als je wilt dat een vrouw dat weet, moet je het hardop zeggen.’

Alex zei het in het Italiaans.

‘Ik versta geen Italiaans. Zeg het in het Engels. Alsjeblieft...’ Ze streelde zijn lange, gespierde dijen.

‘Ik hou van je.’ Alex bleef het zeggen, want de beloning was Tia’s volle aandacht en haar verlangen hem aan te raken waar hij heel graag aangeraakt wilde worden. ‘Ik herkende alleen pas dat het liefde was toen het te laat was.’

Die nacht sliep Teddy buiten de slaapkamer, want zijn mensen kwamen niet naar buiten. De volgende avond glipte hij stiekem naar binnen en sliep onder het bed, totdat Alex wakker werd van zijn gesnurk en hem in de vroege uurtjes van de ochtend buiten de deur zette. De derde avond zat hij buiten de deur te janken en werd hij binnengelaten toen Alex zijn geduld verloor. Teddy was tevreden met de vooruitgang in zijn campagne, maar had er zijn zinnen op gezet zijn rechtmatige plek in het bed weer te veroveren. Hij was een heel vastberaden hondje.

Tweeënhalf jaar later bekeek Tia de traditionele Braziliaanse kersttaart die ze voor Alex had gebakken. Het was zijn favoriet, en dat wilde wat zeggen, want hij hield van al haar taarten. Ze had een nieuwe vestiging van Salsa Cakes op het landgoed geopend, die het heel goed deed en voor meer werkgelegenheid zorgde. Haar nicht Ronnie, die haar beste vriendin was

geworden, wilde graag weer aan de slag nu haar kinderen allemaal op school zaten, dus zij deed de boekhouding.

Tia had het druk, en dat vond ze fijn. Gelukkig kon ze altijd vrij nemen wanneer ze bij Alex wilde zijn. Nu ze een fantastische nanny hadden, was dat niet langer een probleem. Ze had een parttime cursus landgoedmanagement gedaan zodat ze Redbridge kon helpen runnen, maar had ook andere interesses opgepikt. Ze deed aan fondsenwerving voor het kindertehuis van het klooster en deed vrijwilligerswerk bij verschillende liefdadigheidsevenementen. Met Alex als adviseur had ze op het landgoed een werkplaats opgezet voor kunstnijverheid en het vervaardigen van toiletartikelen, gemaakt van planten uit het Amazonegebied. Het klooster floreerde, en ze bracht er regelmatig bezoeken aan. In de regel plakten Alex en zij er dan een paar verwendagen in Rio aan vast.

Over een paar weken trouwde haar moeder, Inez, voor de derde keer, en Tia zou bij het huwelijk aanwezig zijn. Ze zag ernaar uit tijd door te brengen met haar twee halfbroers en haar halfzusje. Inez had haar kinderen eindelijk over Tia verteld, waardoor Tia's houding tegenover haar moeder een heel stuk was verbeterd. Sindsdien had ze haar moeders tweede gezin verschillende keren ontmoet, en ze konden allemaal goed met elkaar overweg. Ze wist dat ze nooit een hechte band met haar moeder zou krijgen, omdat ze niets met elkaar gemeen hadden, maar ze gingen nu in ieder geval ontspannen met elkaar om.

Zelf had Tia natuurlijk haar eigen knusse gezinnetje, met Alex en Sancha. Hun dochter was een levendige peuter, die bijna naar de peuterschool ging, en Tia had besloten dat het eindelijk tijd was om nog een kind te overwegen. Dat kind was nu 'in de maak' en zou in het nieuwe jaar geboren worden. Alex vond het heel spannend. Hij zei dat hij nu meer van haar had om vast te houden, en dat leek hij fijn te vinden. Waar zij vet zag, zag hij sensualiteit, en hij kon zijn handen niet van haar afhouden.

Niet dat dat iets nieuws was in hun huwelijk, dacht ze met een blos op haar wangen. Soms vroeg ze zich af of het kwam doordat ze elkaar bijna waren kwijtgeraakt en nu nooit meer zouden vergeten wat een geluk ze hadden dat ze samen waren. Dezer dagen voelde ze geen enkele verbolgenheid meer tegenover haar grootvader; hij had een heel goede echtgenoot voor haar uitgekozen. Alex was een fantastische vader, een

geweldige echtgenoot en een echte familieman, wat een mooie karaktertrek was voor een man die nooit echt een eigen familie had gehad.

Het verleden zat Alex niet langer dwars. Hij had zijn heimelijke gevoel van schaamte achter zich gelaten en geleerd dat hij kon zijn wat hij wilde, als hij er hard genoeg voor werkte. Hij had een managementteam samengesteld dat hem hielp Grayson Industries te runnen en was niet langer voortdurend aan het werk. Anders dan zijn mentor, Andrew, die nooit veel tijd met zijn twee zoons had doorgebracht en diens gevolg nooit een goede relatie met ze had opgebouwd, zette Alex zijn gezin op de eerste en zijn werk op de tweede plaats.

Het was kerstavond, en Tia zette de figuren in de kerststal in de hal met zorg op hun plek. Met Teddy aan haar voeten ging ze bij het haardvuur op Alex zitten wachten. Sancha deed heel gewichtig alsof ze een van haar prentenboeken las.

Beladen met pakjes kwam Alex door de voordeur. Sancha stoof op hem af om hem over haar dag te vertellen, terwijl Teddy om zijn voeten heen sprong. Alex glimlachte naar Tia, die brede, betoverende glimlach van hem die haar altijd in vuur en vlam zette. Haar mooie Alex.

‘Je ziet er... geweldig uit,’ vertelde Alex haar naar waarheid. Hij kon nauwelijks geloven dat ze de zijne was. Gekleed in een zwarte stretchjurk waarin haar fraaie vormen fraai uitkwamen, met haar blonde haar om haar smalle schouders en haar sprankelende korenbloemblauwe ogen benam ze hem de adem. Het had eindeloos veel voordelen om met haar getrouwd te zijn, mijmerde hij. De overheerlijke taarten. Sancha en een tweede kind onderweg. De pure vreugde die Tia hem schonk met haar zonnige, positieve aard en haar tomeloze energie. Soms kon hij niet geloven dat één vrouw zijn leven zo kon veranderen als zij had gedaan. Ze sloeg haar armen om hem heen, wat iets heerlijk geruststellends had.

Even later nam hun nanny Sancha mee voor haar avondeten. Tia pakte hem bij een hand en leidde hem de trap op. ‘Ik dacht dat we kersttaart zouden eten,’ zei hij.

‘Na het eten. We hebben een strak tijdschema. Later op de avond gaan we naar de nachtmis.’

‘En daarna?’ Hij liet zijn blik over haar mooie gezicht gaan. ‘Ik hou van je, Mrs. Leonelli, ook al bepaal jij wanneer ik taart mag eten.’

‘Die regels zijn voor Sancha. Jij mag taart eten wanneer je maar wilt.’

‘Alleen als ik hem mag meenemen naar de slaapkamer. Teddy eet de kruimels wel op.’

Daar trapte Teddy niet in. Hij wist dat Alex geen slordige eter was. Zijn kraaloogjes waren strak op de taart gericht, die onbewaakt op de lage salontafel stond.

Tia lachte en proefde weer van Alex’ mond, genietend van het feit dat ze hem zo opwond. Op de overloop tilde hij haar in zijn armen op en deed alsof hij bijna struikelde onder haar toegenomen gewicht, wat hem een plagerig tikje opleverde. Zijn trek in taart was hij vergeten. Tia vertelde hem hoeveel ze van hem hield, en toen werd het allemaal heel klef, vervolgens sexy, en daarna weer klef.

Teddy kreeg de taart.

Tia kreeg nog meer diamanten voor Kerstmis.

En een paar maanden later werd er een jongetje geboren dat ze Andrew noemden.

Ook van deze auteur

Minnares voor een maand (Bouquet 3522)

Geboeid door de sjeik (Bouquet 3530)

Verrassende verleiding (Bouquet 3538)

Bemind door de Italiaan (Bouquet 3546)

Macht en wellust (Bouquet 3572)

Onwillige bruid (Bouquet 3606)

Vurig weerzien (Bouquet 3614)

Koninklijke verleiding (Bouquet 3622)

Avond in Athene (Bouquet 3656)

Terug naar Ballyflynn (Bouquet 3721)

Liefde overwint (Bouquet 3726)

Overmand door liefde (Bouquet 3735)

Baby van de Griek (Bouquet 3768)

Griekse dromen (Bouquet 3776)

Verleid door de Italiaan (Bouquet 3801)

Op bevel van de Siciliaan (Bouquet 3824)

Bruid voor de sjeik (Bouquet 3874)

Bruid voor de Italiaan (Bouquet 3881)

Bruid voor de Griek (Bouquet 3890)

Een schokkend weerzien (Bouquet 3945)

Redder of verleider? (Bouquet 3945)

Vurige tycoon (Bouquet 3973)

Passievolle prins (Bouquet 3981)

Machtig en ongenaakbaar (Bouquet 4000)

Eiland van verleiding (Bouquet Favorieten 306)

Vergeten liefde (Bouquet Favorieten 306)

Onder de Turkse zon (Bouquet Favorieten 306)

Rendez-vous in Parijs (Bouquet Favorieten 338)

Nachten in Napels (Bouquet Favorieten 338)

Verliefd in Genève (Bouquet Favorieten 338)

Een onmogelijke eis (Bouquet Favorieten 500)

Dubbel geluk (Lynne Graham Special)

De trots van een Griek (Lynne Graham Special)

Meedogenloos en machtig (Lynne Graham Special)

Gekust door de Kerstman (Lynne Graham Special)

Een bruid voor Kerstmis (Lynne Graham Special)

Champagne en rozen (Lynne Graham Special)

4 Zusjes, 4 Bruiden (Verzamelbundel)

Volg Harlequin op Facebook

www.facebook.com/harlequin.boeken

Verkrijgbaar in Bouquet

4005 Ontbrandende hartstocht van **Lynne Graham**

Alex Leonelli heeft een enorme aantrekkingskracht op Tia, maar ze moet zich hiertegen verzetten...

4006 Een verrassing met Kerstmis van **Rachael Thomas**

(2 kerstbruiden)

Tycoon Maximilliano Martinez krijgt wel een heel bijzondere kerstverrassing: hij wordt vader...

4007 Vuur of ijs? van **Michelle Smart**

(Cupido's pijlen)

Daniele Pellegrini kiest Eva Bergen als zijn tijdelijke bruid. Lekker veilig, want hij voelt toch niets voor haar...

4008 Kerst met de tycoon van **Jennifer Hayward**

(Italiaanse minnaars)

Nico Di Fiore brak ooit Chloes hart. En nu is de arrogante Italiaan haar baas...

4009 Kerstkussen van **Fleur van Ingen** en **Koninklijk kerstfeest** van **Susan Stephens**

Heerlijk genieten met twee zalig romantische kerstverhalen...

4010 Kerstbruid voor de prins van **Carol Marinelli**

(Sluiers & saffieren)

Prins Hazin al-Razim probeert de onschuldige Flo onder de mistletoe te krijgen. Maar of dat lukt...

4011 Een onverwacht cadeau van **Sharon Kendrick**

Miljardair Matteo Valenti komt in een sneeuwstorm vast te zitten met de mooie Keira...

4012 Duizend-en-een-sterren van Abby Green

(Vorsten van de woestijn)

Salim Al-Noury wil afstand doen van de troon, en het is aan Charlotte hem van gedachten te doen veranderen...

Bouquet Extra 486

Bruid met Kerstmis van Joan Elliott Pickart

Wanneer Luke St. John de weddingplanner van zijn broer ontmoet, is het alsof de bliksem inslaat: hij valt als een blok voor Maggie Jenkins. Helaas wil ze alleen maar bruiloften organisëren en zelf beslist niet trouwen, want in haar familie is nog nooit iemand gelukkig getrouwd. Maar Luke houdt wel van een uitdaging en verzint een ingenieus plan om haar tot zijn kerstbruid te maken...

Magie onder de mistletoe van Jennifer Drew

Vlak voor kerst vertelt Olivia Kearns' baas haar dat ze te braaf overkomt voor haar pr-baan. Het mag allemaal wel wat sexyer, vindt hij. Wanhopig vraagt ze haar ex, Nick Matheson, of hij haar wil helpen bij het veranderen van haar imago. Niet alleen kent hij haar goed, hij is de veiligste instructeur die ze zich kan wensen. Want het vuur dat ooit tussen hen oplaaide, is allang gedoofd, toch?

Bouquet Extra 487

Romance in de sneeuw van Scarlet Wilson

Grace Ellis is gek op kerst, maar sinds haar oma er niet meer is, werkt ze liever tijdens de feestdagen. Dan vraagt haar baas, Finlay Armstrong, of ze hem wil vergezellen naar het kasteel in de Schotse hooglanden waar zijn familie de kerst doorbrengt. Ach, wat afleiding kan geen kwaad. En ze is toch veel te verstandig om zomaar verliefd te worden op de knappe tycoon? Helaas heeft ze geen rekening gehouden met de magie van Kerstmis...

Een heel gelukkig Nieuwjaar van Jessica Gilmore

Na een rampzalig verlopen relatie zit serveerster Sophie totaal niet te wachten op de aandacht van mannen. De knappe, donkere Italiaanse miljonair die haar op een glamoureuze eindejaarsparty zijn jasje aanbiedt, is echter moeilijk te weerstaan. Samen met Marco beleeft ze een wonderbaarlijke oudejaarsnacht. In het nieuwe jaar krijgt die een onverwacht staartje...

Bouquet Extra 488

Knap en intrigerend van Mary J. Forbes

Als alleenstaand moeder Kate voor de zoveelste keer een knappe motorrijder langs haar huis ziet scheuren, is haar nieuwsgierigheid gewekt. Laat het nu Dane zijn, de knappe, maar arrogante jongen op wie ze als tiener zo verliefd was! Ze vindt hem erg veranderd. Inmiddels is hij dokter, en wie had ooit gedacht dat hij zo geweldig met haar zoontje zou kunnen opschieten? Ze begint zowaar te dromen van een echt gezinnetje...

Verlangen uit het verleden van Stella Bagwell

Angela Malone heeft een leuke baan op een ranch, lieve vrienden, en een schat van een dochtertje, Melanie. Maar dan arriveert, niet lang voor kerst, de nieuwe veearts. Hij blijkt niemand minder te zijn dan Jubal, de man die ooit haar hart brak. Hoe kan ze hem nu op een afstand houden? Hij is de enige man van wie ze ooit heeft gehouden, en... er is een klein meisje dat héél graag met zijn drietjes kerst zou willen vieren!

Bouquet Favorieten 591

Close-up! van Carole Mortimer

Zullen deze drie succesvolle helden van het witte doek ook in de liefde slagen?

Liefde in de schijnwerpers

Nick Prince was ooit acteur, maar nu is hij als regisseur heer en meester, en niet alleen op de set. Tot hij zijn zinnen zet op de verfilming van een bestseller. Dan blijken zijn charme en arrogantie hem niet ver te brengen. Noch bij de auteur, noch bij diens dochter, de sexy, roodharige Jinx...

Achter de schermen

Verslaggeefster Tyler is dolblij als ze een week met filmster Zack Prince mag optrekken. Haar artikel kan een doorbraak in haar carrière betekenen - als ze tenminste iets op papier krijgt, want al bij hun eerste ontmoeting springen de vonken tussen hen over en weer!

Een bijzonder scenario

Vijf jaar geleden verloor Sapphie haar maagdelijkheid aan de knappe scenarioschrijver Rick Prince. Omdat het niets kon worden tussen hen, heeft ze hem nooit verteld dat die ene nacht gevolgen heeft gehad. Dan komt ze hem onverwacht tegen. Háár gevoelens zijn onveranderd. En de zijne?

Colofon

Copyright © 2017 Lynne Graham

Oorspronkelijke titel: Claimed for the Leonelli Legacy

Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland

Vertaling: Mirjam Bonn -Nollen

Bouquet® 4005

Originele uitgave verschenen bij Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
ISBN 978 94 025 3784 0

Zetwerk e-book: Mat-Zet B.V., Soest

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © H.E.L

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harlequin.nl